

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER

BEARY

SPICY

VALENTINE

THEODORA TAYLOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

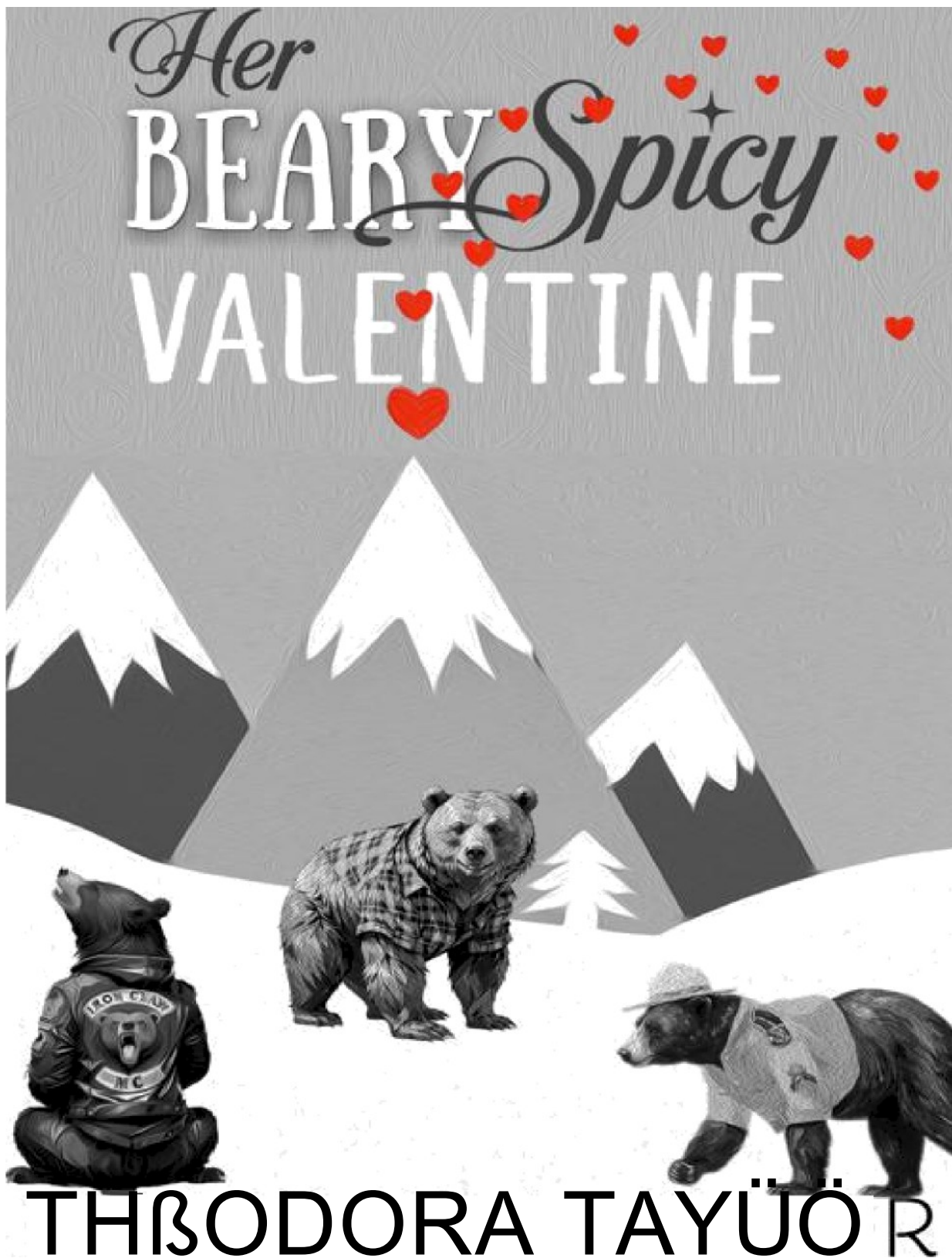
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

contents

[Ursa'da ne...?](#)

1. [Şu Sevimsiz Noel Filmlerinden Birindeki Kız Kardeş](#)
2. [Bear Mountain Bar & Grill olan Western](#)
3. [Kimin için?](#)
4. [Bir Hata Yapıyorsunuz](#)
5. [Süper Kötü Bir Fikir](#)
6. [Hadi yapalım şunu!](#)
7. [Lanet Bir Celine Dion Şarkısı Gibi](#)
8. [Sen Kesinlikle Benim İnsanımsın](#)
9. [Mate! Mate! Mate! Mate!](#)
10. [Hepsi senin suçun!](#)
11. [Yani aslında hayatımı mahvettiğini mi ?](#)
12. [Ablanıza Teşekkür Edin](#)
13. [Hazır ya da Değil](#)
14. [Çok özür dilerim.](#)
15. [İyi çocuk _](#)
16. [Mesaj](#)
17. [Seks, Uyku, Yemek, Tekrar](#)
18. [Onu Geri Getir](#)
19. [Isır Beni](#)
20. [Uyanmak _](#)
21. [Rüya Bitmişti](#)
22. [Ne yapıyorsun burada?](#)
23. [Tamam, Rüya Bitmemiş Olabilir](#)
24. [Bunun bir ara gündeme geleceğini biliyordum.](#)
25. [Maul Tarafından Kurtarılan Ayılara](#)

Özel [Bir Sevgililer Düğünü](#)

[Acımasız Patronlarıma Özel Teşekkürler!](#)

[Ayrıca yazar: Theodora Taylor](#)

[Yazar Hakkında](#)

Kardeşleri için bir ya da üç ayıya karşı koyan tüm ablalara.

what in ursa...?

a beary confused prologue

takoda

"**W** ne yapıyorsun? Hayır... Hayır... !!!"
Kafamın içinde yankılanan bir kadın çığlığıyla uyandım.

Olmamam gereken bir yerde. Tamamen çıplak,
pelüş bir yüzeyin üstünde.

Ayrıca, tamamen sertti. Sikim bacaklarımın arasında zonkluyor, daha önce hiç görmediğim kırmızı bir halının üzerine ön sperm damlacıkları pompalıyordu.

Kokusundan belli belirsiz tanıdığım bir mağaranın içindeydim. Kardeşim Makari, Tuk'mara adını almadığım için teselli ödülü olarak eski yerini bana hediye etmeye çalıştığında adım atmayı reddettiğim mağaraydı.

Ursa'da ne...?

Oturduğum yerden doğruldum, mağaramsı çalışma odasını tararken içim daraldı. Ham taştan pürüzsüz duvarlar açık planlı bir yaşam alanının etrafında kıvrılıyor, alçak mobilyalar koyu renkli, pelüş kayalar gibi zemine yayılıyordu. Büyük bir merdiven sarmal çizerek şık, raysız bir ikinci kat sahanlığına çıkıyordu. Dudaklarım aşağı kıvrıldı. Yavruların kolayca düşebileceği bir merdiven.

Yanında neon bir *Boğulma Tehlikesi* tabelası da asılmış olabilecek bir havuza sıçrayan bir şelalenin bile bulunduğu ön odaya baktım.

İndeki her şey, *harcayacak çok fazla parası olan sahipsiz bir serseriyi haykırıyordu* - bir daha asla bir maul kazanacağından şüphe duyan yalnız bir ayı için tasarlanmıştı. Küçük kardeşim Mak, benim olması gereken hayatı almadan önce tam olarak böyle biriydi.

Bekâr evi estetiğini bozan tek bir şey vardı: bir yuva.

Ursa'nın nereden getirdiğini bildiği kuştüyü örtüler ve ipeksi minderlerden oluşan karmakarışık bir yığın, derme çatma bir yatağın içine yığıldı.

Midem bulandı.

Kendimi ayağa kaldırdım, kaskatı kesilmiştim ve kafam iki kat daha karıştı. Bir yuva. Ayım bir yuva yapmıştı.

Ama neden?

Peki kim için?

Şu sevimsiz Noel filmlerinden birindeki kız kardeş. filmler

12 saat önce

Çobanpüskülü

"H Ben, adım Holly ve yaklaşık beş hafta önce, o sevimsiz Noel filmlerinden birinde yan karakter olduğumu öğrendim - hayır, bunu söyleyemezsin," diye mırıldandım kendi kendime, Kiralık arabamın motorunu, batmakta olan güneşin soluk ışığında parıldayan mükemmel bakımlı RCMP tabelası ile şirin, karla kaplı bir binanın dışında kesiyorum.

Dışarı çıktığımda sert bir rüzgârla karşılaştım. Burası Vancouver değildi, hatta Minnesota'nın sıfırın altındaki kış sıcaklıkları da değildi. Hayır, bu dağ soğuğu keskindi. Affetmiyordu. Titredim, kışlık montumun altına önlük ve spor ayakkabı giydiğim için anında pişman oldum ama yine de taze karın içinden istasyonun cam kapısına doğru yürüdüm.

Buraya gelmemin bir nedeni vardı ve ne kadar çabuk cevap alırsam, o kadar çabuk yiyecek ve tuvalet bulabilirdim.

İçeri adımımı attığımda kapıdan beklenmedik tiz bir vızıltı geldi ve sıçrayarak tek odalı istasyona baktım

bilinçli bir şekilde.

Tamam, bu kadar küçük bir yerde neden bir zil vardı ki? Ziyaretçileri anons etmek için zile ihtiyaçları yoktu ki. Resepsiyon masası hemen şuradaydı ve onun ötesinde, durduğum yerden tüm alan görülebiliyordu - girişin yanında tek bir yüksek tezgah, uzak duvara itilmiş düz bir masa ve arka köşeye sıkışmış bir bekletme hücresi.

Yine de istasyonun harika bir özelliği vardı.

Animatronik bir Mountie!

Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nin sadece geçit ya da başbakan konuşmalarında giydiğini gördüğüm törensel kırmızı ceketini ve yüksek kahverengi şapkasını giymiş olan bu adam saçma bir şekilde yakışıklıydı; sinekkaydı traşlı, keskin elmacık kemikleri ve delici kahverengi gözleri vardı. Tezgâhın üzerinde düz duran iri, kaslı elleri vardı.

Ve ne deri işi! Sert duruşu ve kıpırtısızlığı olmasa, onu yaşayan ve nefes alan biri sanabilirdim; cahil bir Amerikalının hayran romanından fırlamış, seksi, kare çeneli bir atlı polis.

Yüzüne dokunmak için uzandım ve yüksek sesle "Ama küçük bir dağ kasabası neden ateşli bir atlı polis animatroniğine bu kadar para harcasın ki?" diye düşündüm.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Kutsal doldurma!" Elimi geri çekerek ciyakladım. "Senin gerçek olduğunu düşünmemiştim!"

Atlı polis bana baktı. Soğuk bir şekilde.

Dikkatlice sormamı istedi, "Sen gerçek misin?"

"Yardımcı olabilir miyim?" tekrarladı, sesi sanki insanlığını onaylamak gizli bir bilgiymiş gibi düzdü.

"Tabii, yani merhaba." Garip bir şekilde o acı verici ilk izlenimden kurtulmaya çalıştım. "Adım Holly Winters. Vancouver'da çalışan bir Amerikalıyım. Ve kız kardeşim Noelle'i arıyorum. O da Amerikalı ama Minnesota'dan beni ziyarete geliyordu-

İkimizin de büyüdüğü yer, ben tamamen pişmanlık duyduğum *aptalca* bir sebepten dolayı taşınmadan önce... Ama bunları bilmene gerek yok..."

Atlı polis bana öyle boş boş baktı ki bir kez daha sormak zorunda kaldım: "Cidden, bu konuyu konuşmak için doğru kişi siz misiniz? Birini beklemeli miyim..."

Gerçek insandan daha az aşağılayıcı bir ifade bulmaya çalıştım.

Ama ben daha bir şey bulamadan sıcak animatronik Mountie "Devam et!" diye havladı.

"Tamam, işini kaybetti ve yeni bir iş bulma umuduyla Vancouver'a beni ziyarete gelmesi gerekiyordu. Ama Noel'den birkaç gün önce bana mesaj atarak Bear Mountain'da arabasıyla kaza yaptığını, aşık olduğunu ve bu adamı on günden daha az bir süredir tanıdıktan sonra sonsuza kadar burada kalmaya karar verdiğini söyledi. Ayrıntıları öğrenmek için sıkıştırdığımda, "Bir süreliğine sessizliğe bürünmem gerekiyor ama baharda seni arayıp her şeyi açıklayacağım" diye cevap verdi. Sonrası yok. Yılbaşı gecesinden beri ne aramalarım ne de mesajlarıma cevap verdi."

Durakladım, bir sürü soru sormasını bekliyordum.

Ama tepki vermedi. Kibarca başını sallamadı. Şaşkınlık belirtisi göstermedi. Sadece boş bir ifadeyle bana baktı ve derisinin gerçekten plastikten yapılıp yapılmadığını merak etmeme neden oldu. Gerçekten iyi tanımlanmış ve kusursuz bir şekilde yontulmuş plastikten.

Devam ettim. "Bu yüzden haftalık programımı iptal ettim ve belki onu bulmama yardım edersin diye Vancouver'dan buraya kadar geldim."

Muhtemelen animatronik Atlı Polis gözünü kırpmadan, "Çoktan yeri tespit edildi," diye cevap verdi. "Sana mesaj attığını ve burada kalma planlarını açıkladığını söylemiştin. Sonsuza kadar."

"Yani, evet, ama..." Başımı salladım. "Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini görebiliyor musun?"

Görünüşe göre, yapamadı. İfadesi soğuk, tamamen kayıtsız bir boşluk olarak kaldı. "O iyi. Sana söylediği gibi."

İki tarafa da baktım. Bu nasıl bir *Get Out*-meets-Hallmark filmiydi böyle?

"Bu güvence için teşekkür ederim ama onu kendi gözlerimle görmek istiyorum. Bilirsiniz, sadece garip bir *Deliverance* dağ tarikatında rehin tutulmadığını teyit etmek için."

Dudakları seğirdi. Hafifçe. Ama sonra yüzü buz gibi bir kayıtsızlığın varsayılan ayarına geri döndü ve *bunun için zamanım yok* dedi.

"O iyi," diye tekrarladı, sesi herhangi bir duygudan yoksundu. "Aşk buldu ve şu anda... meşgul."

"Meşgul müsün?" Gözlerim kısıldı. "Kız kardeşinden gelen tek bir çağrıya ya da mesaja cevap veremeyecek kadar mı meşgul? Doğduğu günden beri konuşmadan geçirdiğimiz en uzun süre bu."

Atlı polis göz kırptı. Bir kere. Otomatik bir bedensel işlev zamanlayıcısının çalıştığından şüphelenmeme neden olacak bir şekilde. "Yani, önceki ilişki dinamiğinizi özlediğiniz için onun isteklerine karşı gelmeye ve hayatını bozmaya mı karar verdiniz?"

"Evet!" Ağzımdan kaçırdım... sonra bunun kulağa nasıl geldiğini duyunca ırkıldım. "Yani, hayır. Tam olarak değil. Buraya onun aşk hikayesini mahvetmeye ya da bu ani karar her neyse onu vermeye gelmedim. Ben sadece..." Haftalardır taşıdığım endişenin ağırlığı altında sesim çatallaştı. "Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"O iyi," diye cevap verdi atlı polis, sesi kesik ve mekanikti. "Vancouver'a dönebilirsiniz."

"Ciddi misin? Bu kadar mı? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" Ben hiç ağlamadım. Eski sevgilim son düşükten iki hafta sonra başka birini bulduğunu açıkladığında bile ağlamadım - "bana gerçekten hak ettiğim çocukları verebilecek" birini.

Ama o anda, "Lütfen bir insan gibi davranıp bana nerede olduğumu söyler misiniz?" diye yalvarırken gözlerimden hayal kırıklığı yaşları akıyordu.

kardeşimi bulabilir misin? Gerçekten iyi olduğundan ve burada zorla tutulmadığından emin olmama izin verin. *Lütfen.*"

Çaresizlik içinde, tezgahın üzerinde duran muhtemelen plastik ellerden birine uzandım.

"Dokunma bana!" Atlı polis geri çekildi, yani gerçekten birkaç adım çekildi. Sanki saldırmak üzere olan bir kobra gibiydim.

"Özür dilerim!" Ellerimi geri çektim ve havaya kaldırdım. "Bu benim suçum. İznin olmadan sana dokunmaya çalışmamalıydım. Sadece sana ulaşmaya çalışıyordum. Beni duymanı sağlamaya çalışıyordum."

"Seni duyuyorum." Çenesi gerildi ve gözlerini kaçırdı. "Şimdi beni dinle. Kız kardeşin iyi."

"İnanılır gibi değil! Cidden benden..." diye sormaya başladım. Ama sonra daha önce fark etmediğim bir ayrıntıyı fark ederek sözümü kestim.

Atlı polisin alnında insana özgü bir ter pırıltısı belirmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana söylemediğin şey ne?"

Sertleşti, parmakları iki yanında büküldü. "Hayır. Yanlış bir şey yok. Ve bu dava dışı olay hakkında bildiğim her şeyi size zaten anlattım."

"Dava dışı mı? Gerçekten mi?" Ona ters ters baktım. "Çünkü şu anda sadece gerçekten umursamaz davranmakla kalmıyorsun, aynı zamanda dünyanın en şüpheli animatronik atlı polisi gibi davranıyorsun."

Kaşlarını çatarak bana baktı, soğuk bakışları yumuşadı. Sadece birazcık. Bir an için gerçekten çözülebileceğini düşündüm. Ama bunun yerine aniden yüksek tezgahın etrafından dolandı ve beni kolumdan yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" Görünüşe göre, rızam olmadan *bana* dokunmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

"İstasyon kapandı ve bu konuşma sona erdi," dedi bana, ses tonu kesindi. "Evine git."

"Ama-"

Sözlerimi bitiremeden beni istasyonun kapılarından birine doğru itti ve soğuk dağ havası yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Arghh! Geri döndüm. Kibar olmaya çalışmayı unutun. Bu adama Çirkin Amerikalı gibi davranmaya ve kendimi bir kolluk kuvvetine saldırmaktan tutuklatmaya hazırdım.

Ama daha parmaklarımı kapı koluna geçiremeden, kilidin kapanma sesi duyuldu.

Atlı polis soldaki kapının penceresinin diğer tarafından bana kaşlarını çatarak baktı. Sonra Kanada kırmızısı el yazısıyla *Kapalı* yazan bir tabelayı çevirdi.

Ağlamadım. Ve artık küfretmiyordum - bir ebeye yakışan bir görüntü değildi. Ama atlı polisin gözden kayboluşunu izlerken birkaç kelime dişlerime çarptı.

Muhtemelen kovulmuş iyi bir köpek gibi Vancouver'a geri dönmemi bekliyordu.

Ama o gürültüyü unutun! Güneş Büyük Pençe Dağları'nın zirvelerinin ardında alçalırken, yüzümü karakolun ötesindeki kasabaya döndüm. Sokaklar ürkütücü bir şekilde boştu, binalar karanlık ve kepenkliydi, sanki her yer kış uykusundaydı.

Tek bir yaşam belirtisi dışında. Uzakta bir neon tabela hafifçe vızıldıyor, karla kaplı caddeye sıcak bir parıltı yayıyordu.

Bear Mountain Bar & Grill.

Isıran rüzgara karşı omuzlarımı dikleştirdim ve yürümeye başladım. Eğer animatronik atlı polis bana yardım etmeyecekse, edecek birini bulacaktım.

bear mountain bar & ızgara

Çobanpüskülü

I"Tuhaf bir Noel filmine rastladığımı sanmıştım ama Bear Mountain Bar & Grill'e girdiğimde her şey bir Western filmine dönüştü.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda bardaki herkes dönüp bana baktı.

Aslında her bir erkek demeliydim, hepsi erkekti.

Kapıya en yakın kabinde üç kaba görünümlü adam oturuyordu, deri ceketleri loş ışıktaki tam olarak seçemediğim yamalarla süslenmişti. Ama enerjileri barizdi. Bunlar hafta içi bir gezintiyle stres atan dişçiler değildi. Hayır, onlar kanun kaçaklarıydı; Johnny Cash seviyesinde tepeden tırnağa siyah giyinmişlerdi ve özür dilemeyen %1 üçgen yama gururu yayıyorlardı.

Viking sarısı saçlarını dağınık bir topuzla arkadan bağlamış iri yarı bir oduncu, bar taburesinin üzerinde dönerek gözlerini bana dikti. Gözlerini kıssa bile mavi gözleri neredeyse parlıyordu, canlı renkleri odanın diğer ucundan bile göze çarpıyordu. Tehdit mi yoksa şüphe mi? Anlayamadım.

Tezgâhın arkasındaki barmen, mekânda Noel filmlerine uygun görünen tek kişiydi. İnce yüz hatları ve bakır rengi saçlarıyla, benim gibi hemşirelerin duygusal yaralarını iyileştirmek için gittikleri Netflix dizilerinden birinde erkek başrol oyuncusu olarak rahatlıkla rol alabilirdi.

Ama diğer dört adam? O kadar da değil.

Ancak, beş bar müşterisinin de ortak bir noktası vardı: bana bakıyorlardı. Sessiz ve gözlerini kırpmadan.

Ortaya çıktığım anda tüm konuşmalar -eğer varsa- kesildi, sanki biri şalteri indirmiş gibiydi.

Her yere asılan tabelalarda kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği spesiyyallerinin reklamı yapılıyordu ama kimse bir şey yiyor gibi görünmüyordu. Sadece... bakıyordu.

Sertçe yutkundum, çantamın askısını omzumda düzelttim ve çenemi kaldırdım - hemen ardından barın arka köşesindeki tuvalete doğru koşmak için tekrar indirdim.

Dinleyin, ebeliğin en önemli beş kuralı: *Önce işemek*. Temel olarak, zor ve biraz korkutucu bir şey yapacaksanız -ilk kez anne olacak birini karpuz büyüklüğünde bir şeyi ağzından çıkarmaya ikna etmek gibi- önce mesanenizi boşaltın.

Göz göze gelmeye cesaret edemedim, üzerinde pembe bir fiyonk ve ona uygun bir yazlık elbise olan karikatürize kahverengi bir ayının işaret ettiği kapıdan içeri daldım.

Kadınlar tuvaleti şaşırtıcı derecede temizdi. İşimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra, tamamen dolu dispenserden bir kağıt havlu aldım ve çöp sepetine attım.

Yankılanan bir *gümbürtüyle* yere düştü. Çöp kutusu tamamen boştu ama kenarları ince bir toz tabakasıyla kaplıydı, sanki günlerdir kullanılmamış gibiydi. Belki de haftalardır.

Bütün kadınlar nerede?

Göğsüm tedirginlikle gerildi. Kanada'daki cinayet oranının Amerika'dakinden çok daha düşük olduğu kesindi, ama az önce Kanadalı

Bir korku filminin versiyonu mu? Rastgele Amerikalı kadınların kaçırıldığı ve korkunç Kanadalı dağ adamları tarafından tutulduğu türden mi?

"Tamam Holly, hayır. Oraya gitme," diye emrettim kendime, yükselen panik dalgasına karşı kendimi geri iterek. "Bundan daha kötülerıyla de uğraştın."

Aslında, yapmamıştım. Ama şimdi cesaretlendirmek için doğru zaman değildi.

"Onlar sadece ürkütücü bir dağ barındaki bir grup adam," diye aynadaki iri gözlü kadına güvence verdim. "Noelle için buradasın ve açlıktan ölüyorsun. Oraya gidip biraz yiyecek alacaksın ve kız kardeşine neler olduğunu öğreneceksin."

Moral konuşması işe yaradı -bir bakıma. Kadınlar tuvaletinden çıktığımda kalbim hâlâ hızlı atıyordu ama en azından ayaklarım doğru yönde ilerliyordu.

Odayı geçerken gözlerimi bakır saçlı barmenden ayırmadım.

Başka kimseye bakma. Diğer dördünü görmüyormuş gibi davran. Başka kimseye bakma. Diğer dördünü görmüyormuş gibi davran.

Mantra kafamda tekrarlanıyordu ama hâlâ aynı bardağı parlatmakta olan barmene doğru ilerlerken diğer adamların gözlerinin içimde delikler açtığını hissedebiliyordum.

"Nereden geldin bebeğim?" diye sordu çakıllı bir ses birden. "Ve nereye gidiyorsun?"

Olduğum durdum. *Lanet olsun!*

Bardaki diğer adamları görmemiş gibi davranmaya o kadar odaklanmıştım ki, motorculardan birinin kabinden kayarak çıktığını fark etmedim. Fark ettiğimde çoktan yolumun üzerinde durmuş, bir ödül kazanmış gibi sırtıyordu.

Kırışmış, siyah sakalında gri lekeler olan adam üzerime dikilmişti, kehribar rengi gözleri eğlence ve daha keskin, daha yoğun bir şeyin karışımıyla parlıyordu.

Tehlike.

Ondan dalga dalga yayılıyor, "kızım, kaç!" içgüdülerimi harekete geçiriyordu - ama bunun dışında, tamamen itici değildi. Gözlerim, eski tarz motosiklet filmlerinden fırlamışçasına deri ceketini dolduran geniş omuzlarına ve mükemmel miktarda tıraşla çerçevelenmiş çene hattına takıldı.

Yine de büyük bir geri adım attım. "Ben sadece... yiyecek bir şeyler sipariş etmek için bara gidiyorum."

Benimle birlikte adım atarak yine yolumu kesti. Sola dönmeye çalıştığımda o da kayarak önümü kesti. "Nasıl bu kadar güzel kokuyorsun?"

"Um..." Sesim çatallaştı. "Duş aldığım için mi?"

"Bir kutu çikolata gibi." Tam anlamıyla şok olmuştum ki, sert kenarlı motorcu daha da yaklaştı ve sesli bir şekilde içine çekti.

"Sik beni..." Gözleri dalgalandı, sanki bir tür uyuşturucu almış gibiydi. "Akşam yemeğinde seni seve seve yerim bebeğim."

"Akşam yemeği için mi?" Sesim üzereyken zayıf bir şekilde yankılandım. "Hey, onu rahat bırak."

Emir arkamdan geldi, alçak sesle ve sertçe.

Döndüğümde bardaki iri yarı sarışın orada duruyordu.

Motorcudan bile daha uzun boyluydu, devasa gövdesi arkasındaki odanın çoğunu kapatıyordu. Ve barın öbür ucunda gördüğüm o mavi gözler? Daha da canlıydı. Cidden, ona herhangi bir Viking dizisinde otomatik olarak ekstra bir rol verebilirlerdi.

Ama beni şaşırtacak şekilde, benim için gerçek bir endişe duyuyor gibiydiler.

"Hey, burada ne yapıyorsun? "Kasaba kapalı." Göz hizasına gelmemiz için gereken bir adımlık mesafede eğildi, bakışları endişeliydi. Ama sonra bana da sesli bir şekilde burnunu çekti.

Bu ne böyle?

"Ama bar açık," diye dikkatlice işaret ettim, hem ondan ve onun parlayan burnundan uzaklaşmak hem de kehribar rengi bakışları şu anda sırtımda bir delik açan motorcuya çarpmamak için elimden geleni yapıyordum. "Akşam yemeği yemeyi ve kız kardeşimi sormayı umuyordum. Noelle Winters."

"Noelle?" Viking'in yüz ifadesi tanıdık bir ifadeyle titredi. "Dur bakalım, sen Tuk'mara'nın yeni eşinin kız kardeşi misin?"

Tüm yüzü . "Bu kalmayı planladığın anlamına mı geliyor?"

"Ne? Hayır! Hayır! Geri döndüğümde koca bir hayatım var..." Cevap vermeye başladım ama sonra bu adamlara nerede yaşadığımı söylemenin daha iyi olacağını düşündüm.

"*Takemahra* nedir?" Onun yerine, Noelle'in bir haftadan kısa bir süre tanıdıktan sonra birlikte kalmaya karar verdiği adamla ilgili olarak kullandığı unvanı dikkatle tekrarlayarak sordum. "Ve onu ve kız kardeşimi bulabilmem için gerçek adı nedir?"

"Kimin umurunda?" Viking cevap veremedi motorcunun eli bileğime dolandı ve beni yüzüne çekti. "Adın ne bebeğim?"

"Um... seni ilgilendirmez!" Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıp başaramayarak tersledim.

"Hey, o pis ellerini dostumdan çek!"

Viking'sesi barda yankılandı - tam da motorcuyu omuzlarından yakalayıp beni çözmesini sağlamadan önce.

Onu havaya kaldırıp en yakın masaya çarparak.

Tahta masa motorcunun ağırlığı altında buruşurken nefesim kesildi ve iki avucumu ağzıma kapattım.

"Bunu ödemek zorundasın, Memur Bey," dedi barmen arka planda bir yerde, sesi sıkılmıştı, sanki bar kavgaları Salı günleri olağan bir olaymış gibi.

Memur mu? Bekle, bu RCMP karakoluna aradığım gerçek insan memur muydu - tam da polisle yüzleşmeden önce

Animatronik atlı polis mi?

Ben bu farkındalığı takip edemedim motorcu kendini ayağa fırlattı. Ağız dolusu kan tükürdü ve sanki tüm bunlar şiddetli bir ön sevişmenin parçasıymış gibi Viking'e sırtıttı. Sonra yumrukla saldırdı.

Viking bir defans oyuncusu gibi dövüşüyordu -tüm kaba kuvvet ve saf güç- ama motorcu daha hızlıydı. Daha keskin. Viking'in savurduğu her yumruk için motorcu iki tane indiriyordu. İri adamın vücudundaki en savunmasız noktalara yönelik hassas, acımasız yumruklar.

Donup kalmıştım, hareket edemiyor ya da konuşamıyordum.

Bu gerçek olamazdı. Çoğu gün makyaj yapmaya ya da önlükten daha güzel bir şey giymeye zahmet etmeyen 34 yaşında tombul bir duldum. Rastgele yabancılar - kocaman, seksi rastgele yabancılar - benim için yumruk kavgasına girmediler. Hatta bana çıkma bile teklif etmediler.

Ne oluyor ki?

Sanki cevap verirmiş gibi, motorcunun yumruğu Viking'in burnuna tam olarak çarptığında barda mide bulandırıcı bir çatırtı yankılandı. Kan fışkırdı ve sarışın iki eliyle yüzünü kavrayarak geriye doğru tökezledi.

"Yeter!"

Ses kaosu bir kırbaç şaklaması gibi yarıp geçti ve onu görmek için döndüm - karakoldan bir atlı polis.

Üniforması rustik barın fonunda tertemiz duruyordu ve iki dövüşçüye doğru ilerlerken yüz ifadesi buz gibiydi.

Birkaç saniye içinde hem Viking'i hem de motorcuyu kelepçelemişti.

"Özür dilerim efendim," dedi Viking, konuşurken sesi ıslık gibi çıkıyordu. "Çok güzel kokuyor. Bu Demir Pençe onunla konuşmaya, ona *dokunmaya* çalıştığında aklımı kaybettim..."

"Ona dokunmak için her türlü hakkım vardı," motorcu hırladı. "O Sevgililer Günü çikolatalarım."

"İkiniz de ayağa kalkın." Atlı polisin bakışları iki adam arasında sustalı bir bıçak gibi gidip geliyordu. "Onun kokusunun size ne yaptığı umurunda değil. Kendinizi kontrol altına almanız gerekiyor. Ve sen..."

Soğuk, karanlık gözleri dikildi.

"Burada daha fazla tahribat yaratmadan evinize gidin!"

"Tamam, bu biraz dramatik oldu," diye cevap verdim, başımı geriye doğru sallayarak. "Tam yemek siparişi vermek üzereydim , bu adamlar resmen beni koklamaya ve hâlâ tam olarak anlayamadığım nedenlerle kavga etmeye başladılar!"

"Aç mısın bebeğim?" diye sordu motorcu, kanlı ağzının içinden sırtarak. Gözlerinden biri çoktan şişip kapanmıştı. "Sana güzel bir şeyler pişirmekten mutluluk duyarım."

"Nezarethanede olmaz," diye araya girdi Viking, ben cevap veremedim, burnundan hâlâ kan akıyordu. Sesi boğuk ve kalındı, sanki bir pamuk tabakasının içinden konuşuyormuş gibiydi.

"İkiniz de kapatın," diye homurdandı Atlı Polis. Sonra da barmene işaret etti. "Ve eğer onu besler ya da başka bir şey söylersen, seni ve ikizini de karakol hapisanesine atarım."

Yakışıklı barmen ellerini kayıtsız bir teslimiyetle kaldırdı. "Tamamdır, Takoda."

"Bekle, ama ne hakkında-" diye sormaya başladım, ancak barmenin Takoda adını verdiği atlı polis kaşlarını öyle sert çattı ki, fiziksel bir itiş gibi hissettim.

"Eve git," diye tekrarladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Çok geç olmadan."

Ona başımı salladım. "Ne için çok geç?"

Yüzünün üzerinden karanlık bir gölge geçti. Cevap vermek yerine, iki adamı bardan dışarı sürüklemek için arkasını döndü.

Beni orada şaşkın bir sessizlik içinde bıraktı.

Yüksek tavanlı Bar & Grill'de yankılanacak kadar yüksek sesle tekrar guruldayan midem hariç.

Ama barmen beni ne duyuyor ne de görüyormuş gibi bakışlarımı kaçırdı.

"Şey," diye mırıldandım, buraya gelirken geçtiğim dağ başındaki Barrington Super Center'da bir sandviç için durmadığıma üzülerək. "Sanırım akşam yemeği olmayacak"

Ama bu, alamayacağım anlamına gelmiyordu.

Ceketimi düzelttim ve kapıya doğru yöneldim, zihnim hızla çalışıyordu.

Tamam, Takemahra. Kız kardeşimin nerede ve kiminle olabileceğine dair tek bir ipucum vardı.

Dışarı çıkarken telefonumu çıkardım ve hayal kırıklığı içinde inledim. Tek bir çubuk bile çekmiyordu ve tüm WiFi seçenekleri şifre gerektiriyordu.

Harika.

Belki dağdan aşağı inmek işe yarayabilirdi - en azından bu "tookmahra" olayını araştırabilir ya da bir sonraki adımda nereye gideceğimi bulabilirdim.

RCMP istasyonuna geri dönerken boynuma daha sıkı sarmak için atkımın ipini çözdüm.

Ama dağın daha da yukarısına giden bir patika boyunca dizilmiş bir sıra tabela gördüğümde elimden kaydı. Çit gibi.

Bu titriyor parıltı . ve Ayı Dağ Bar & Izgara tabelası kelimeleri aydınlattı:

Ayaska Köyü.

GEÇMEYİN.

Bu noktadan sonra sadece Bear Dağı sakinlerine izin

verilmektedir. ZİYARETÇİLER GİREMEZ.

Bear Mountain sakini değildim.

Ama babam ben doğduktan bir yıldan kısa bir süre sonra öldü, annem kötü üvey babama geri döndü ve artık telefonlarıma cevap vermiyordu,

Neredeyse her gün konuştuğum sevgili kız kardeşim de bu kasabada bir yerlerdeydi.

Belki de ziyaret etmemem gereken Ayaska Köyü'nde.

Evine git!

Sıra sıra dizilmiş uyarı levhalarının yanından geçerken atlı polisin sesi kafamın içinde yankılandı. Ve kaotik bar kavgası yüzünden hâlâ sarsılmış olan sinir sistemime korku yayıldı.

Ama omuzlarımı dikleştirdim. Eve gitmeyecektim. Henüz gitmiyordum.

Karanlık, karla kaplı yolda ilerlerken çenem kararlılıkla dikilmişti. Eğer küçük kardeşim o kydeyse, onu bulacaktım.

Kimin için?

12 saat sonra

takoda

A Yuva. Ayım bir yuva inşa etmişti. Battaniyeler ve yastıklar inin ortasına yığılmış, yumuşak şeylerden oluşan gelişigüzel bir sunak gibi düzenlenmişti. Ama neden? Ve kimin için?

Kimin için, kimin için değil.

Zion'un sesi zihnimde yankılandı, her zamanki gibi sabırlı ve titizdi. Maul babam dilbilgimi düzeltmeye devam etti - beş yıl önce annemin öz kızını ve rahimdeki ikizim Mara'yı sürgüne göndermesine seyirci kaldığından beri onunla konuşmamış olmama rağmen - mirasımı küçük kardeşimize devrederek bana ihanet etmesinden sadece iki yıl önce, sonra da nedenini bana hiç söylemeden öldü.

Göğsümün etrafında dönen karmaşanın içine acı sızdı, koşullar ne olursa olsun her zaman yanımda olacağına güvenilebileceğim tek arkadaşım.

Şakaklarımı ovuşturdum, parçalanmış üniformamı bulmak için çalışma odasını taradım. Ama hiçbir şey yoktu. Kıyafet yok, ipucu yok. Sadece yuva, sığınığın ortasında sessiz bir suçlama gibi duruyordu.

Mak'tan bir hediye olarak kabul etmek için. Görünüşe göre ayımın dün gece başka fikirleri varmış.

Burada ne halt olmuştu? Bu soruya sımsıkı sarıldım ve etrafta ipucu ararken zihnimin odaklanmasını sağlamak için onu sıkıca tuttum. Ama hiçbir şey yoktu.

Anı yok. Koku yok. Görebildiğim tek işe yarar şey, çalışma odasından çıkan merdivenlerin yanında duran Mak'ın bir çift eski iş botuydu. En az iki numara büyüktüler -küçük kardeşimin kutup ayısı genetiği sayesinde- ama yine de ayaklarımı soktum. Omuzlarıma örttüğüm polar battaniye çıplaklığımı örtmek için yapabileceğim en iyi şeydi. Moda zaten öncelikli değildi. Sadece şehre geri dönmek.

İnsan yanımin hâlâ evim olarak kabul etmeyi reddettiği inden çıkarak merdivenleri çıktım. O sarışın boz polis memuru benimle birlikte müfrezenin ahşap kulübesine , koca gövdesi ve aşırı hevesli kişiliğiyle alanı tika basa doldurduktan sonra bile .

Dışarı çıktığımda lapa lapa yağmur yağıyordu ama parlak güneş ışığı karla kaplı patikayı aydınlatıyor, bozulmamış beyaz manzarayı parlatıyordu. Her adımım garip bir şekilde takırdıyor, botlarım soğuk tozun içinde sürükleniyor ve bana Ayaska Köyü'nde kürklü bir ayıyı yürütmenin çıplak bir insanı yürütmekten daha kolay olduğunu hatırlatıyordu.

Ama şu anki halimle devam ettim çünkü hayatımda ilk kez içimdeki hayvana güvenemeyeceğimi hissettim.

Vites değiştirmenin rastgele olmaması gerekiyordu. Benim ayımın da -Ve asla bensiz hareket etmedi. Yine de , önceki geceyi hatırlamıyordum ve bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum.

.

Bir motosiklet patikanın ortasında yan yatmış, iri cüssesi hafifçe yağan kara çarparak sarsılıyordu.

Bükülmüş gidonlar ve derin çizikler bir şiddet hikâyesi anlatıyordu. Demir Pençe MC logosu, buzlu ama kusursuz bir şekilde yan tarafta parlıyordu.

Bu suçluların Ayaska Köyü'nde ne işi vardı? Demir Pençe bizden uzak durur, Ayı Dağı'ndan kabilemin çoğunun yaşadığı gizli kasabaya doğru olan sınırı nadiren geçerci, özellikle de kışın ortasında herkes uyurken. Yine de burada onların bisikletlerinden biri, atılmış bir oyuncak gibi terk edilmişti.

Sonra gördüm: parlak kırmızı noktalar karı boyuyordu.

Çömelip parmağımle kıpkırmızı bir damlanın kenarını izledim. Sıcaklığı çoktan gitmişti ve sıçrayan kanın büyük bir kısmı kara karışmış, sabah ayazının oluşturduğu bir tabaka olası suç mahallinin tamamını kaplamıştı. Burada her ne olduysa çok eski bir tarih değildi. Ama birkaç saatten daha uzun bir süre önce olmuştu.

Rüzgârın yönü değışti ve ormandan süzülen karamel ve çikolata kokusu burnuma çarptı. Ve anılar.

"Lütfen... lütfen yapma," diye fısıldadı ben vücudunu koklarken.

Çok güzel kokuyordu ama bacağı kırılmıştı. Yardım etmeliydim. Onu korumalıydim.

"Ne yapıyorsun sen? Hayır... Hayır... Hayır!" Kolunu yüzünün üzerinden geçirerek yüzünü görmemi engelledi. O anlamadı. Dişlerimi ön koluna geçirdim, o çığlık atarken kolunu başından çektim ve sonra-

Yüzünü göremeden rüzgâr yön değıştirdi ve karamel dolu çikolataların kokusunu alıp götürdü. Anıları bir elektrik düğmesi gibi kesip attı.

Kimdi o?

Ayağa kalktım, kar yığınları gibi ağır ve boğucu sorular birikirken yolu taradım.

*Bisiklet
mi?*

Kan mı?

*Demir Pençe MC? Yuva
mı?*

Kayıp anılar mı?

Ancak patikadan aşağı Bear Dağı'na doğru yürümeye devam ederken bir soru diğerlerinden daha yüksek sesle uğuldadı.

Dün gece ne oldu?

bir hata yapıyorsun

12 saat önce

takoda

"S Hadi ama. Lütfen. Beni buraya koyamazsınız! İlk koklamada aşık oldum!"

Memur Leif Björn'ün sesi, onu ve Demir Pençe'nin kurucu ortağı Hawk'ı karakolun arka tarafındaki nezarethaneye doğru iterken, çaresiz ve yalvaran bir şekilde çatladı.

"Adını bile öğrenemedim!"

Duygularımı belli etmemek için kendimi yıllarca eğitmiş olmam gözlerimi devirmemi engelledi. Karakolda benim emrimde görev yapması için gönderdikleri ayı bu muydu?

Kavganın mesai saatleri dışında gerçekleşmiş olması önemli değildi. Çiçeği burnunda polis memurunun siciline işlenecek resmi bir tutuklama, RCMP'den otomatik olarak uzaklaştırılması ve muhtemelen Bear Mountain müfrezesinden çıkarılması anlamına gelecekti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu son sonuca hiç aldırmazdım. Komutanlık bu iri yarı, sarışın boz ayıyı çok fazla soru sorarak bana "yardımcı" olması için göndermeye karar vermeden önce müfrezeyi tek başıma idare etmekte gayet iyiydim.

sorular soruyor, çok fazla yemek yiyor ve bize yatacak yer olarak verilen ahşap kulübede çok fazla yer kaplıyorduk. Yumurtlama mevsiminde kavgaya karışmak iyi bir şeydi. Benim için.

O halde neden yeni tanıştığı insan kadın hakkında sızlanmasını dinlerken ensemden bir rahatsızlık hissettim?

"Hücreye gir," diye homurdandım ve onu Hawk'ın arkasındaki boşluğa ittim. Polis memurunun tekmelenmiş köpek yavrusu ifadesini görmezden gelerek sürgüyle kapattığım parmaklıklı kapının metalik çınlaması küçük karakolda yankılandı.

"Hata yapıyorsun," diye ısrar etti Björn, iri ellerini parmaklıkların etrafına sararak. O ve Hawk buraya gelirken başlarını eğmişlerdi, bu yüzden yüzü artık tertemizdi, dövüştü aldığı yaralar iyileşmişti ve RCMP beni müfrezemde başka bir memurla görevlendirdiğinden beri aşına olmaya zorlandığım patrisyen yüz hatlarını geride bırakmıştı. Ama çaresizliği vahşi ve çılgınca kalmıştı. "O benim koku . Bunun nesini anlamıyorsun?"

Göğsümdeki rahatsız edici sancıya aldırmadım ve nezarethanenin tuş takımındaki kilit kodunu Björn'ün bilmediği bir kodla değiştirmeye odaklandım.

"O benim de koku eşim, Goldilocks," dedi Hawk, Björn'ün arkasından, çakıllı sesi sabit ve endişesizdi.

Tuş takımından başımı kaldırdığımda kasabanın benden sonra en büyük ikinci siyah ayısının tembel tembel duvara yaslanmış, Björn'e sırtıttığını gördüm ve içimi bir huzursuzluk kapladı.

Hakan'ı -ya da köydeki herkesin ve motosiklet çetesinin ona verdiği isimle Şahin'i- son gördüğümde yana on yıldan fazla zaman geçmişti. On yıl önce, Bear Mountain müfrezesi subayı olarak ilk görevlerimden biri için ona Yukon'daki sadece vites değiştirenlerin kaldığı hapis haneye kadar bizzat eşlik etmiştim. O zamanlar, bir zamanlar saygı ve hayranlık duyduğum birini teslim ederken bir suçluluk duygusu hissetmiştim - ta ki uzun bir suç listesi için suçunu kabul edene kadar.

Erken tahliyesiyle ilgili mesajı aldığımda, haberi vermek için ailesini uyandırmayı bile düşündüm.

Ama Şimdi? O tanıdık sırtıŐ, dişlerimi kenetleyen bir başka Şeydi. Bir Şey Őöylememek için ĉenemi sıktım.

Ne yazık ki, yeni polis memuru duygularını maskeleye konusunda o kadar yetenekli deĒildi.

"Sen mi? Şaka yapıyorsun, deĒil mi?" Björn, Hawk'ın yemini dev bir sarı balık gibi yutarak arkasına döndü. "Cidden benim yerime senin gibi birini Őeĉeĉini mi düşünüyorsun?"

"Benim gibi biri mi?" Hawk duvarı itti, kehribar rengi gözleri yırtıcı bir bakışla parlıyordu. "Benden daha iyi olduĒunu mu düşünüyorsun Goldie?"

Björn tereddüt etmedi. "Evet, ona asla benim gibi istikrar ve sevgi dolu bir hayat sunamayacak bir suçludan daha iyi olduĒumu biliyorum."

İstikrar ve sevgi.

Son numarayı tuş takımına gereĒinden fazla güç kullanarak girdim, acı yüzeyin hemen altında fokurduyordu. Yeni yabancı polis memurunun bir maul'u ya da Ayı DaĒı'nda bir eş edinmenin ne anlama geldiĒine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ama işte buradaydı, buraya ait bile olmayan bir insan için tam bir Ayaska ile aĒız dalaŐına girmişti.

insan...

Ayım kıpırdandı ve bu düşünce hem onu hem de beni ĉözemeden onu sertĉe ittim. Bu gece zaten berbattı. Duygulara ya da başka bir Şeye izin vererek daha da kötüleŐtirecek deĒildim.

-Bir BarıŐ Görevlisi olarak işimi yapmama engel oluyor.

Ama Hawk'ın barıŐı korumak gibi bir niyeti yoktu.

"Madem eşimiz için bu kadar uygunsun, neden burada benimle birliktesin?" Hawk'ın sırtışı keskinleşti. "Neden Koda'yla birlikte dışarıda deĒilsin, maul ısırıklarının takas edip kızımızı almaya gitmiyorsun?"

Björn'ün küĉümseyici ifadesi durakladı, yüzünde bir Şaşkınlık ifadesi .
"ĉavuş Takoda'nın benim koku eŐleŐmemle hiĉbir ilgisi yok."

"Elbette öyle." Hawk'ın keskin kehribar rengi bakışları bana kaydı, sırtışı daha da genişledi. "Sadece bunu saklamakta daha iyi. Değil mi, Koda?"

Sadece arkadaşlarım ve ailem bana Koda derdi. Ailemin çoğundan uzaklaşmışım ve Ash'ten sonra artık hiç arkadaşım yoktu.

"Cezanın yarıya indirilmesi için ne yaptın bilmiyorum." Hawk'a ters ters bakarken sesim gergin çıkıyordu. "Ama seni o hapishanenin altına gömmeleri gerekirdi."

"Eminim bunun olmasını diliyorsundur. O zaman küçük şirin çikolata kutumuz tamamen sana kalırdı."

Ardından gelen sessizlik ağırdı, odada üçüncü bir varlık vardı, izliyor ve bekliyordu.

"Bu değil..." Björn'ün sözleri kesildi, deniz mavisi gözleri bana kilitlendi. "Bu doğru değil, efendim... değil mi?"

Boğazım ama hiçbir kelime çıkmadı. Sessizliğim lanetleyiciydi.

"Sana söylemiştim," dedi Hawk Björn'e, kendini beğenmiş bakışları beni keserek. "Ayısının burnu açık olduğu için buraya tıkıldık, ama bir maul yapmak istemiyor. Özellikle de bizimle."

"Maul," diye mırıldandı Björn, yan tarafa bakarak. "Üç erkeğin tek bir kadınla çıkmak zorunda olduğu Ayaska olayı."

"Bir dişi," diye düzeltti Hawk, bakışları beni terk etmeyi reddederek. "Ama bunun dışında, evet."

Björn'ün yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi, şaşkınlık şokla savaşıyordu. Ama sonra parmaklıkları yeniden kavradı ve ricasını bana yöneltti. "Dinle, Ayaska'nın içinde olduğu bu maul meselesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama eğer bu doğruysa -eğer o bizimse- ikimizin de- o zaman bana ne yapacağımı söylemelisin. Ve en azından benim buradan çıkmama izin vermelisin."

"Bizimki diye bir şey yok," diye cevap verdim, sesim titreyerek. "O bir insan ve ikiniz de hayal görüyorsunuz."

Hawk alçak sesle kıkırdadı, ses havada duman gibi kıvrılıyordu. "Hayalperest, ha? Yumruklarını sıkıp ikimizin de gözlerinin içine bakmayı reddetmene neden olan kuruntuyla aynı türden bir kuruntu mu?"

Hawk işaret edene kadar ellerimin yumruk olduğunu fark etmemiştim.

"Hadi, efendim." Björn'ün parmak eklemleri parmaklıklara karşı beyazlaştı. "Eğer üçlü bir ilişki içinde olmamız gerekiyorsa, beni kesinlikle dışarı çıkarmalısınız. Ne istersen yapacağım. Bana ne emir verirsen yerine getiririm. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi!"

"Yeter!" Sesim amaçladığımdan daha sert çıktı. Ama buna daha fazla katlanamazdım.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve karakolun kapısına doğru yöneldim, "Yarın resmi karakol saatlerinde bir telefon alacaksınız ve kefaletinizi ödeme fırsatı bulacaksınız."

Bu onları susturdu. Birkaç saniyeliğine.

Tam kapıya varmıştım ki Hawk seslendi, "Burnundan kaçamazsın, At."

Sırf atım Sentinel'i ana ulaşım aracım olarak kullanmayı tercih ettiğim için Demir Pençe MC'nin bana taktığı bu lakaptan nefret ediyordum. Ama istasyonun ağır kış koşullarına dayanıklı kapısının cevap vermeden arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim.

Dışarısı sessizdi. Çok sessizdi.

Hawk'ın söylediklerini düşünmek için çok fazla zamanım oldu. Ve o insanın kokusu hakkında.

İstasyona girdiği anda beni yük treni gibi çarpmış ve olduğum yerde dondurmuştu. Tatlı, sıcak, çıldırtıcı derecede baştan çıkarıcı.

Duygusal tatillerden hiç hoşlanmamıştım ama Hawk onu mükemmel bir şekilde tarif etmişti: Bir kutu Sevgililer Günü çikolatası hiç haber vermeden istasyonuma girmişti.

Büyük kahverengi gözler, koyu, kremi bir ten, kendini küçümseyen bir gülümseme ve yün şehir paltosunun sınırlarına meydan okuyan kıvrımlar. Kendisinden küçük kız kardeşinden daha ağır ve daha konuşkan biriydi. Yine de, onu tanıdığımda

Kardeşim ve maulunun geçen Aralık ayında eş olarak aldığı dişinin kardeşi olarak kendini tanıtmadan önce bile bağlantı kurdu.

Ancak Holly Winter'ın üzerimdeki etkisi Noelle'inkinden çok ama çok daha farklı olmuştu.

şu koku.

Onunla konuşmak, sessizce boğulurken soğukkanlılığımı korumaya çalışmak gibiydi.

Onu gönderdikten sonra aklım Cody'nin kış uykusuna yatmadan hemen önce, yılbaşı gecesi Noelle'i Bar & Grill'de gezdirmesine gitti. Gya ona boz ayı kardeşleriyle ortak sahip olduğu işletmeleri göstermek istemişti - burası ve yolun biraz ilerisinde bulunan kasabanın tek oteli Bear Mountain Inn. Ama aslında bu bir ganimet gösterisiydi.

Noelle, Ash ve Mak'ın kokusunu almıştı, sanki üçüncü maullarının onu yolun sadece birkaç kilometre aşağısındaki bir yere götürmesine izin vermeden önce her yerini işaretlemişlerdi.

Cody daha onu Björn'le paylaştığım kabine getirmeden önce öfkeyle yanıp tutuşmuştum. Kısa bir merhaba demek için başımı kaldırdığımda ise hiçbir şey hissetmemiştim. Kıskançlık yok. Kızgınlık yok. Sadece bu kesintiden dolayı hafif bir rahatsızlık. Kokusu bana hiçbir şey yapmamıştı.

Ama Holly? İçimde uyandırdığı şey soğuk değildi. Ve kayıtsız da değildi.

Ayrıca arabası hâlâ istasyonun dışında park halindeydi.

Lanet olsun.

Doğruca istasyonun arkasındaki uyku odama gitmek yerine, kararlılıkla dişlerimi gıcırdatarak adımlarımı bara doğru geri çektim.

Eğer o kıvrımlı çikolata kutusunu kiralık arabasına kendim itmek zorunda kalsaydım, bunu yapardım. *Kesinlikle* yapardım.

Büyük hata. Ona tekrar dokunma düşüncesi bile mideme kramplar ile ihtiyaç ve kalbime statik gibi bir şey yaptı.

Elektrik arptı.

"Daha önce hiç böyle bir Şey hissetmemiştim! Kalbim gğsmnden fırlayacakmış gibi hissediyorum!"

Ursa'ya Björn'n neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmamasını diledim. Ama daha önce onu fiziksel olarak istasyon evimden dışarı ittiğimde *tam olarak* böyle hissetmiştim. Bir insan, tamamen istenmeyen ve beklenmedik bir insan nasıl *bu kadar* güzel kokabilirdi?

Normalde olan ayım göğsüme tırmandı, hırladı, onu bulup...

Bir dizi açık saçık, müstehcen, tamamen yanlış görüntü kafamı doldurdu. Her ikisi de. Zihnim cinsel düŐünceler içinde boğulurken, binici pantolonumun altındaki baş, bir sonraki planlanmış "el serbest bırakma" iŐlemime sekiz gün olmasına rağmen canlandı.

İzlerimde durdum ve görüntüler azalana kadar gözlerimi kapattım. Ta ki ayım kontrolümü yeniden kazanmam için yeterince geri çekilene kadar.

Ama *ok* yakındı - artık ne bir eş ne de bir penç isteyen yalnız bir ayı için çok yakındı.

Onu buradan çıkarmak zorundaydım.

Onu yollara düŐürüp hayatımdan çıkaracaktım ki kasabaya hiç gelmemiŐ gibi davranmaya devam edebileyim.

Ama bara giden yolun yarısında gözüme bir Şey çarptı: bir atkı. Parlak kırmızı, karda yatıyordu.

Eğildim ve yumuşak kumaşın üzerindeki beyaz tozu fıraladım. Kokusu beni anında çarptı. Zengin çikolataya sarılmıŐ karamel.

Holly.

Hiç tatlıya dŐknlgm olmamıŐtı ama ayım alçak sesle homurdandı ve sanki büyük bir dl almış gibi kokunun içinde yuvarlandı. Onun kokusu etrafımı sarmıŐ, açlık reseptrlerimi ekiŐtiriyordu. Ve dişlerimi.

Onu orada bırakmalıydım. Karın içine bırakıp yürümeye devam etmeliydim. Ama ellerim daha sıkı kenetlendi, bana ihanet etti.

Daha fazla karanlık, istenmeyen düşünce ben onları durduramadan ortaya çıktı. Eşarbı daireme geri götürmek. Pantolonumu indiriyor. Onun tatlı kokusunu etrafıma sar-

Hayır.

Dişlerimi sıkıp bu düşünceleri kendimden uzaklaştırırken utanç içimi kemirdi. Ama yine de atkıyı bırakamadım. Bunun yerine otomatik, çaresiz bir hareketle boynuma doladım. Ayım onaylayarak gürledi ama ben bundan nefret ettim.

Bu acınasıydı. Zayıf.

Eğer onu bulup o insan şeklindeki baştan çıkarıcı kar fırtınasını şehirden çıkarmazsam, o zaman-

Donup kaldım, düşüncelerim uçup gitti.

Ayaska Köyü sınır tabelasının yanında, el değmemiş karın üzerinde bir parmak izi vardı.

Küçük, Holly'nin dağlarda giydiği o gülünç spor ayakkabılar gibi şekilliydi.

Ama yalnız değillerdi.

Karda çok daha büyük izlerin eşlik ettiği iki motosiklet izi seti aynı yolu izledi. Kesin. Kasıtlı. Yırtıcı.

Bardaki diğer iki Demir Pençe motorcusu.

Onu takip etmişlerdi. Duyulmamak için bisikletlerini Ayaska Köyü yolunda sessizce yürüyorlardı. Uyuyan köylüler ya da takip ettikleri av tarafından.

Holly ona söylediğim gibi eve gitmemişti.

Peki ya o suçlu MC'ler? Tam arkasındaydılar.

Ayım içimde hırladı ve bu çıkarım aklıma gelen son net düşünce oldu.

Durduramadan kemiklerim şişti ve derimden tüyler fişkırırken kumaşın yırtılma sesi soğuk havayı yırttı. Vücudumdaki her kas bu değişime teslim oldu ve patıkaya doğru ilerlerken hırlamam bir kükremeye dönüştü.

süper kötü bir fikir

Çobanpüskülü

W Beş dakikadan daha kısa bir süre içinde şehrin ana kısmındaki tüm ışık arkamda kayboldu.

Hani tatillerde her filmde sakallı bir adam kadın kılığına girerek, Noel filmindeki kızların eski hayatlarını ve erkek arkadaşlarını bırakıp tatillerde tanıştığı küçük kasabalı bir adamla yaşamaya başlamalarının ne kadar aptalca olduğunun parodisini yapar ya?

Evet, ben daha da aptalca bir şey için başvuruda bulunmak istiyorum: Yetişkin, daha iyi bilmesi gereken kız kardeşi, o saçma tatil filmi klişesinin yer değiştirdiği ürkütücü dağ köyüne doğru zifiri karanlık bir yolda bazı belirsiz talimatları takip ediyor.

Sanki karşıt tatil zımbalarından biri olan Noel korku filminde ölen ilk kişi olma klişesini yaşamak istiyordum.

Noelle'i ne kadar sevsem de, onu bulmak için yaptığım bu araştırma birden kötü bir fikir gibi gelmeye başladı. Süper kötü bir fikir gibi. Bakın, ben açık havada yaşayan bir tip değildim. Mutlu evimde her zaman bir termostat ve güvenilir bir Wi-Fi bulunurdu. Bu mu? Bu tam tersiydi.

Ama ben (korkunç, soğuk, ormanla kaplı) yolumu seçmiştim ve eğer bu yol kız kardeşime çıkıyorsa...

Giderek artan tedirginliğimi bastırmak için elimden geleni yaparak telefonumu çıkardım. Eğer bana bir çubuk bile sinyal ya da Wi-Fi erişimi sağlamayacaksa, en azından bir el feneri görevi görebilirdi.

Ancak, telefon ışığı bu sahnenin yaydığı korku filmi hissine hiç yardımcı olmadı. Aksine, ışık durumu daha da kötüleştirdi.

Ağaçların arasındaki gölgeler her nasılsa daha da koyulaşmış, etrafımda bir tabut gibi sıkışmıştı. Ve Hoka Ones ayakkabılarımın altındaki karın çıtırtısı, ürkütücü sessizlikte rahatsız edici derecede yüksek geliyordu. Yine de kış ağaçlarından oluşan çorak ormanın nefesini tuttuğu hissini bastıracak kadar yüksek değildi. Beni izliyordu.

Ayrıca, Vancouver'ın meşhur yağmurlu kışları için ayakkabılarıma sıkıttığım su geçirmez sprey, bu beklenmedik soğuk dağ patikası yürüyüşünde tamamen devre dışı kaldı.

Kar içeri sızarak ayaklarımı hem gerçek hem de mecazi anlamda üşüttü.

Arkamda bir kazıma sesi duydum. Kışın karın üzerinden geçmek için vites değiştiren bir araba gibi. Ama daha sessiz. Çizmeli ayakların yumuşak, tehditkâr çıtırtıları eşlik ediyordu.

Dondum kaldım.

Sonra kalbim kulaklarımda çarparak yavaşça döndüm. Tekerlekler ve botlar benim hareketimle birlikte aniden durdu. Belki de onları hayal etmiştim?

Lütfen bu benim hayal gücüm olsun, diye dua ettim dönüşü tamamlarken. Lütfen bu benim...

Düşüncelerim kekeledi, sonra motosiklet olduğunu ancak seçebildiğim şekillerin yanında iki gölgeli figür gördüğümde sustu.

Bu benim hayal gücüm değildi.

Bardaki diğerk iki motorcuydu - benim için kavga etmemiş ve tutuklanmamış olanlar. Yüzlerini seçemiyordum ama onlar olduğunu biliyordum. Benimle kasabanın ana kısmına giden yol arasında durdular, gözleri loş ışığı ürkütücü bir parıltıyla yakaladı, neredeyse bir hayvanın gece ısıltısı gibi.

Yolun onların tarafında mı? Boyut, sayımın iki katı ve bir ton sessiz tehdit.

Benimkinde mi? Bir el feneri uygulaması, dövüşmektense yürümeye daha uygun bir çift ayakkabı ve hemşirelik okulu sırasında aldığım, on yıl ve yirmi beş kilo önce aldığım, hayal meyal hatırladığım bir kendini savunma atölyesi.

Tamam, artık korku ve tatil filmi karşılaştırması yok. Bu film resmen sinemadaki her siyahi kadının "*Kaç kızım, kaç!!!*" diye bağırmaya başladığı filmlerden birine dönüştü.

Ben de koştum; ormanda iki kurt görmüş tombul bir tavşan gibi koştum.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi içlerinden biri, sesi genizden gelen bir sızlanmaydı . "Seni kulüp binamıza davet etmemize bile fırsat vermedin!"

"Evet, her zaman senin gibi kızları arıyoruz," diye ekledi diğeri, sesi keskin ve neşeliydi, sanki bir kıkırdamayı zapt ediyordu. "Uzun kış boyunca bizi sıcak tutmak istemez misin?"

Hayır, teşekkür ederim!" diye düşündüm ama söylemedim çünkü onlardan kaçmak için kışımı taşımakla meşguldüm.

"Ah, sanırım bunu bize zor yoldan yaptıracaksın..." diye söylendi genizden gelen, sesi sadece hafifçe sinirliydi.

Sonra botlarının gıcırtısı geldi. Gittikçe yaklaştılar. Çok yaklaştılar.

Oh, Tanrım...

Kar derin değildi ama beni yetiyordu. Nefesim göğsümde yandı ve buz gibi hava gözlerimi yakarak görüşümü bulanıklaştırdı. Arkama bakmaya cesaret edemedim.

İlkel bir içgüdü bana sağa dönmem için bağırdı, ben de patikadan saptım ve ormana daldım. Gölgele derinlikler beni yutabilirdi ama bu açık alanda ezilmekten daha güvenli geliyordu.

Ancak, ağaçların arasından geçip donmuş bir göle bakan karla kaplı bir çayıra girdiğimde açıklık beni yeniden buldu. Yarım ayın altında çok güzel olurdu, eğer hayatım için koşturma durumu olmasaydı - ki bundan bahsetmişken...

Arkamdan ağır bir yük bana çarptı. Telefonum elimden fırladı ve yere sertçe çarptığımda bacağım mide bulandırıcı bir ÇATIRTI ile altımda büküldü. Acı -kör edici, dayanılmaz bir acı- uyluğumda patladı.

Çığlık attım.

"Sana kaçma demiştim," dedi genizden konuşan motorcu ve beni bir sarsıntıyla ters çevirerek bir acı çığlığı daha atmama neden oldu. Ayağa kalkarken sadece güldü. "Bize bunu zor yoldan yaptırırsan böyle olur işte."

Yarım ay ve telefonun acınası el feneri yüzünü sert bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Keskin bir dul tepe noktası ve ince, sırtan bir ağız onu çizgi filmlerdeki kötü adamların canlanmış hali gibi gösteriyordu.

"Bu bacakla kulüp binasına dönmek onun için çok acı verici olacak," dedi diğer motorcu görüş alanımın ötesinde bir yerde, sesi üzgün olmaktan çok eğleniyordu. "Belki de birimiz onu ısırmalı."

Beni ısırma mı? Acı ve kafa karışıklığı beynimde birlikte dönerek sözlerini bulanıklaştırdı.

"Yok artık," diye hırladı Widow's Peak. "Kulüp etinde bir bağ ısırığı riskini göze alamam."

Kulüp eti mi? Kulağa hoş gelmiyor.

Hasarı görebilecek kadar kendimi yukarı kaldırdım ve anında pişman oldum. Bu küçük hareket bile keskin bir acıya yol açtı.

Bacağımın yukarı doğru çığlık attığını ve uzvumun doğal olmayan bir açıyla büküldüğünü görmek midemi bulandırdı.

Acı ve mide bulantısı kontrol için mücadele ediyordu. Başım dönüyor, kusma dürtüsüyle savaşıırken boğazım sıkılıyordu.

"Gördün mü? Gözlerinin nasıl döndüğüne bak," dedi üstümdeki motorcu acımasız bir memnuniyetle. "Tek yapmamız gereken beklemek. Kendinden geçecek. Sonra onu motorumun arkasına bağlayacağız. Kendine geldiğinde sen, ben ve kulübün geri kalanı çoktan eğleniyor olacağız. Zaten fahişelerden sıkılmaya başlamıştım."

Bir motosikletin arkasına bir tür ödül avı gibi bağlanma düşüncesi içimde yeni bir dehşet dalgası yarattı. Ve ima ettiği "eğlence" her neyse... Mideme neredeyse bacaklarımın zonklaması kadar kramp girdi.

Hayır! Çığlık atmak istedim ama acı sesimi boğazımda kilitledi. Bilincimi kaybetmemek için tek yapabildiğim sessizce nefes almaktı.

Ve sonra oldu.

Bir kükreme durgun gece havasını parçaladı. Derin, ilkel, kemikleri titreten. "Kim o-" Widow's Peak sormaya başladı.

O sözünü bitiremeden, siyah ve devasa bir şey çevremde belirdi. Ve aniden Widow's Peak yok oldu. Görüş alanımdan çekildi. Ardından gelen rahatsız edici çağılıya, ne olduğunu anlayamadığım ıslak, gıcırtilı sesler eşlik etti.

Ta ki bir şey düz bir *gümbürtüyle* yanıma düşene kadar. Bir top gibi. Ama... nefesim kesildi.

Top değildi. Bir kafaydı.

Widow's Peak'in cansız, geniş gözlerine bakarken kanın metalik kokusu burnuma doldu. Yüzü saniyeler önce takındığı o kendini beğenmiş ifadeye bürünmüş, ölümün içinde donup kalmıştı.

Saniyeler. O şeyin -her neyse o şeyin- içini boşaltması ve kafasını koparması için gereken tek şey buydu.

"Kahretsin, başkan yardımcımızı öldürdün!" diye bağırdı ikinci motorcu, sesi panikle yükseliyordu. "Demir Pençe sana bunu ödetecek, At!" At mı?

O şey bir at mıydı? Dehşet ve yakıcı acının altında, bulanık beynim görüş alanımın ötesinde neler olup bittiğini bir araya getirmeye çalışıyordu.

Bir erkek çığlığı havayı yırttı, ardından hızlı ve çılgınca geri çekilen ayak sesleri duyuldu. İkinci motorcu, arkadaşının başını kesen her neyse onunla savaşmaya devam etmek için burada kalmayacağına açıkça karar

Botlarının sesi uzaklarda kayboldu ve geriye sadece ben kaldım. Ve

o.

Canavar görüş alanımın hemen dışında duruyordu, nefesi hızlı ve hırıltılı bir şekilde geliyordu.

Kızgın gibiydi. Öldürecek başka bir şey arıyordu.

Öldürecek başka *biri*.

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!

Nefesimi tuttum ve gözlerimi sıkıca kapattım, çocukken bir çizgi filmin bana öğrettiği gibi ölü taklidi yaptım.

Son derece ağır ayak seslerinin altında daha fazla kar çıtırtısı. Sonra sıcak bir nefes geldi, o kadar yakındı ki kapalı göz kapaklarımın üzerinden geçti. Pençeleri, dişleri, artık hangi korkunç şey geleceksen onu bekledim.

Bunun yerine, canavar... yüzümü boylu boyunca yaladı. Dili tenimde yumuşak ve garip bir şekilde yapışkan bir halde geziniyor, gecenin ısırın soğuğuna karşı bir sıcaklık izi bırakıyordu.

Bu da ne...

Gözlerimi açtım ve işte oradaydı. Hulking. Gece yarısı kadar siyahtı. Parlayan kırmızı gözler bana dik dik bakıyordu. Canavar o kadar büyüktü ki, ayı bile siliyordu.

Gözlerini kırpmadan bana baktı.

Neye baktığımı anlamaya çalışırken nefesim kesilerek arkama baktım.

At değil.

Ve kesinlikle bir insan değil. Sesi çok vahşi, çok ilkel geliyordu.

Bir ayı.

O küçücük tümdengelim mantığı, acı ve panik sisinin arasından sıyrılarak tepemde duran yaratığın -motosikletliyi saniyeler içinde yere seren yaratığın- bu dağ kasabasına adını veren yırtıcı hayvanlardan biri olduğu konusunda ısrar etti.

Canavar ıslak burnunu yüzüme bastırdı, sonra boynuma doğru sürükledi.

Zihnim bir yanıt -herhangi bir yanıt- bulmak için çabalarken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Ama tek yapabildiğim, vücudumu sesli bir şekilde koklarken çaresizce orada yatmaktı.

Sanki akşam yemeğinde yemeden önce tadını çıkarmayı planladığı bir şeymişim gibi.

"Lütfen," diye fısıldadım, ama ne istediğimi bile bilmiyordum. "Lütfen yapma..."

Son anda gelen bir adrenalin patlaması, ezilmiş bacağıma rağmen ayağa kalkmamı sağladı ama ayının devasa pençesi göğsüme bastırarak beni korkutucu bir kolaylıkla yere yapıştırdı. Parlayan kırmızı bakışlarıyla beni olduğum yerde dondurmak için başını kaldırdığında, jilet gibi keskin pençeleri paltomun üzerinden derime battı.

Soğuk, boğucu bir sessizlik. Sonra...

Çenesi açılarak, parıldayan beyaz dişlerden oluşan bir ağız

ortaya çıktı. "Ne yapıyorsun? Hayır... Hayır... Hayır!!!"

İçgüdüsel olarak kollarımı yüzüme kapattım; ancak tüm o dişler ön kolumun etrafını sarmıştı.

Rastgele bir parçalama değil, kesin, amaçlı bir ısırık. Sanki yemeğe başlamak için bu özel yeri seçmiş gibiydi.

Eski bir atasözü aniden panik içindeki zihnime düştü:

Bir insanı yemenin en iyi yolu nedir? Her seferinde bir ısırık.

Yeni bir acı şimşek gibi çaktı içimde, keskin ve elektrikli. Vücudumdaki her siniri aydınlattı.

Çıglık attım. Dünya etrafımda eğilip kararırken sesim hıçkırığa dönüştü.

Bu . Bu şekilde sona erdi.

Hastanede değil. O motorcuların elinde bile değil. Bir ayı.

Ayı Dağı'nda bir ayı tarafından parçalanarak öldürülmek üzereydim.

Sanırım bu iz bıraktı.

Karanlık görüş alanımın kenarlarını tırmalıyordu ama dünya eğilirken bile acı ve dehşet aniden kayboldu ve beni yeni bir koku sardı. Tatlı, sıcak ve rahatlatıcı, fındık gibi.

Asla bitiremeyeceğim bir tatlının üzerine.

Hadi yapalım şunu!

leif

W Üç yıl önce dönüştüğümde şok edici bir gerçeği keşfettim: Boz ayıya katlanmak hiç de zor değildi. İnsanımın aksine, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu,

İşimi bırakıp RCMP'ye kaydolmaya karar verdiğimde sessiz kaldı ve hatta çok fazla homurdanmadan sıcak Bikram yoga sevgimi korumama izin verdi. Sonuç olarak, şaşırtıcı derecede soğukkanlı bir adamdı.

Şimdiye kadar.

Onu bulmak zorundayım. Ona ulaşmalıyım. Güvende olduğundan emin olmalıyız.

Haksız yere kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi istasyonun hücrelerinde bir ileri bir geri dolaşım.

"Volta atmayı kes. Başımı ağrıtıyorsun," diye homurdandı Demir Pençe MC'si.

Babamın gecenin son içkisi için tercih ettiği konyağın çok daha sert bir versiyonu gibi kokuyordu. Ve onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, kokusunda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı; bu koku bana, iniş sezonu öncesi tanışma furyası sırasında tanıştığım Bear Mountain sakinlerinden birini hatırlatıyordu. Ama kim olduğunu tam olarak çıkaramıyordum.

Muhtemelen Takoda gibi tam bir Ayaska siyah ayısıydı, derisinin benzer açık sarı tonuna ve sert patronumla konuşma cesaretine bakılırsa. O da en az benim kadar burada sıkışıp kalmış olmasına rağmen, kollarını kavuşturmuş, rahatça duvara yaslanmış, sinirli bir ifadeyle beni izliyordu. Sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi.

Belli ki anlamamış.

"Burada öylece oturamam!" Adımlarımı bozmadan ona ters ters baktım. "O dışarıda - eşim dışarıda - ve ben bu aptal hücrede sıkışıp kaldım!"

Demir Pençe kara bir kaşını kaldırdı, kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Bir ismimiz var, değil mi?"

"Ne?"

"Barda söyledi. Bir kız kardeşi var. İlk adı Noelle. Soyadı Winters - baharda Tuk'Mara'nın maul'u onu karısına alana kadar. Bu bir Dudley için yeterli."

Ses tonundaki ima beni adımlarımın ortasında durdurdu ve yüzümü ona dönmeme sağladı. "Ne öneriyorsun sen?"

Demir Pençe sırtıttı ve Takoda ile paylaştığım istasyon masasının üstünde duran bilgisayara doğru başını salladı. "Doğru veri tabanlarına erişimin var. Tek yapmamız gereken At bizi buradan çıkarır çıkarmaz onun izini sürmek."

At. Takoda, Sentinel'i -ya da arkasından elmalarını gizlice soktuğumda ona verdiğim isimle Senty'i- kış için neredeyse ahıra kapatmıştı. Kış uykusu mevsimi boyunca sorumlu olduğumuz ahırdaki tek at Senty değildi; bu, ölü bir dağ kasabasındaki en keyifli görevlerimden biriydi. Ne var ki Takoda, hayatta tanıdığım ve hâlâ birincil ulaşım aracı olarak at kullanan tek kişiydi. Bu yüzden MC'nin kimi kastettiğini anlamak fazla zaman almadı.

Kalbim onun önerisine takıldı: Noelle Winters'ın kız kardeşini bulmak için ihtiyacım olan bilgiyi almak üzere Takoda'nın arkasından iş çevirmem. Kemiklerime kadar işleyen ihtiyacı onu görmek ile yadsınamaz çatıştı.

RCMP kaynaklarını kötüye yanlışlığı -özellikle de kendimi tutuklattıktan sonra.

"Bu sadece etik dışı değil," diye hatırlattım ona. Ve kendime. "Bu yasadışı!"

Demir Pençe omuz silkti. "Ve?"

"Resmen onu *takip etmekten* bahsediyorsun." Kelimelerin ağzımda ekşi bir tat bırakmasını istedim ama artık soğukkanlı olmayan boz ayım, burnumu kıran ve muhtemelen RCMP'de kalma şansımı mahveden suçluyla tam bir uyum içinde hırladı.

"Eğer takip etmek gerekiyorsa." Demir Pençe'nin ses tonunda, kendisinden yayılan sarmal şiddetle uyuşmayan sakin bir pragmatizm vardı. "Don Kişot'un dediği gibi, 'Aşk ve savaş tamamen birbirine benzer. İstenilen sonuca ulaşmak için hileler ve hakaretler kullanmak yasaldır."

"Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Bana yel değirmenlerinde sallanmasıyla tanınan birinden ciddi ciddi alıntı mı yapıyorsun?"

O daha cevap veremedi istasyonda öyle bir gümbürtü koptu ki, kemiklerimde yankılandı.

Ses başımı kaldırmamı sağladı ve Demir Pençe duvardan itildi, sırtışı daha keskin bir şeye dönüştü.

"Bu da kim?" diye sordu, yumrukları dövüşmek için sıkılmıştı.

Hırıltı tekrar geldi, bu sefer daha yüksek sesle, istasyon kapısı çarparak açılmadan hemen önce.

Onlarla dolu bir köyde gördüğüm en büyük siyah ayı, arkasında gevşek bir şey sürükleyerek istasyona doğru hızla ilerlerken gözlerim açıldı.

Hayır, bir şey değil.

Birisi. Başka bir siyah ayı, ama çok daha küçük. Ve bir çift Hoka koşucusu giyiyor.

Daha beynim gördüklerimi algılayamadan ikisinin kokusu burnuma çarptı. Karamel çikolata ve kızartmayla kaplanmıştı.

Fındık. Tatlı, zengin ve ezici.

Fındık kokusunu Takoda olarak tanıdım ve diğerini de...

"Holly!" Demir Pençe'nin çakıllı sesi kafa karışıklığımı yarıp geçti.
"Kızımızı dönüştürdü!"

Hayır, bekle, ne? Takoda durup dururken bir insanı mı ısırmişti? Bu onun yapacağı bir şey değil.

Ancak baygın ayının göğsünün hafifçe inip kalkması, doksanlı yıllardan kalma Ayı Dağı el kitabının "Turist Isırıkları" olarak adlandırdığı, bir ayı sakininin tatil Ayı Dağı'nı ziyarete gelen insanları dönüştürdüğü son derece etik dışı vakalar için tam olarak söylediği şeydi.

Görünüşe göre artık buralarda kasaba yasalarını ihlal eden tek memur ben değildim, bu da Takoda'nın beni serbest bırakmaktan başka çaresi olmadığı anlamına geliyordu.

Ancak bunu fark ettiğimde yaşadığım rahatlama, arka sol bacağının doğal olmayan bir açıyla bükülmüş halini gördüğümde kayboldu.

Yaralanmış!

İçimdeki ayı şaha kalktı ve boğazımdan bir hırıltı koparak parmaklıkları kavradım.

"Ne yaptın sen?" Takoda'ya hırladım.

Büyük siyah ayı cevap vermedi. Sadece Holly'nin ayı bedenini bıraktı ve devasa pençelerinden birini masanın altına uzatmak için istasyon masasına doğru hantalca ilerledi.

Orada daha önce görmediğim bir düğme olmalıydı ya da Kasım ayında göreve başladığımda bana söylenmemişti. Hücrenin parmaklıkları inleyen bir metal sesiyle açıldı.

Holly'ye ulaşmak için ileri atıldım ama Demir Pençe bir kolunu göğsümden geçirdi.

"Senin yerinde olsam yapmazdım. Ön bacağındaki ısırığı görüyor musun?"

Dondum kaldım, bakışlarım ön bacağındaki hilal şeklindeki girintiye sabitlendi. Bir bağ ısırdığı.

Keskin ve alışılmadık bir öfke içimde alevlendi ve ayım yüzeye doğru kabardı, bu sefer kırık burnumu iyileştirmekle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı kurtulmak için pençeledi. "Onu incitti- sonra da benim olmasına rağmen onu ısırıldı!"

"Sadece senin değil." Demir Pençe'nin sesi sabitti ama kehribar rengi bakışları Holly'ye kilitlenmişti. "Ve bacağını kıran o olmayabilir. Bakalım bundan sonra ne yapacak."

"Sıradaki?"

Ayının parlayan kırmızı gözleri Holly'nin gevşek formunda oyalanırken, göğsünün derinliklerinde alçak bir hırıltı gürledi.

Sonra bakışları bize kaydı; keskin, kasıtlı ve niyet dolu. Kalbim sıkışmıştı. Ne yapacaktı-

Merak dolu düşüncelerimi yarıda keserek saldırdı.

Hızlıca, ağzını kocaman açarak.

Ben daha gözümü kırpmadan Demir Pençe'yi tek pençesiyle hücrenin zeminine sabitlemişti.

Bir kavga, bir tür direniş bekliyordum. Ama Demir Pençe mücadele etmedi. Bağırmadı bile.

Onun yerine deri ceketinin kolunu yukarı çekerek ön kolunu ortaya çıkardı.

"Ne halt sen?" Sesimin tonunu yükselterek talep ettim.

Demir Pençe cevap vermedi. Sadece ayının dişleri açıkta kalan koluna batarak kan akıttığında sırıttı.

"Evet, Koda. Bu doğru." Şok olmuşum, Demir Pençe alçak sesle onaylayan bir hırıltı çıkardı, göğsü neredeyse mırıldanıyordu. "Hadi yapalım şu işi!"

Dehşet içinde bakakaldım ama ayı sonunda onu bıraktı. Isırıktan ince bir çizgi halinde kan akıyordu.

"Aileye hoş geldin demenin bir yolu da bu." Demir Pençe ayağa kalktı, kolunu esnetirken sırtışı geri döndü. Sonra bana sırtıttı. "Senin sıran, Sarışın."

"Ne oluyor lan?" Ayı dikkatini bana çevirince geri çekilerek bağırdım.

Hırıltısı derinleşti ve bana doğru yaklaşırken hücrede .

O gece ikinci kez, dolunayın dışında ayıma uzandım. Ama geri çekildi, yüzeye çıkmayı reddetti. Aslında, içimde uğulduyor, beklentiye çok benzeyen bir duyguyla mutlu bir şekilde gümbürdüyordu.

"Hayır, hayır, hayır-" Takoda'nın ısırmaya meraklı ayısından korunmak için nafile bir çabayla ellerimi kaldırdım.

Ama saniyeler içinde üzerime geldi, pençeleriyle beni yere bastırdı.

Boyum 1.80, kilom 300'e yakındı ama o beni sanki bir hiçmişim gibi tuttu. Lanet olası ayı büyü! Çırpınıyordum, adrenalin çığlıkları atıyordum ama onun ağırlığına boyun eğmiyordum.

"Onunla savaşmayı bırak," diye seslendi Demir Pençe uzaklardan bir yerden. Ses tonu sinir bozucu derecede rahatsız ediciydi. "Ona teslim oluyorum ve teslim olarak onu kontrol ediyorum."-Bu senin için biraz Robert Jordan."

"Kim?!"

"Robert Jordan, modern epik fantezinin kurucu babalarından biri."

"Tamam, bu ayı benden bir parça koparmaya çalışıyor ve sen de alıntı yapıyorsun-ahhh!"

Ayının çenesi ön koluma kilitlendiğinde sorum bir çığlığa dönüştü. Keskin dişler derimi ve kaslarımı delip geçerek içimde şimşekler çaktıran bir acıya yol açtı.

Ve sonra-

Karınıcalandı

.

Kötü bir şekilde değil, ama başımı döndüren bir şekilde - sonra garip bir aniden netleşti... *Kardeşlik?*

Bu kelime tek çocuk beynime parlak kırmızı, kalp şeklinde bir balon gibi süzüldü.

Ama *evet-kardeşlik*. Çenesi koluma kilitlenmiş ayının parlayan gözlerine baktığımda hissettiğim buydu.

Bağlantı anıktı. İlkel. Ham. Göğsümde eski ve vahşi bir şey açıldı, eksik olduğunu bile fark etmediğim bir yapboz parçası gibi yerine oturdu.

Ayı beni bıraktı ve ben de kolumu tutarak geri çekildim. Ama yere baktığımda ısırık izi çoktan kaybolmuş, yerini açıklamaya meydan okuyan, yayılan bir sıcaklığa bırakmıştı.

"da ne..." Önce koluma, sonra da kendini beğenmiş bir ifadeyle beni izleyen Demir Pençe'ye bakarken sesim kesildi. "Beni öldüreceğini sanmıştım."

"Hayır, seni o öldürmedi." Demir Pençe kolunu kaldırarak artık tamamen iyileşmiş olan hilal şeklindeki ısırık izini gösterdi. "Seni o *yaptı*."

"Bana ne yaptırdın?" Ben sordum. Temkinli bir şekilde. En son bir ayı bana saldırdığında, bir sonraki dolunayda çok tüylü bir sürprizle karşılaşmıştım.

Ama bu ayı, yaptığı gibi beni pençeleyerek öldürmeye çalışmadı. Başını eğdi ve aniden geri çekildi. Sanki burada işi bitmiş gibiydi.

Holly'nin ayı bedenini bizimle birlikte hücreye sokmak için başının ön tarafını kullanmasını şaşkınlıkla izledim.

"Sen ne...?"

Ben sözümü bitiremeden Takoda kulakları sağır eden bir kükreme çıkardı. Önce bana. Sonra Demir Pençe'ye.

"Tamam, tamam! Pekâlâ! Tüylerini diken diken etme," diye homurdandı Demir Pençe, ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırarak.

Ceketini çıkardı, bu yeterince kafa karıştırıcıydı. Ta ki hem o hem de Takoda, kehribar rengi ve parlayan kırmızı gözlerindeki ikiz beklenti bakışlarıyla bana dönene kadar.

Bana "Ne?" diye sorduruyor.

"Ayı dili bilmiyor musun?" Demir Pençe siyah tişörtünü çıkararak etkileyici hapisane karın kaslarını ortaya çıkardı.

"Ayıların bir *dili* mi var?" Dört ayak üzerinde duran hayvana baktım, her nasılsa bana insan formunda Çavuş Takoda'nın bakacağı kadar küçümseyerek bakmayı başarmıştı.

Bu sırada yanımda duran Demir Pençe bana "*Sen salak mısın?*" diye tercüme etmekte *zorlanmadığım* bir bakış attı.

Kısa cevap: Evet.

Biraz daha uzun bir cevap: "Ben sizin gibi doğuştan ayı değilim." *Ve görünüşe göre tüm bu kasaba*, içimden bir göz devirmeye ekledim. "Ben sadece üç yıl önce yaratıldım."

Demir Pençe bana baktı, sonra tekrar Takoda'nın ayısına döndü. "Bundan emin misin, Koda? Evet, akçaağaç şekerlemesi gibi kokuyor ama onu şimdi öldürürsen başka bir üçüncüsünü bulabiliriz."

Kara ayı, Demir Pençe'nin önerisini değerlendiriyormuş gibi başını eğdi. Sonra uzun ve alçak bir sesle homurdandı ki bu kesinlikle bir tür iletişimdi.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim ve yumruklarımı havaya kaldırdım çünkü görünüşe göre boz ayım beni terk etmeye karar vermişti. "Savaşmadan yenilmeyeceğim."

"Rahatla, Sarışın." Demir Pençe ceketinin üstüne bıraktı ve kot pantolonunun kemerini çözdü. "İlkimiz kalabileceğini söylüyor. Ama senin yerinde olsaydım, fikrini değiştirmeden önce soyunmaya başlardım."

"Soyunmak mı?" Gözlerimi kırpıştırarak tekrarladım.

Takoda'nın ayısından bir kükreme daha geldi, o kadar ki rüzgârın saçlarımı savurduğunu hissettiğime yemin edebilirim.

"Fikrini değiştirmeden önce!" diye tekrarladı Demir Pençe, kendi kot pantolonunu aşağı iterek.

"Tamam! Tamam! Tamam!" Flanel gömleğimi çabucak çıkardım. Sonra da altımdaki waffle örgüyü.

"Altına koy," diye talimat verdi Demir Pençe. Artık çorapları ve üzerinde şeytan boynuzları fırlatan deri ceketli bir ayı iskeleti resmi bulunan bir çift boxer külot dışında tamamen çıplaktı. "İlkimiz ona bir yuva yapmamızı istiyor."

"İlk mi? Bir yuva mı?"

Tekrarladım. "Tanrı aşkına."

Demir Pençe gömleklerimi düşmelerine izin verdiğim yerden aldı ve Holly'nin uyuyan formunun altına yerleştirmeye başladı.

O çalışırken ve ben spor ayakkabılarımı çıkarmaya başlarken, siyah ayı hücreden dışarı çıktı ve istasyonun dolabına doğru ilerledi.

Sözde "yuvayı" inşa ederken MC'ye katıldığımda, Takoda'nın ayısı, hafif fındık kokan kırmızı-siyah bir üniforma taşıyan bir askıyla geri gelmişti.

"İyi fikir," dedi Demir Pençe, onu ayının ağzından çıkarırken. Üniformayı bana uzattı. "İşte, ben bacağının güzel ve düzgün bir şekilde iyileşmesi için doğru pozisyonda olduğundan emin olurken bunu yastık gibi başının altına koy."

Söyleneni yaptım, pantolonu ve ceket katladıktan sonra yavaşça başının altına soktum.

Daha önce dişi bir ayıya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Özellikle de benim gibi yaratılmış birine.

Uyandığında ona ne söyleyeceğimi düşünürken elim bir an onun yumuşak siyah kürküne sürtünerek oyalandı. Eşim.

Arkadaşımız. Demir Pençe'nin hatırlatması, kolumdaki tuhaf kardeşlik hissiyle birlikte kulaklarımda uğursuzca yankılandı. Ama acaba

beni seçer ya da gerçekten iyi olur-

Bir başka metalik inilti gelecekle ilgili dūřüncelerimi böldü. Parmaklıkların diğeri tarafında Takoda'nın ayısını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım.

Hücrenin kapısını çarparak kapatmadan hemen önce.

Kilit son ve uğursuz bir *takırtıyla* yeniden açıldı.

"Bekle, bizi burada mı bırakacaksın?" Ayağ'a kalktım ve parmaklıkları kavramak için koştum.

Ama ayı cevap vermek için hırlamaya bile tenezzül etmedi. Sadece kapının kapanmasına izin vererek istasyondan dışarı ıktı.

"Ne be?!" Artık boş olan istasyona doğru bağırdım. "Az önce ne oldu öyle?"

"Sana ne olduğunu anlatacağım."

Döndüğümde Demir Pençe'nin bana sırttığını gördüm, beyaz dişleri hücrenin floresan ışığı altında parlıyordu.

"Sevgililer Günü'nde Bear Mountain'a gelen bir kutu çikolatayı yemek istemediğı söylenen adam, üçümüzü onun lanet olası maul'una dönüştürdü."

Celine Dion gibi. şarkı

12 saat sonra

takoda

"Rough night, Takoda?"

Alçak bir hırıltı beni tünel çıkardı.

Ayı Dağı ile Ayaska Köyü arasındaki sınırı belirleyen KEEP OUT işaretlerini geçmek üzereyiz.

Başımı kaldırıp baktığımda, Cody yeni mauluyla kış uykusuna yatarken barı işleten üç yabancı boz ayı kardeşten birinin boz ayı formunda bana doğru geldiğini gördüm. Tek yumurta ikizlerinden biri. Kabilede kimse onları birbirinden ayıramazdı, bu yüzden biz de arkalarından onlara *Rekaikhanuk Nakai*, yani "kırmızı yabancı ikizler" derdik. Ama yüzlerine karşı, her birine basitçe şöyle derdik.

"İkiz."

İzlerimde durdum, derme çatma togamın kenarını kavradım ve onu sert bir baş hareketiyle selamladım. "Onun gibi bir şey."

Kırmızı yabancı ikiz kocaman başını eğdi, altın rengi gözleri kıyafetimin üzerinde gezindi. "Bar kavgasından sonra gece daha mı vahşi oldu, hugrrh?"

"Bar kavgası mı?" Sesim amaçladığımdan daha keskin çıktı.

"Grrrugh! Ayın sana gerçek bir kara uyku verdi!" İkiz homurdandı, boz ayı kahkahasına eşdeğerdi. "Hatırlamıyor musun? Yeni polis memuru ve Hawk kavga ettiler. İnsan yüzünden. Kardeşinin maul eşini arıyorlardı."

Hayır... hayır, yapmadım. İkiz haklıydı. Dolunay dışında hiç dönmemiş olan ayım beni gerçekten bayıltmıştı.

Hawk'ın her an kasabaya gelebileceğini düşünmüştüm. Ama aslında Ayı Dağı'na geri döndüğünü ve görünüşe göre ihtiyacım olmayan ve hiç istemediğim ek polis memuru Björn ile kavga ettiğini bilmiyordum. Ayrıca...

"İnsan mı?" Kızıl ikize sordum. Bu kelime bana yabancı geliyordu, sanki bana ait değilmiş gibi.

"Evet, insan. Arabası istasyonun dışında. Bence kalmasına izin vermelisin. Belki de yeni eşidir. Sen ve o birlikte iyi kokuyorsunuz."

Yeni arkadaş mı? Birlikte iyi kokuyor musunuz?

Kasıtsız dönüşler belli bir miktar hafıza kaybıyla birlikte gelirdi, bu da bayıltıcı sarhoşluğa eşdeğerdi. Bunu biliyordum çünkü annem o zamanlar nişanlısıyla şehre gelen Jamaikalı-Kanadalı turist Zion'a ilk görüşte dayanamamıştı.

Babamla paylaştığı mağarada onunla birlikte uyanmış, o zamanlar planlanmamış erkek arkadaşı, bir gece önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş. Ama üçünün "birlikte iyi koktuklarını" söylemişti, yani bu plansız saldırının başlangıcıydı.

Ama ben sadece kasıtsız dönüşleri *duymuştum*. Bunlar diğer şekil değiştirenlerin başına gelen şeylerdi - benden çok daha düşüncesiz ve çok daha az sorumluluk sahibi olanların.

Ayımın bu şekilde kontrolünü kaybetmekle kalmayıp beni tamamen bayılttığına inanamıyordum. Sanki kasıtlı olarak arkamdan iş çevirmeye karar vermiş gibiydi.

Arkamdan gerçekten korkunç bir şey yap. *Ama ayım asla...*

Botlarım ve kıyafetlerimin parçalanmış kalıntılarıyla birlikte karda yatan kahverengi şapkamın görüntüsü bana öyle olduğunu söyledi.

Parçaların arasında kırmızı bir şey göze çarpıyordu - ceketimden başka bir şey. Bir eşarp.

Bu onundu. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Bu atkı, Ash kardeşimi bana tercih ettikten sonra ettiğim tüm yeminlere rağmen, ayımın yuva yaptığı kadına aitti.

Diz çökerek onu elime aldım ve kumaşındaki karları temizledim. Dokunduğum anda kokusu beni çarptı: tatlı ve sıcak, çikolataya batırılmış karamel gibi.

Hafızada anlık görüntüler : kan, çikolata, akçaağaç, konyak. Dişler ete batıyordu. "*Karşı koyma,*" diye öğüt verdi çakıllı bir ses.

Gözlerimi kırıştırdım, pürüzlü görüntüleri anlamlandırmaya çalıştım. Ama arkalarında uzlaşamadığım duygular bırakarak kayıp gittiler. Ya da sarsamadım.

MATE! BİZİM! Ayım göğsümün derinliklerinde homurdandı; bu, atkıyı daha da sıkı kavramamı sağlayan ilkel bir talepti.

Ayımın benden habersiz bir eşe sahip çıkma düşüncesi beni tedirgin etti - neredeyse bastıramadığım sahiplenici hırıltı kadar.

"Hatıralar sana geri mi geliyor, hugrrh?" Twin arkamdan sordu.

Hem evet hem hayır.

"İstasyona gitmeliyim," diye mırıldandım, kırmızı boz ayıyı açıklama yapmadan geçip gittim.

Yapacak ne açıklama vardı ki? Hiçbir şeyi anlamlandıracak kadarını hatırlayamıyordum ve hatırladığım parçalar da kafamı daha çok karıştırıyordu.

Ayım ne halt etti? Ana caddeden istasyona doğru ilerlerken bu soru kafamda

Çok büyük botlarıma ve battaniye togama rağmen mesafeyi rekor sürede geçtim.

RCMP karakolunun önüne park etmiş Vancouver plakalı parlak kırmızı kiralık arabayı gördüğümde içimdeki huzursuzluk daha da arttı. Nabzım hızlandı, soğuk bir karıncalanma omurgama tırmandı. Bu iyi bir şey değildi. Ayı kesinlikle bir şey yapmıştı -asla onaylamayacağım bir şey.

Elim kapının kolunda donup kaldı, göğsüm sıkışırken dışarıda kalmam için alarm zilleri çaldı, olasılıklar zihnimde yarıştı

-Her biri bir öncekinden daha kötüydü. Ama ben Bear Mountain'ın şefiydim. Sorumluluktan kaçmak bir seçenek değildi. Kardeşim benim olması gereken hayatı aldığı anda bile, korumaya yemin ettiğim görevimde kalmıştım.

Bir nefes aldım, kendimi dengeledim ve kapıyı iterek açtım.

Ve hemen keşke açmasaydım dedim.

Önce koku çarptı-akçaağaç, konyak ve o eşsiz çikolata-karamel sıcaklığı. Çok baskındı, sanki beni bekliyormuş gibi mekânın her köşesini dolduruyordu.

Ama midemi bulandıran koku değildi.

İstasyonun nezarethanesinde olup bitenlerin sert floresan ışıkları altında aydınlatılmış görüntüsüydü.

Ve işte o zaman dün geceki olayların hepsi önüne geldi. Lanet bir Celine Dion şarkısı gibi.

Her biri. Tek. An.

sen kesinlikle benim insan

bir saatten daha az bir süre önce.

Çobanpüskülü

"W ne yapıyorsun? Hayır... Hayır... !!!"
Kollarımı yüzüme kapattım, kendimi güneşten korudum.
Ayı saldırısı, nefsi müdafaa için zavallı bir bahane.

Kara canavar kolumu sıkıca kavradı, keskin dişleri derimi yırttı ve beni kolayca katletti.

Ama ben ölmedim.

Gözlerimi tekrar açtığımda, çiçeklerle dolu bir çayırdaki yatıyordum: kırmızı, sarı ve pembenin çeşitli tonları.

Normalde bu bir kâbus olurdu -mevsimsel alerjilerim sayesinde çayırlar benim kriptomitimdir. Ama hapşırarak yerine, kafam karışmış ve sersemlemiş bir halde ayağa kalktım. Ayrıca, saldırıdan önce kırılmış olan sol bacağımın artık tamamen iyileşmiş olduğunu görünce şaşırımdım.

Etrafıma bakındım. Çayır, kristal mavisi bir göle bakıyordu ve yemyeşil ağaçlarla çevriliydi.

Hatırladığım orman. Daha da tuhafı, manzara ayılarla doluydu. Boz ayılar, kutup ayıları ve siyah ayılar çayırın tarafını kaplamıştı ve varlıkları tuhaf bir şekilde huzur vericiydi.

İçlerinden biri, siyah bir ayı, bana doğru hantalca yaklaştı. Nazik kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve bir aynaya bakmak gibi garip bir his kapladı içimi. Dudakları kıpırdamadı ama kafamın içinde onun çiğ ve tanıdık sesini duydum.

Merhaba. Sen benim insanım mısın?

"Sanmıyorum," diye cevap verdim, sesim titriyordu. Çiçeklerle kaplı çayırılık ve hışırtı olmaması "Burası cennet mi?" diye sormama neden oldu.

Hayır. Sesi burnundan soluyordu, neredeyse gülüyordu. Ve evet, sen kesinlikle benim insanımsın.

Onun insanı mı? Gözlerimi kırıştırdım, olan bitenin imkânsızlığını anlamaya çalışıyordum. Ayı benimle konuşmakla kalmıyordu, sesi de benimkine benziyordu - sadece daha derin, daha çiğ, yıllar içinde geliştirdiğim yumuşak tempodan sıyrılmıştı.

Ayı aniden döndü, burun delikleri . *Bu nefis koku da ne?*

Kokladım, tatlı, çökmekte olan aromayı yakaladım. Sanki bir şekerci dükkânına girmişim gibi sarhoş ediciydi. "Bunun cennet olmadığına emin misin?" diye sordum.

Hayır, bu... Ayı ürperdi, sesi titreyerek çıkarken vücudu titriyordu, Dostlar!

"Neyin var senin?" Kafam ne kadar karışık olsa da ellerimi uzatarak bir adım öne çıktım, hemşire beynim ayrı bir tür olmasına rağmen ona nasıl yardım edeceğimi bulmaya çalışıyordu. "İyi misin?"

Dostlar! Sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüştü. Tekrar bana döndü, bakışları benimkilere kilitlendi. Bu kez sesi kükreyerek tüm bedenimi titreşimleriyle doldurdu. ARKADAŞLAR!

Bana saldırdı ve ben- ben

sarsılarak uyandım,

nefesim kesildi.

Çayırın yerini bir hapishane hücresinin soğuk gerçekliği aldı ve kendimi akçaağaç, fındık ve adını bilmediğim koyu bir likör gibi kokan rastgele bir giysi yığınının üzerinde yatarken buldum. Ceketim ve önlüğüm gitmişti. Bayılmadan önce beni tüketen acı da öyle.

"Burada ne işim var benim?" Doğruldu, çıplak metal parmaklıklara, beton zemine ve iki adama baktım - bekleyin. Ne?!

Kalbim tekledi.

Hiçbir sebep yokken benim için kavga eden iki adamdı. İsimlerini hâlâ bilmediğim Viking ve motorcu.

Viking, Hero's Pose'da diz çökmüştü, ifadesi açık ve istekliydi, motorcu ise yakınlarda çömelmiş, kollarını dizlerinin üzerine koymuş, sakın bir havadaydı, sanki sabırla uyanmamı bekliyordu.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama ikisi de oldukça etkileyici iki ereksiyonun kabarık hatlarını zar zor gizleyen külotlardan başka bir şey giymemişlerdi.

Sertçe yutkundum, benim için kavga eden iki adamla, bir yetişkin filmi için seçmelere katılacakmış gibi görünen (ve asılan) iki adamla birlikte bir hücreye kapatılmayı sindirmeye çalışırken beynim kısa devre yaptı. Ve kesinlikle rolü alacaklardı.

"Ne oldu?" diye sordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama vücudumun ne kadar tuhaf hissettirdiğini fark ettiğimde tekrar yere yığıldım -ağır, sisli. Kalçalarımın arasındaki bir kayganlık beni duraklattı.

Altıma mı işemiştin? *Bekle. Hayır....*

İçimi bir sıcaklık kapladı, kafa karışıklığı ve çok daha kötü bir şey bıraktı: kızgın, pençeleyen bir ihtiyaç. İçimde yükseldi, şiddetli ve ısrarcı, anlamadığım ama görmezden gelemediğim yakıcı bir arzu.

"... oluyor?" Nefes nefese kalmıştım, zar zor konuşabiliyordum.

"Özür dilerim. Muhtemelen kafanızın karıştığını biliyorum," dedi Viking, özür dileyen ve endişeli bir ifadeyle. "Yine de güvendesin. Sadece sana açıklamamız ve yardım etmemiz gerekiyor."

"Bana yardım eder misin?" Boğuk bir sesle söyledim. "Neye yardım edeceksin?"

O cevap veremeden ayının sesi kafamın içinde yeniden belirdi:
Mates! Mates! Dostlar!

hırıltı bakışlarımı önümdeki iki adama kilitledi ve dikkatimi çıplak göğüslerinden aşağıya, ereksiyon hallerine çekti. Gözlerimi kaçırmaya çalıştım -umutsuzca- ama yapamadım. Bedenim itaat etmedi.

Mates! Dostlar!

Elim kendi kendine hareket ederken kelime kafamın içinde hırladı, vahşi ve emredici. Aşağı kayıyordu. Aşağıya. Bacaklarımın arasına.

Sadece dokunmuyordum. Toplanıyordum. Vücudumun ani uyarılma patlamasının kaygan, inkar edilemez kanıtını topluyordum. *Ne yapıyorum ben? Hayır... Hayır!*

İlkel bir şey -anlamadığım bir şey- beni ele geçirmişti. Kendi bedenimde bir yolcuydum, titreyen elimin topladığım uyarılmayı kaldırmasını ve bulaştırmasını izlemek zorunda kaldım...

Motorcunun yüzünde.

"Hayır!" Kendimi düşünülemez olanı yaparken izlerken, çığlık boğazımdan koptu, çığ ve kırık. "Aman Tanrım, özür dilerim! Çok özür dilerim!"

Utanç göğsümü parçaladı ve midemi bulandırdı, elimi çekmeye çalıştım ama motorcu bileğimi yakaladı, sıkı ve inatçı bir şekilde kavradı.

"Mmm, evet, bebeğim, beni işaretle," diye homurdandı, sesi kaba, çakıllı ve memnuniyetle damlıyordu.

Parmaklarımı ağzına çekti ve sertçe emdi. İçimde bir şok dalgası dalgalandı. Vücudum sıkılabileceğini bilmediğim yerlerde sıkıştı ve içimdeki acı derinleşti.

"Ne... benim neyim var?" Onu izlemekten kendimi alamayarak fısıldadım.

Müstehcen bir patlamayla parmaklarımı bıraktı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey. Sen mükemmelsin, bebeğim."

Elimi yanağına bastırđı, sanki az önce ihtiyacımı ona bulaştırmamışım gibi burnunu çekti.

"Ama sen de kızgınlık dönemindesin," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

"Estrus?" Homurdandım. Hemşire beynim bu beklenmedik Latince parçayı tercüme etmekte zorlandı. "Yani... bir köpeğin kızgınlık dönemine girmesi gibi mi?"

"Sen kesinlikle bir köpek değilsin," dedi tembel bir sırıtışla. "Ya da bir kurt. Ama evet."

"Onun kafasını karıştırıyorsun," dedi Viking sertçe, bana dönmeden önce ona ters ters bakarak. "Açıklamama izin ver-"

Keskin bir acı karnımı bıçakladı ve bir çığlıkla iki büklüm oldum.

Bu adet sancısı değildi. Regl sancısı ateşli bir sıcaklık ya da kayganlık dalgalarıyla gelmezdi. Zonkluyordum, titriyordum, o kadar ıslaktı ki kalçalarımı kapladığını hissedebiliyordum.

Dostlar!

" bak," diye inledi Viking. "Çok güzel kokuyor ama onunla çiftleşemeyiz. Biz-"

Ses kazandı.

Onu yakaladım ve sırt üstü yere düşürdüm. Ve bu sefer ben yüksek sesle hırladım, "Dostum!"

Dostum! Dostum! Dostum!

Çobanpüskülü

I ona saldırmak istemedim. Yemin ederim istemedim.

Bir saniye önce, kendimi kontrol etmek için son ipliğime tutunuyordum ve saniye sonra... koptu. Viking'e saldırdım, onu sırt üstü yere düşürdü.

"Dostum..." Sesim çığ, hayvansı ve göğsümü tırmalayarak çıkıyordu. Üzerine oturdum, çaresizce amımı gövdesinin üzerinde sürüklüyordum. "Dostum... lütfen!"

Evet! Evet! İşaretle onu! İşaretle onu! diye içimdeki vahşi ses emrederken, insan yanımda kırık dökük bir şekilde yalvardı, "Lütfen! Lütfen!"

"Gördün mü sarışın? Şu anda mantıklı bir konuşma yapacak durumda değil," dedi motorcu, sesi sakindi ama neredeyse klinik bir otoriteye sahipti. Ayağa kalkmış olmalıydı, üzerimize doğru geldiğini hissedebiliyordum. "Önce onunla ilgilenmeliyiz."

"Dur. Lütfen dur." Viking dişlerini sıktı ve kalçalarımı kavradı, üstün gücüyle onları nazikçe ama sıkıca sabitledi.

"Duramıyorum!" Vücudum kırık bir oyuncak gibi onun tutuşuyla savaştı, içimdeki yangına karşı çaresizdim.

"Duramıyor," dedi motorcu soğukkanlılıkla. "Ayısı onu geçirmiş."

"Yapmak zorunda." Viking sinirli bir hırıltı çıkardı. "Ona ne olduğunu anlamıyor. Yapamayız-"

"Bir açıklama istemiyor," diye araya girdi motorcu, sesi jilet gibi keskindi. "Yardım için *yalvarıyor*."

"Bana neler olduğunu bilmiyorum.... Neden yapamıyorum... Yapamıyorum..." Sesim titriyordu ama bedenimin umurunda değildi. Acı dayanılmazdı, ihtiyaç beni daha fazla kayganlık yayan dalgalar halinde tüketiyordu. Viking'in çıkıntılı karın kasları o anda parlıyordu. Beni zorlukla sabit tutabiliyordu, tenini o kadar kayganlaştırmıştım ki.

Motorcuya döndüm, "Lütfen... durdur şunu" derken gözlerim yaşardı.

Motorcunun yüzü sertleşti, kehribar rengi gözlerinde yeni bir tür öfke titreşirken çenesi gerildi. "O acı çekiyor. Eğer sen ona ihtiyacı olanı vermezsen, ben vereceğim."

Bakışları Viking'e kaydı. Ve ikimiz de ona bakıp bekledik.

Viking'in boğazı sanki Havva'nın elmasından bir parça yutuyormuş gibi düğümlendi. Sonra dedi ki, "Bu yanlış. Takoda burada değil. Öylece yapamayız-"

Motorcu beni diğer adamın elinden aldı ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi havaya kaldırdı. Hırlarken kehribar rengi gözleri yanıyordu, "Birinci ve üçüncüyü siktir et, bebeğim. İkincin seninle kendisi ilgilenecek."

Birden sırtım hücre parmaklıklarına çarptı. Motorcuyla göğüs göğüse gelmiş, külotunun arkasından görüldüğünden daha büyük ve kalın bir sikin üzerinde kayıyordum.

"İşte yardımın, bebeğim." Motorcu bacaklarımı beline doladı, çakıllı sesi hipnotik ve yatıştırıcı bir şekilde üzerimden geçerken kehribar rengi bakışları beni büyülüyordu. Bir eliyle parmaklıkların etrafını kavradı, diğer eliyle popomu kazıyarak kasıtlı, itici darbelerle itmeye başladı. "Bu ilacı al. Neye ihtiyacın varsa al."

Hayır demeliydim. Onu tokatlamalıydim, çığlık atmalıydim, bunca yıl sonra olanları durdurmak için herhangi bir şey yapmalıydim.

Erotikliğin tam tersi. Ama bunun yerine ona sarıldım ve acınası bir rahatlamayla omzuna hıçkırarak ağladım. İçimde çok iyi hissediyordu. Evet, *ilaç*. Bunun için tam olarak doğru etiket buydu.

Ama.. "Adını bile bilmiyorum!"

"Adım Hakan," diye cevap verdi, itmeye devam ederken sesi gerilmişti. "Ama herkes bana Şahin der."

"Hawk," diye tekrarladım.

Yırtıcı ismi ona mükemmel uyuyordu. Yine de, güçlü vücudu benimkine karşı hareket ederken, tamamen önemsendiğimi hissettim. bir şey çözülmeye başlayana kadar beni okşamaya, ilacımı vermeye devam etti.

"Hawk! Hawk!" Sesim kesilerek haykırdım.

"Siktir... Buna dayanamıyorum bebeğim. Çok iyi hissediyorsun. Geceleri karyolamda yatarken hayal ettiğimden bile daha iyi." Dudakları boynumda geziniyor, oyalanıyordu. Keskin dişleri tenimi sıyırıp geçti.

"Yapma," diye uyardı bir ses, alçak ve sert. ", kardeşim."

Viking. Tekrar ayağa kalktı, yakın duruyordu, ifadesi yırtık ve sansürcüydü - eli külotundaki şişkinliği ovarken bile.

Hawk dondu kaldı, kontrolü ele geçirmeye çalışırken tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Özür dilerim, bebeğim. Özür dilerim." Geri çekilip ağzını boynumdan kaldırdığında sesi çığdı. Kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlenmişti, hayal kırıklığı ve adını koyamadığım bir açlıkla yanıyordu. "Öp beni," fısıldadı, neredeyse yalvarırcasına. "Öp beni ki-"

İstediği öpücükle ricasının geri kalanını yuttum. Bana ihtiyacım olanı veriyordu ve içimden bir ses ona istediği her şeyi vermeyi de sorgulamıyordu.

Ne düşünüyordum ki? Bu bariz suçlunun beni bir hapisane hücresinin parmaklıklarına götürmesine izin mi verecektim?

Cevap *düşünmememdi*. Hiçbir şey düşünmüyordum.

Eski sevgilim, bana hiçbir zaman böyle bir şey hissettirmemiş olan tüm erkek geçmişim, daha birkaç dakika önce tanıştığım adamı öperken yok olup gitti. *Hawk*.

Hawk her yerdeydi. Her yerde.

Bu her türlü yanılttı. Ama haklı olmak istemedim.

İyi hissettirdi. Çok iyi. İstesem bile duramazdım. Ve gerçekten, gerçekten istemiyordum. Ağrı şıştı ve bir uyarı yaydı.

Bir şey benim için geliyordu. Hawk'ın göğsünü tırmalamama ve ağzına karşı inlememe neden olan bir fırtına.

"Her şey yolunda bebeğim, her şey yolunda." Hawk konuşacak kadar geri çekildi, nefesi dudaklarıma değecek kadar sıcaktı. "Ben yanımdayım. Tutunmaya devam etmek zorunda değilsin. Bırakabilirsin, bebeğim. Benim için gel. Bu sakin her yerine boşal. Senin aletine."

Benimkini!

Kelime zihnimde hırıldadı ama yine de tutunmaya çalıştım. Serbest bıraktıktan sonra gelecek her şeyin akıl sağlığına benzeyeceğini hissediyordum ve bunu istemiyordum. Burayı seviyordum. Sonsuza kadar bu deliliğin içinde kalmak istiyordum.

"O ne derse onu yapmalısın, tamam mı? Tamam mı, tatlım?" Viking yanıma doğru eğildi, şimdi daha da yakındı. Kalın bileği çenemin altından kıvrıldı ve yüzümün yan tarafını ağzına doğru çekti. Alnını şakağıma dayadı, dudakları yanağıma usulca okşadı. "Kafanın karışık olduğunu ve korktuğunu biliyorum ama kendini bırakmalısın."

Hawk başka bir adamın benimle konuşmasına ve bacaklarıma arasına girerken yüzümü öpmesine aldırdıysa bile bunu belli etmedi.

"İyi bir kız gibi gel," diye emretti Hawk, içime daha sert girerek. Kehribar rengi gözleri delilikle parlıyordu, kontrolünün sınırları yıpranıyordu.

"Evet, gel," diye kulağıma fısıldadı Viking, sesi boğuk bir ikna ediciydi. "Sonra her şeyi açıklayacağız. Ve ben de sıramı alacağım."

Onun sırasıydı. Bir adam tarafından gelmem söylenirken diğerinin beni şefkatle tutması müstehcendi. Ama sözleri beni sınıra daha da yaklaştırdı. Fırtınanın büyüdüğünü, çarpışmaya doğru giden bir yük treni gibi içimde sarsıldığını hissettim.

Sonra Hawk kalçasını kırdı. Efsane olduğuna inandığım bir noktaya vurdu. Şimdiye kadar.

"Hawk!" Son bir kez daha haykırdım.

Sonra paramparça oldum, rahatlama ve çok daha derin bir şey dalga dalga içime çökerken bedenim sarsıldı.

Benim! Çiçeklerle dolu bir çayırın üzerinde bir balon kadar yüksek ve mutlu bir şekilde süzülürken içimdeki ses memnun bir şekilde iç çekti.

"Ne sen? Ne halt sen?"

Balon patladı. Bir gümbürtüyle yeryüzüne geri düştüm, coşkumun yerini buz gibi bir korku aldı.

Atlı polis parmaklıkların diğer tarafında duruyordu, üzerinde yün bir battaniyeden başka bir şey yoktu, yüz ifadesi ölümcüldü.

Hepsi senin suçun!

takoda

Holly.

Şimdi hatırladım. Her şeyi hatırladım. Adı Holly'ydi. Ayım onu ısırılmış, sonra da Onun için kavga ettikleri için tutukladığım iki şekil değiştirenle birlikte. Ve şimdi Hawk onu parmaklıklara sabitlemişti, tatlı, tombul kalçaları beline sarılmıştı.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen yeşil renkli bir öfke göğsümde yükseldi ve kelimelerimi boğarak "Kes şunu. Bunu hemen durdurun."

Durmadılar. Beni duymuş gibi bile görünmediler.

Björn tüm yüzünü kızın başının yan tarafına bastırmış, alçak sesle mırıldanıyordu.

Ama benim ayı kulaklarım vardı. Söylediği her kelimeyi duydum, onu eski bir mahkûmun aletinin üzerine boşalmaya çağırıyordu.

Ve bu sözlü teşvik, "Dur." diye tekrarlarken bile kendi horozumu şişirdi. Hayır, dur."

Çoktan kızgınlık dönemine girmişti. Tüm istasyon çikolata, akçaağaç ve konyak kokuyordu; tatlı, zengin ve bunaltıcı. Onların birleşik esaretinden beni duyamadılar.

Ama onları duyabiliyordum. Maul ısırıklarının arasından zihinleri tamamen açıldı.

Çok gürültülü. Çok net. Heyecanları. Beklentileri. Her an, ta ki.

Hawk kalçalarını sertçe kırarak kadının derinliklerindeki bir şeye çarptı.

Holly bir çığlıkla parçalandı ve onun coşkusu içime aktı, zihnimi doldurdu. Ayım onu ısırduğunda çığlıkla hiçbir benzerliği yoktu. Bu saf bir coşkuydu.

Kadının doruğa ulaşmasını Hawk'ın gururlu sevinci ve Björn'ün, onu ısırmamış olmasına rağmen duyduğu büyük mutluluk izledi. Kadının zevki zaten onun zevkiydi.

Ben o kadar onurlu değildim.

"Ne sen?" diye kükrerken kıskançlık midemi sıktı, sıcak ve öfkeliydim. Ne halt sen?"

Bu sefer beni duydular.

Sesimi duyunca donup kaldılar. En azından Holly ve Björn. Hawk gözlerimin içine baktı. Sırttı.

Ve devam etti.

"Tekrar hoş geldin, Koda," dedi - tam da sert bir bağırıyla serbest kalmadan önce.

Hawk bir sürü kadınla birlikte olmuştu, hem şekil değiştiren hem de insan. Bunu ayım onu ısırmadan önce de biliyordum. Ama şimdi onun ısırığı bana o diğer dişilerin hiç var olmamış olabileceğini söylüyordu.

Hawk'a bu ilk kez gibi geldi. Artık beni yemlemek yok. Daha fazla oyun yok. Neredeyse bayılıyordu, tohumunu kadının içine ip üstüne ip atarken zihni bulanıklaşıyordu.

Uzatılmış salınımının kabaran nabızları Holly için çok fazlaydı. Birkaç dakika önce, parmaklıkların diğer tarafında durduğumu gördüğünde kendini suçlu hissetmiş ve utanmıştı. Şimdi ise zihni çökmüştü ve bir başka orgazm onu parçalayıp geçerken gözleri cam gibi olmuştu.

"Başka bir orgazm. Başka bir..." Hawk'ın düşünceleri kafamın içinde kendi düşüncelerimmiş gibi yankılanıyordu. Holly'nin başka bir doruk noktası yaşamaması gerekiyordu. Beklenmedik geliş Hawk'ı sınıra doğru itti. *"Başka-"*

"Hayır! Hayır!" Bağırđım, ileri atıldım.

Ama artık çok geçti.

Hawk mırıldandı, ben daha tuş takımına ulaşamadan ayı dişleri bir bağ ısırığı uygulamak için aşağı indi.

Holly haykırdı, Hawk'ın dişleri sağ omzuna batarken vücudu titriyordu.

İşte o zaman Ayaska'nın toplum içinde bağ ısırmayı yasaklayan yasasının ardındaki korkunç gerçeğı öğrendim.

"Bu neden yasalara aykırı?" Emekli olmadan önce eski Bear Mountain RCMP müfrezesi olan babama sormuştum. O zamanlar merak ediyordum, Ash ve benim yakında değerli bir üçüncü ile kapışacağımızı varsayıyordum.

"Çünkü bağ ısırması yakalayıcı olabilir," basitçe cevap vermişti.

O zaman gerekçesini anlamamıştım.

Ama şimdi...

Björn'ün ayı içgüdüleri bir anda insan mantığının önüne geçti. Ele geçirilmiş bir erkek gibi Hawk'ın peşinden gitti ve ağzını onun sol omzuna gömdü.

Üçüncü bir maulun bağlanması için geleneksel yer.

Kodu girmeyi bitiremeden ikisi de onu ısırmaya başladı. Tıpkı ayımın arkamdan yaptığı gibi onu kendilerine bağlıyorlardı.

"Hayır," diye hırladım. Yumruklarım o kadar sert sıkılmıştı ki tırnaklarım avuç içlerime batıyordu ama kıpırdamadım. Onları ısırmanın ortasında ayırmak tehlikeliydi,

ve onları Şimdi durdurmak diğer iki erkeğin yer deęiŐtirmesini tetikleyebilir.

Holly'nin çığlıkları küçük alanda yankılandı ama bunlar acı çığlıkları değildi. Tamamen başka bir Şeyin ığlıklarıydı. Ham ve tüketen bir Şeyin.

Mates! EŞler! EŞler! bağırıyordu ayısı içinde. Ve sonra, aniden, ben de uçurumdan düŐüyordum.

Bağırdım ve el değmemiş horozum beklenmedik bir Şekilde patladığında bacaklarım neredeyse büküldü.

Sperm fiŐkırması Őaftımdan aşağıya doğru roket gibi fırladı, beyaz-sıcak ve acımasız. Geride utançtan, dünya görüŐümün yıkımından ve etrafımı saran polar battaniyede kocaman karanlık bir lekeden başka bir Şey bırakmadı.

Bu... Bu tam bir kaostu. Tüm protokoller paramparça olmuştu. Bu süreçteki tüm ritüeller tamamen terk edilmişti.

Ama ayımın umurunda değildi. Kaostan zevk aldı, Holly'nin orgazmı tekrar tekrar zirveye ulaŐırken gözlerimin önünde oluşan bağdan gurur duydu, ikinci ve üçüncü maullarının büyülü bağ ısırıklarıyla uzunluğu uzadı.

Bizimkiler! Bizim! Bizim! diye bağırdı ikinci ve üçüncü maulları onu vahşice bağlarken.

Björn ve Hawk ağızlarını onun omuzlarından kaldırdıklarında, Holly Hawk'ın kollarında gevŐemiŐti. Başı yana eęilmiŐ, vücudu orgazmın art Őoklarıyla titriyordu.

Bjorn ve Hawk'ın Şerefine, ayıları geri çekilirken ısırıklardan yayılan ilkel tatmin azaldı. Farkındalık gözlerine geri döndü.

"Kahretsin, ne yaptım ben...?" Hawk'ın sesi piŐmanlıkla kalınlaşmıştı.

Björn ağzını açtı ama hiçbir Şey söylemedi, çenesi sanki gelmeyecek kelimeleri bulmaya çalıŐıyormuŐ gibi çalışıyordu.

nemli değildi.

Sonunda, tüm suç tek bir kişide toplandı. *Onun!*

Zion ve öz babam annemin ölüm döşeğindeki kararını açıkladığında başımı sallayarak onaylamıştım. Ash ayısının onun yerine Mak ile bir maul oluşturmak istediğini itiraf ettiğinde tek kelime etmeden uzaklaşmıştım.

Ama şimdi...

Şimdi sendeleyerek ilerledim, öfke son kontrolümü de kırmıştı. Kafesin kapısını yırtıp açtım.

"Sen!" Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde tüm hayatımı altüst eden kadına hırladım. "Bu senin suçun."

Ash'in alternatif şifacı annesinin ara sıra düzenlediği "zihin genişletme inzivalarındaki" insanlar gibi üçü de bana göz kırptı.

"Takoda...efendim..." Björn başladı, sesi temkinliydi.

"Bırak ben halledeyim," dedi Hawk o sözünü bitiremeden. Holly'yi özenle yere bıraktı, sonra da arkasına yerleştirdi. Sanki buna hakkı varmış gibi onu benden koruyordu.

Bu sırada Holly aceleyle Björn'ün gömleğini ve fanilasını çekiştiriyor, gözleri canavarım gibi bana dikiliyordu.

Onu bir hapishane hücresinin parmaklıklarına karşı beceren o eski mahkum değil.

Hawk'ın omzunun üzerinden ona, "Sana gitmeni söyledim," diye çıkıştım. "Neden dinlemedin?"

"Özür dilerim," diye kekeledi Holly, öne doğru bir adım atarak. Çenesi titriyordu ama omuzlarını dikleştirdi ve cesurca Hawk'ın arkasında değil yanında durdu. "Sadece kız kardeşimi bulmaya çalışıyordum!"

"Eğer bu maul hakkında tereddütlerin varsa, Koda, onları benimle hallet. Onunla değil," diye hırladı Hawk, kehribar rengi gözleri keskin. Sonra, daha yumuşak bir sesle Holly'ye: "Üzülmeni gerektirecek bir şey yok, bebeğim."

Yalanlar.

"Özür dileycek çok şeyin var! Sana eve gitmeni söyledim! Ve sen gitmedin!" Kelimeler öfke dolu bir pişmanlık ve hayal kırıklığı dalgasıyla döküldü. "Şimdi her şeyi mahvettin. Bunu ben istemedim. Seni istemedim. Hayatımı mahvettin!"

Yüz ifadesi paramparça olurken bıçak büküldü. Ve aniden, onu gördüm.

Eski kocasıyla olan kavgaları. Düşüklerinden sonra acımasız suçlamaları. Avukatı, yardım edemeyeceği bir tıbbi durumu açıklamadığı için onu hilekar bir zampara olarak resmetti.

Onun acısı. Boşandığından beri taşıdığı tüm acılar içime işledi. Hepimizi kesti.

Ama bunu görebileceğimizi bilmiyordu. Bağ ısırığının her şeyi paylaşmak olduğunu anlamadı.

Dudaklarını birbirine bastırarak, doğum yapan annelerden birini acil sezaryen için hastaneye yetiştirme çağrısı yaptığı gibi kendini toparladı.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Burada neler olduğunu anlamıyorum. Ama hayal ettiğin gibi biri olmadığımı biliyorum. Ve denemiyordum... Ben sadece..." Sesi çatallaştı ama devam etti. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Şimdi gideceğim. Söz veriyorum."

Önümüzdeki haftalarda bu anı çok düşüneceğim.

Belki de bu açıklamayı yapsaydı ve sakın bir şekilde karakolumdan çıkıp gitseydi her şey daha farklı olurdu. Belki kiralık arabasına biner ve hayatımdan çıkar giderdi - ona emrettiğim gibi gerçekten evine giderdi. İki kez.

Ama yürümedi.

Koştı.

Kaçarken koşucuları beton zemine çarptı - sadece hücreden değil, istasyondan da tamamen .

Bir sürü tabela. Kasabadaki neredeyse her binanın üzerinde, bir turiste ne yapması gerektiği konusunda talimatlar veren çok sayıda tabela vardı.

bir ayıyla karşılaştı.

Her teneke direğin bir numaralı kuralı: KAÇMAYIN!

Büyük harflerle yazılmış.

Ama Holly benim hayatıma, bizim hayatımıza gece girmişti. O işaretlerin hiçbirini görmemişti.

Yürümek yerine koştu.

Bu da ayıların ülkesinde benzin dolu bir odada kibrit çakmakla eşdeğerdi.

"Bekle! Ru-rrrawwwrr-n yapma!" Björn'ün uyarısı yeterince hızlı değildi. Daha sözünü bitiremeden yırtıcı içgüdüğü devreye girdi ve sarışın boz ayının kürkü filizlenirken ileri atıldı.

Hawk'ın siyah ayısı da onu takip etti ve vücudu değişimle birlikte kasılırken dört ayak üzerine kıvrıldı.

Yine de onlar tam olarak dönemeden hücrenin girişine doğru koştum ve kapıyı çarparak kapattım, onları tekrar içeri kilitledim.

"Burada kalın," diye bağırdım, sesim alçak ve emrediciydi. " de. Bunu daha da kötüleştirmeyin."

Björn'ün devasa boz ayısı sinirli bir şekilde kükrerken, Hawk'ın ayısı kehribar rengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Eğer Ayı Dağı'nı terk ederse seni öldürürüm," diye hırladı Hawk, ürkütücü sesi tehditle doluydu. "Eşimiz giderse hiçbir kafes beni tutacak kadar güçlü olamaz."

İnsanım ona meydan okumak için

toplandı. Ama ayım?

Daha güçlüydü.

Ve kaçacaktı.

İnsanım daha iyisini biliyordu ama içimdeki canavar çoktan tetiklenmişti.

İşte o zaman kendimi de o kafesin içine kilitlemem gerektiğini fark ettim.

Derim yandı, kaslarım büküldü ve ben durduramadan siyah ayım beni bir vardiyaya zorladı - durdurulamaz, ilkel ve avlanmaya niyetli.

Yani diyorsun ki, temelde hayatımı mahvetti

Çobanpüskülü

Mates! Dostlar! Eşler! Yeni ses içimde homurdanmaya devam etti.
Ama...

Hayır. bulmalıydım. Anahtarlarımı bul! Çıkın buradan.
Kasaba!

Bir an coşku içindeydim, bir an sonra ise Ayaska Köyü'ne giden patikada körlemesine koşuyor, ormana saptığım yeri arıyordum. O hapishane hücresinde geride bıraktığım kâbustan kaçmaya çalışıyordum.

Bir gece önce zar zor koşabilmişim ama şimdi tuhaf bir şekilde daha güçlüydüm. Hokas'larım karla dolu zemine çarpıyor, her adım beni beyaz yolda daha da ileriye götürüyordu. Üzerimde sadece akçaagaç kokan bir tişört ve fanila vardı ama dondurucu beni yavaşlatmadı. Soğuk önemli değildi. Kaçmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Aşağılanmadan uzakta. *Hayatımı mahvettin!*

Şu animatronik atlı polisten uzak dur.

İşte oradaydı! Motosiklet yolda yatıyordu ve daha önce ormana girdiğim noktayı işaret ediyordu. Tekrar sağa döndüm ve

Ağaçların arasında tökezlerken dallar kollarımı tırmaladı. Keskin sıyrıklar zihnimi hırpalayan kelimelerin fiziksel tezahürleri gibiydi.

Hayatımı mahvettin!

Atlı polisin suçlaması beynimde elektrikli bir matkap gibi vızıldadı ve bir yıldan fazla bir süredir gömmeye çalıştığım anıların kilidini açtı.

Yani hayatımı mahvettiğini .

Corey bu sözleri bana zehir gibi tükürmüştü.

Başlarda öfkesi için onu suçlamamıştım. Kanada'ya taşınmak için çifte vizesini kullandıktan ve evlendikten sonra, ben yirmi sekiz yaşındayken bir aile kurmak istemişti ama ben beklememiz konusunda ısrar etmiştim. Corey kendisine "muralisto" diyordu -muralist olarak kariyer yapmak için kullandığı terim- ve ben de onun sanatına saygı duyuyordum. Ama yeni göç etmiş karısı olarak, evin geçimini sağlama olasılığı en yüksek kişi benken bir aile kurmak için sağlam bir temel gibi gelmiyordu.

O zamanlar, uzmanlaşmış evde doğum ebeliği uygulamam için sağlam bir müşteri listesi oluşturana ve işler durgun olduğunda ortağım olan hastanede vardiyalar için getirilebilecek kadar güçlü bir üne sahip olana kadar beklemek mantıklı geliyordu. Ama doğum kontrolünü bırakmaya hazır hissettiğimde otuz yaşındaydım ve o çoktan acı çekmeye başlamıştı.

Yaklaşık bir yıllık denemenin ardından nihayet hamile kaldık, ancak iki hafta sonra düşükle sonuçlandı. İşte o zaman bir doğurganlık uzmanına danışmaya karar verdim ve o da yıllardır görmezden geldiğim miyomları ele almamı önerdi.

Corey'e gebe kalmayı zorlaştıran miyomlar için büyük olasılıkla ameliyat olmam gerektiğini söylediğimde tepkisi yıkıcı oldu. "Yani bana söylemediğin bir tıbbi durumun olduğunu mu söylüyorsun? Ve bu yüzden mi hamile kalmakta bu kadar sorun yaşıyoruz?"

Açıklamaya çalıştım, "Dürüst olmak gerekirse, gençliğimden beri miyomlar yüzünden ağrılı, canavar dönemlerle yaşıyorum. Bu konuyu kimseyle, özellikle de seninle konuşmak aklıma . Pek seksi sayılmazlar.

Ve hamile kalmanın bu kadar zor olacağını bilmiyordum! Doktor ameliyat önerene kadar bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm."

"Nasıl bilmezsin?" diye karşılık verdi. "Sen bir ebesin! Bunu yaşamak için yapıyorsun."

"Ben bebek doğurtuyorum," diye karşı çıktım, sesim titriyordu. "Kadınların gebe kalmasına yardım etmiyorum. Bu tamamen farklı bir tıp alanı."

Corey başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ama miyomları biliyordun ve benden sakladın." Dramatik bir iç çekişle kendini kanepeye attı. "Resmen hayatımı mahvettin!"

"Hayır, Corey, hiç de öyle değil," diye onu temin ettim, olayları kendi açımdan açıklamak için çırpınıyordum. Ama söylediğim hiçbir şeyin önemi yoktu.

Miyomları aldırduğımda ve IVF'yi denediğimizde otuz üç yaşımdaydım. Ve Corey çoktan duygusal olarak kontrolden çıkmıştı.

İkinci düşükten sonra beni terk etti. İlk başta sessizce. O yeni kız arkadaşıyla hayatına devam etmeye hevesliydi ve ben de onun artık istemediği belli olan evliliği için mücadele edemeyecek kadar yorgundum. Yaygara koparmadan birbirimizin gitmesine izin vereceğimize söz verdik.

Ama onun sorunsuz boşanma versiyonu, avukatının beni hilekâr, kocasının hayatının yıllarını bilerek boşa harcayan bir kadın olarak resmetmesiyle mahkeme salonunda bir gösteriye dönüşmüştü.

"Müvekkilim çocuk istediği konusunda netti, ancak durumunu müvekkilimden bilerek sakladı ve müvekkilimin değerli yıllarına mal oldu."

Yargıç onun kurnaz avukatına inanmıştı ve Corey tokmağı indirirken sırtıttı. Sonra yeni kız arkadaşıyla mahkeme salonundan çıktı. Beni bir çöp gibi geride bırakarak. Başka kimsenin istemeyeceğinden şüphelendiğim bir çöp.

Bugüne kadar.

O hapisane hücresinde geçirdiğim birkaç muhteşem an için kendimi değerli hissetmişim. İstendiğimi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ihtiyacım vardı.

Ama sonra Mountie geldi ve hayal balonumu patlattı. *Hayatımı mahvettin.* Sözleri içimi parçaladı, beni ham ve boş bıraktı.

Şimdi buradaydım, ormanda körlemesine koşuyordum, göğsüm kabarıyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Paramparça. Ve ham.

Neyim vardı benim? Neden o rastgele motorcunun beni böyle götürmesine izin vermiştim? Neden bu kadar çaresiz ve kontrolden çıkmıştım?

Sonunda çayıra ulaştım. Tanrıya şükür, kırmızı montum tam orada, önlüğüm, spor sutyenim ve iç çamaşırlarımla birlikte bir yığın halinde yatıyordu. Yırtık kıyafetler. Ama tam olarak değil.

Kaşlarımı çatarak yığının üzerine çömeldim. O tuhaf ayının pençeleri ya da dişleriyle onları üzerimden parçaladığını düşünmüştüm ama kalıntılar pürüzlü ya da kanlı değildi. Dikiş yerlerinden parçalanmışlardı, sanki birisi kızgın bir Bruce Banner ve Incredible Hulk'du içlerinden çekip çıkarmıştı.

Arkamdan gelen keskin bir ses düşüncelerimi kesti ve tüm vücudum dondu kaldı. Yavaşça başımı çevirdim. Sonra kalbim durdu.

Ormanın ağaç sınırına yakın bir yerde siyah bir ayı belirdi, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Dün geceki ayı. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama kolumdaki ısıruk, sadece *bilgi* olarak tanımlayabileceğim nabız gibi atan bir hisle garip bir şekilde karıncalandı. *Bana haber veriyordu.*

Bu .

İşi bitirmek için çayıra geri dönecekti.

Oh, Tanrım.

Ben kaçtım.

Sola doğru sıçrayarak ağaçlara doğru koştum ama ayı daha hızlıydı. Korkunç bir hassasiyetle hareket ederek önümü kesti ve beni geriye doğru tökezlemeye zorladı. Topuğum bir köke takıldı ve yere sertçe çarptım, çarpmanın etkisiyle tüm vücudum sarsıldı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama ayı yaklaştı, yüzüme doğru kükredi ve devasa gövdesiyle ileri kaçışımı engelledi.

"Hayır," diye fısıldadım, ellerimin üzerinde geriye doğru kayarken sesim titriyordu. "Lütfen, hayır."

Ama ayı ilerlemedi.

Onun yerine durdu. Kırmızı bakışları benimkileri tuttu, sabit ve neredeyse... insani. Bir şekilde tanıdık.

Sonra ayı titremeye başladı, tüm vücudu sanki parçalanacakmış gibi sarsılıyordu. Etrafındaki hava parıldayıp asfaltın üzerindeki ısı dalgaları gibi bükülürken omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Ve sonra, ayı artık bir ayı değildi.

Kendisiydi.

Canavarın olduğu yerde duran animatronik atlı polisin siyah saçları dağılmış, göğsü maraton koşmuş gibi kabarmıştı.

Çıplak.

Pırıl pırıl teninin altında kasları dalgalanıyordu, geniş omuzları ve yontulmuş göğsü onu bir tür efsanenin hayata gelmiş hali gibi gösteriyordu; hem korkutucu hem de nefes kesici.

Dostum!

Garip, hırıltılı ses içime işledi ve göğsümü doğal olmayan bir özlemle doldurdu.

Anlamadım. Ama

anlamak zorunda

değildim. *Koş!*

Koşman gerek!

İnsani koruma duygu devreye girdi ve tekrar havalanmak için ayağa fırladım.

"Kaçma Holly," diye seslendi arkamdan. Gergin ve uyarı dolu. "Yırtıcı içgüdümü tetikleme ve

Seni tekrar kovalayacağım."

Anlaşıldığı üzere bu bir istek değildi.

Daha birkaç adım atamadan kolları çelik parmaklıklar gibi arkamdan dolandı, boyun eğmez ve kıpırdamazdı. Beni göğsüne bastırdı, ayaklarım çaresizce yere sarkarken sert ereksiyonu sırtımın alt kıvrımına baskı yapıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı kulağıma, sesi sertti. "Özür dilerim. Orada söylediklerimde ciddi değildim."

"Bull hockey, öyle demek istemedin!" Elinin içinde kıvranarak tersledim. Gerçeği biliyordum. Öfkesini hissetmiştim. Tamamen iğrendiğini.

Sanki onu yüksek sesle suçlamışım gibi, "İğrenme değildi," dedi. "Tam tersiydi. Yemin ederim. Ayım bütün bunları arkamdan çevirdi ve ben nasıl tepki vereceğimi bilemedim."

Sözleri doğruydı.

Kolumdaki ısırık tekrar karıncalandı, samimiyetini doğrulayan uhrevi bir yalan detektörü.

Ama önemli değildi.

Oradan çıkmam gerekiyordu. Tekrar yaralanmadan önce.

Mücadele ettim ama faydasızdı. O çok güçlüydü ve ben de çok bitkin düşmüştüm - tüm o koşuşturmadan, tüm o hatırlamalardan.

"Lütfen benimle dövüşmeyin," dedi atlı polis, sesi alçak ve gergindi. "Korkunu hissedebiliyorum ama sana asla zarar vermem. Asla."

Kelimeler göğsümü ağrıttı ve başımı salladım, sesim kesildi. "Ama zaten yaptın."

Kavrayışı nefesimi tutmama yetecek kadar gevşedi ama bırakmadı. "Öyle demek istemedim," dedi, sesi çiğ ve durgundu. "Sana söz veriyorum, öyle demek istemedim. Ben... Ben korkmuştum. Ne yapacağımı bilemedim. Ben... Ben bunu beklemiyordum."

Daha fazla gerçek. Kolumdaki ısırık karıncalanarak onun samimiyetini doğruladı. Ama sözleri, açık bir yaranın üzerindeki dayanıksız bir yama gibiydi. Kolumu çevirdim.

Ayı Dağı'na ayak basmadan önce dökülmesine asla izin vermediğim gözyaşlarımı kırıştırarak yüzümü başka yöne çevirdim.

"O zaman neden söyledin?" Fısıldadım. "Neden..." Sesim titredi, sorunun geri kalanı dudaklarımda can çekişti.

Titreyerek nefes verdi, nefesi şakağıma degecek kadar sıcaktı. "Çünkü ben bir korkağım," diye itiraf etti. "Çünkü kontrolü kaybetmekten korkuyordum. Seni kaybetmekten korktum."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Beni tanımıyorsun bile," dedim yumuşak bir sesle, kelimelerimi inançsızlık kaplamıştı.

"Yeterince biliyorum," diye yanıtladı. "Güçlü olduğunu biliyorum. Nazik olduğunu biliyorum. Hayatımın geri kalanını yalnız geçirmeye karar verdikten sonra Büyük Ayı Ormanı'nın seni bana getirdiğini biliyorum. Hâlâ anlamadığım nedenlerden dolayı.

"Biliyorum..." Sesi dalgalandı, sanki kendi sözlerinin doğruluğunu konuşurken öğreniyormuş gibiydi. "Orada ne söylemiş olursam olayım, ayımın seni seçtiğini biliyorum. Ve bu yüzden gitmene izin veremeyeceğim."

"Ama neden?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçiverdi. "Neden ben? Senin gibi birinin benim gibi birini istemesinin nasıl bir açıklaması olabilir ki?"

Bir duraklama. Sonra beni nazikçe ayağa kaldırdı ve yüzümü ona çevirdi.

Gözlerimi kırıştırarak ona baktım. Daha önce karşılaştığım sert, boyun eğmeyen Atlı Polis yerine yumuşak, koyu renk gözleri olan birini gördüm. En az benim kadar kafası karışmış görünen birini.

"Çünkü..." dedi usulca, yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını silmek için uzandı. "Çünkü sen benimsin. Ve sanırım artık ben de seninim. Bunu istesek de istemesek de oldu. Ayım seni bağladı."

"Beni bağladı mı?" Ne dediğini anlamaya çalışarak başımı salladım.

"Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim," diye itiraf etti, yan tarafa bakarak. Yüzündeki ifade giderek dalgınlaştı, kaşları çatıldı sanki o

düşünceleriyle boğuşuyordu.

Karın içinde %100 çıplak olduğu düşünöldüğünde biraz çölgınca bir görünömdü. Sanki *Düşünen* 'ın açık sarı-kahverengi mermer versiyonu canlanmış ve donmuş bir çayırın ortasında varoluşsal bir kriz geçirmeye karar vermişti.

"Sanırım sana göstermem gerekecek," dedi sonunda.

"Bana neyi göstereceksin?" Hala sersemlemiş bir halde, karda tartışırken ikimizin de nasıl donmadığını da dahil olmak üzere tüm bu olanları kafamda çalışarak sordum.

"Kız kardeşin," dedi, çenesi yeni bir kararlılıkla sertleşmişti. "Sanırım seni ona götürmem gerekiyor. Ayı Dağı'nda gerçekte neler olup bittiğini açıklamanın tek yolu bu olabilir. Ne dersin Holly?"

Garip dağ kasabasına geldiğim andan beri beni göndermeye çalışan animatronik atlı polis, büyük bir şokla bana elini uzattı.

"Benimle kız kardeşini görmeye gelir misin?"

ablana teşekkür et

Çobanpüskülü

M Dünyadaki tüm büyük kız kardeşlerin küçük kardeşlerine bir mesaj: Eğer ablanızın sizi bulmak için ne kadar çaba harcayacağından şüphe ettiyseniz, bunu onu aramak için bir işaret olarak kabul edin ve

Köyünüzdeki en sadık ve çılgın insanlardan biri olduğu için ona teşekkür edin.

Örnek olarak: Ben

Atlı polisin elini tuttuktan on dakika sonra, kız kardeşimi bulmak için inatçı ve üzücü *arayışım*, sadece *Çakmaktaşlar*'ın tasarımcı tarafından yeniden başlatılmış hali gibi üst düzey bir mağara ev olarak tanımlayabileceğim bir yerde durmamla sona erdi.

Duvarlar pürüzsüz, cilalı taş ve doğal kaya oluşumlarının bir karışımıydı. Büyük pencereler bolca güneş alıyor ve ön odanın tamamını sıcak bir ışıkla kaplıyordu. Ve türünün tek örneği mobilyalar, *ne yaptığını bilen biri tarafından el yapımı olarak üretildiğini* haykırıyordu. Arka duvara oyulmuş bir şef mutfağı bile vardı; ocağın davlumbazından bakır tavalar sarkıyor, kütük ve arduvazdan yapılmış muhteşem bir ada bulunuyordu.

Ama bunların hiçbiri beni evin dört sakini kadar etkilemedi.

Erkeklerden biri, Corey boşandıktan sonra Vancouver'daki iki yatak odalı banliyö evimizi aldıktan sonra taşındığım stüdyoya zar zor sığan hüzünlü IKEA yatağı gibi metal korkuluklar yerine pürüzsüz taşlarla çevrili, yataktan çok kürklü bir yuvaya benzeyen şeyin önünde tam ayı formunda uyuyordu.

Ve o yuvada sonunda kız kardeşimi buldum. Mürekkep siyahı saçlı iki adamın arasında mışıl mışıl uyuyordu. Biri zayıftı ve atlı polisle aynı açık sarı renkteydi. Ama garip bir şekilde, daha açık renkli olan diğeri, beni buraya getiren adamın sakallı ve daha iri bir versiyonuna benziyordu. Çünkü onun kardeşiydi, Mak.

Kız kardeşim resmi olarak animatronik olmayan Mounties kardeşiyle evliydi. Ve Ash adında bir doktorla. Bir de yatağının dibinde uyuyan devasa Kodiak ayısı Cody ile. Bahara kadar.

Kış uykusuna yatıyorlardı.

Atlı polis beni elimden tutup Ayaska köyüne götürdüğünde de böyle demişti; bu köyün totemden oyulmuş dağ evlerinden oluşan bir mahalle olduğu ortaya çıkmıştı.

Şimdi o oyulmuş evlerden birinin içinde durmuş, kız kardeşime bakıyordum. Ama o artık sadece kız kardeşim değildi. O... bir ayı değiştiriciydi.

Bir değil üç arkadaşla yaşamak.

Ve bu eşlerden ikisi biz içeri girdiğimizden beri kıpırdamayacak kadar derin bir uykuda olsalar da, vücutları farklı bir hikaye anlatıyordu. Kış uykusunda olmalarına rağmen onu hâlâ arzuladıkları belliydi.

Bakışlarım Noelle'in bileğindeki ve omuzlarındaki hilal şeklindeki ısırlıklara takıldı. İzler şu anda vücudumda taşıdığım izlerle eşleşiyordu.

"Gitmeliyiz."

Atlı polisin sesi beni irkiltti. Yanımda belirmişti, üzerinde *Bear Mountain Construction* yazan bir tişört ve bir çift eşofman . Kokusundaki fındık sıcaklığı hâlâ oradaydı ama içine şekerleme katılmıştı; ona hiç yakışmayan bir tatlılık.

Onun değil! ıkarın şunu!

Kafamın içindeki hırıltılı ses -ayım- protesto için yükseldi. Çünkü artık ben de bir ayı değiştiriciydim. Tıpkı Noelle ve arkadaşları gibi.

Atlı polis beni buraya getirmekte haklıydı. Kız kardeşimi bu halde görmek, bana yolda söylediği her şeyin yerine oturmasını sağladı. Isırıklar. Bağ. Devralmaya başlayan içgüdüler. şimdi hepsi anlam kazanmıştı.

Ama bu hâlâ sorularım olmadığı anlamına gelmiyordu. Çok fazla soru.

"Madem sen kendine yeni kıyafetler aldın, ben de kız kardeşimden giyecek bir şeyler alabilir miyim?"

Çenesi sıkıştı. Sonra: "Hayır."

Elimi tekrar tuttu ve başka bir tartışmanın önünü kesti.

İşte o zaman fark ettim: "*Gitmeliyiz*" bir öneri değildi. Bu bir emirdi.

Atlı polis, tartışmayı anlamsız kılan tek bir kararlılıkla beni merdivenlerden yukarı ve çalışma odasından dışarı çekti.

"Onları uyandıracalımdan mı korktun?" Beni tepeden aşağı indirirken sordum. "Neden en azından giyecek daha sıcak bir şeyler alamadım?"

Cevap yok.

"Artık elimi tutmak zorunda değilsin," dedim uzaklara bakarak. "Buradan kasabayı görebiliyorum."

Hala cevap yok.

Sonra yokuş aşağı inmek yerine sola saptı ve beni daha fazla totem oymalı mağaranın sıralandığı dar bir patıkaya götürdü.

İnsani alarm zillerim tekrar almaya başladı. "Beni nereye götürüyorsun?"

Hala sessizlik.

"Koda, dur!" Hızını kesmek için tüm ağırlığımı kullanarak geri çektim.

Durdu. Yavaşça bana döndü, yüzünde sinirli bir ifade vardı. Ama elimi bırakmadı. Ya da sorularıma cevap vermedi.

"Koda... Bu senin adın, değil mi? Ne bu..." *Beni sikinde orgazm olurken izlediğin adamdan* daha az sert bir ifade bulmaya çalıştım. *Üç kere.* Ve hatırladım, "Hawk. Hawk sana böyle sesleniyordu."

Yine cevap yok. Orada öylece durdu, sanki asi bir çocuğun öfke nöbetini atlatmasını bekler gibiydi. Ama ben çocuk değildim. Ya da bilmeyi hak etmediğim bir şey sormuyordum.

"Cidden, burada neler oluyor?" Yerimde durarak talep ettim. "Neden gitmeden önce daha fazla kıyafet almama izin vermiyorsun? Ya da elimi geri alabilir miyim? Ya da-"

"Çünkü yapamam," diye ısırdı ve ben daha soru listemi tamamlayamadan sözümü kesti. "Ayım bana izin vermiyor. Ayım şu anda seni ait olduğun yuvaya koymaktan başka bir şey yapmama izin vermiyor."

"Ait olduğum yer mi?" Tekrarladım. Ve sonra, bir ampulün yanıp sönmesi gibi, farkına vardım. "Aman Tanrım. Sence biz de Noelle ve üç partneri gibi çiftleştik mi?"

"*Ayım* istiyor," diye cevap verdi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ayım seni omzuma atmamı ve senin için yaptığı yuvaya taşımamı istiyor. Ayımın sana sıcak ve güvenli bir yerde ihtiyacı var, böylece seni sahiplenebilir ve karnını bir yavruyla doldurabilirim. Şu anda, ben..."

Çenesini bir kez daha sıktı. Eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Onu zar zor tutuyorum."

"Onu zar zor tutuyorsun-" Sesim kesildi, aynı anda çok fazla soru birikti. Ama bir tanesi diğerlerini gölgede bıraktı, keskin ve tehlikeliydi, sanki kalbime saplanmış bir cam kırığı gibi.

"Ayın içime bir *bebek* mi koymak istiyor?" Sesim çatallaştı. "Bu yüzden mi beni başka bir ine sürüklüyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Sessizlik ağır ve gergin bir şekilde uzadı, sonra başını salladı.

"Hayır."

"Hayır mı?" Şimdi tekrarlama sırası ondaydı, kaşları çatılmıştı. "Eski kocanla olanlardan sonra artık anne olmak istemiyor musun?"

"Hayır, bunu istiyorum," diye cevap verdim refleks olarak, kelimeler ben onları durduramadan döküldü. "Bunu her şeyden çok istiyorum. Hatta tüp bebeği kendi başıma nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Ama yapamıyorum..." Başımı salladım, cam parçası göğsümde daha da derinleşti. "Tıbbi müdahale olmadan hamile kalamam."

Bu bomba gibiydi. Büyük ifşaat. Ama Koda uzun burnuyla bana baktı ve "Senin ayının benim ayıma söylediği bu değil" dedi.

Mate! Mate! Mate! Mate! İçimdeki ses durmadan bağıırıyordu.

"Daha bir günlük bile olmayan ayımın *insan* anatomisini iyi kavradığından şüpheliyim," diye tersledim. "Ya da karmaşık bir doğurganlık döngüsünün nasıl işlediğini anladığından-aaahhh!"

Bir kramp beni aniden iki büklüm edince keskin ima kesildi.

Ama bu acı değildi.

Artık ne olduğunu anlamıştım. Zonklayan bir ağrı. Saf, filtelenmemiş bir ihtiyaç. Beni dizlerimin üstüne çöktürmeye çalışıyordu.

"Holly. Holly, bana bak," dedi Koda ısrarla, iki büklüm olduğumda iri elleriyle beni sabitledi. Sesi alçak, gergin ama bir şekilde topraklayıcıydı. "Bunu hissedebiliyorum. Yaşadığın her şeyi hissedebiliyorum."

"Kızgınlık dönemindesin," diye açıkladı, ses tonu sabır ve aciliyet arasındaki ince çizgide yürüyordu. "Tıbbi yardım olmadan canlı bir hamilelik şansın konusunda haklı olsan bile, ne senin ayın ne de benimki, siklusun bitene kadar eve gitmene izin vermeyecektir."

Hemşire beynim, insan biyolojisi hakkında bildiklerimi, zorla beslendiğim şekil değiştiren gerçekliğine dair hızlandırılmış kursla karıştırarak ayak uydurmak için çabaladı. "Yani bu şimdiye kadarki en iğrenç yumurtlama şekli mi?"

"Kesinlikle." Yüzü yumuşadı ama gözlerinin etrafındaki gerginlik hâlâ devam ediyordu. "İkimizin ayları da seni bir yuvada istiyor, sonucu ne olursa olsun tohumumu almanı istiyor."

"Ne kadar sürecek?" Bir başka kızgınlık dalgası içimde gürlerken omuzlarını tutarak nefes nefese kaldım. "Bu ne kadar sürecek? Bir gün mü? En fazla iki?"

"Bazen," diye yüzünü buruşturarak itiraf etti. "Ama bazen bir hafta kadar sürüyor."

"Oh, Tanrım." Vücudum bana tekrar ihanet ederken midem düştü, panik kabardı. Uyarılmanın kaygan sıcaklığı uyluklarımdan aşağı damlıyordu, tamamen yasaklanmıştı.

ONU İŞARETLE! İçimdeki ses daha yüksek sesle ve daha ısrarlı bir şekilde kükredi.

Bir kez daha içimde yükselen o tuhaf bulaşma dürtüsünün yüzeye doğru tırmandığını hissettim. *! Olamaz! Oh hayır! Hayır! Hayır!*

Tırnaklarımı umutsuzca Koda'nın omuzlarına geçirdim ve içimde kopan fırtınaya karşı bir çapa gibi ona tutundum. Tekrar ele geçirmesine izin veremezdim. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz.

"Holly, sana yardım etmeme izin ver." Koda'nın kollarımdaki tutuşu sıkılaştı, sertti ama sert değildi, sanki özümü onun keskin, fazlasıyla yakışıklı yüzüne parmakla boyamamak için savaştığım dürtüyü anlamıştı. "Buna hazır olmadığını biliyorum. Ben de hazır değilim. Ama başka seçeneğimiz yok. Aylarımız bu döngü sona erene kadar durmamıza izin vermeyecek."

Aslında bunu yapmamı istedi. Denememi. Birlikte inanmayı bıraktığım bir şeyi yaratıp yaratamayacağımızı görmek için.

Soru, patladığını düşündüğüm o kırmızı kalp şeklindeki balon gibi zihnimde yükseldi: *Ya öyle olsaydı?*

Ya imkansız olduğunu düşündüğüm her şey artık imkansız değilse? Ya bu işe yarayabilirse? Güvenilebilir miydim? *Ona* güvenilebilir miyim?

Karanlık, sabit gözlerine bakarken nefesim kesildi.

Ya öyle olsaydı?

Göğsümdeki umut kırıntısı paniği delip geçti ve kendim için farklı bir son hayal etmem için beni cesaretlendirdi. Kırılmadığım bir son. Yalnız olmadığım bir yer.

Bir cevabım yoktu. Henüz yoktu. Ama bu olasılık -en küçük umut kırıntısı- beni son yanıtıma götürdü.

O kırılğan umuda tutunarak, "Tamam" diye fısıldadım.

hazır ya da değil

Çobanpüskülü

K Oda benim için hazır değildi. Ve ben de kesinlikle onun için hazır değildim.

Ama yine de "Tamam" dedim.

"Tamam mı?" Yüzümü avuçladı, koyu renk gözleri kasvetli bir ifadeyle "Emin misin?" diye sordu.

"Hayır." İçimde kaçak bir tren gibi akan ihtiyaç, kelimelerimin titrek ve çaresiz çıkmasına neden oldu. Neredeyse bir hıçkırık. "Ama yine de tamam - en azından bu garip ayı kızgınlığı tekrar düzgün düşünmemi sağlayana kadar."

Bakışları benimkileri aradı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca. Sonunda o da "Tamam" dedi.

Gözlerimizi kilitli tutarak, sevimsiz bir aşk filminden fırlamış gibi beni kollarına aldı. Eğer romantik filmlerde azgın ereksiyonları olan atlı ayı değiştiriciler olsaydı. İkiniz de garip bir yumurtlama büyüüne kapıldığınız için size hizmet etmeyi kabul ediyordunuz.

Tamam, aslında, dandik bir aşk filmi gibisi yok.

Yine de, beni totemlerle kaplı dar yoldan yukarıya doğru götürürken içinde bulunduğu bariz telaş karşısında kalbim heyecanlanmadan edemedi...

Vay be. Beni kız kardeşimin şirin Çakmaktaş evinin tam tersi olarak tanımlayabileceğim bir mağara evin eşiğinden geçirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Parlak kırmızı bir halı, belirli bir soruyu yanıtlamak için tasarlanmış gibi görünen bir alanı demirlemişti: *Bir odaya kaç tane ölüm tuzağı sığdırabilirim?*

Bir tarafta, neredeyse olimpik büyüklükte bir yüzme havuzu uğursuz bir şekilde beliriyordu, korkulukları yoktu, köy yollarını kaplayanlar gibi uyarı işaretleri yoktu - hatta yürümeye başlayan bir çocuğun içeri girmesini engelleyecek yükseltilmiş bir dudak bile yoktu.

Beni taşıdığı merdiven ön kapıdan dik bir inişle aşağı iniyordu. İki tarafında da tırabzan olmayan, keskin kenarlı, yüzen bir sanat eseri idi. Hem de hiç. Sadece talihsiz bir yan karakterin yanlış adım atıp aşağıdaki taş zemine düşmesini bekleyen, K-Korku seviyesinde pırıl pırıl bir cüret.

Bu da yetmezmiş gibi, ön odanın ortasındaki döner merdiven, üzerinde balkonsuz bir çıkıntı bulunan ikinci bir kata çıkıyordu. Kısacası, kazara çocuk ölümleri için görsel bir reklam: *Yeni yürümeye başlayan çocuğunuzun düşmesi halinde boynunun kırılmasını mı istiyorsunuz? Sizin için bir ölüm uçurumumuz var!*

Ayrıca, mobilyaların her bir parçası beyazdı.

Burası bebek korumasının tam tersiydi. Eksik olan tek şey neon bir : *Burada çocuk istenmiyor.*

Burası Koda'nın yaşadığı yer miydi?

Zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı: Beni hamile bırakmayı başarsa bile, bebeği tek başıma büyütecektim. Vancouver'a geri döndüm.

Ki bu iyiydi. Gelmeden önce planladığım şey tam olarak buydu. -Ayı değiştirici kısmı hariç.

Göğsümdeki garip hayal kırıklığı ağrısını bastırdım. Ona ihtiyacım yoktu. Bana bir şey olmazdı.

Gayet iyi.

"Ben aslında burada yaşamıyorum. Kızgınlığın geçtikten sonra sığınağı alabilirsin," dedi Koda aniden ve yüzünden okunan düşüncelerimi yarıda kesti. "Bunu düzeltereğim. Bütün bunları."

Bu sözle birlikte, yüz ifadesi kararlı bir şekilde son yüzen merdivenden indi. "Ama önce kızgınlığınızla ilgilenmemiz gerekiyor. İşte..."

Beni, hedonist bekâr evinin tehlikelerini kataloglarken fark etmediğim yastık ve battaniye yığınının içine bıraktı.

Normal bir yatak yerine büyük bir palete yerleştirilmenin ne anlama geldiğinden emin değildim.

Ama ayımın tepkisi mest ediciydi.

Yuva! diye bağırdı ve mekânın geri kalan ölüm tuzağı dekorunu unutmuş gibi görünüyordu.

Demek bu .

Derme çatma yatak, Noelle ve arkadaşlarını bulduğum yatak kadar resmi değildi ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Yuva! Ayım içimde heyecanlandı ve kızgınlık krampları tamamen kaybolmasa da azaldı, amansız bir biyolojik zorunluluk yerine düşündürücü bir ağrıya dönüştü.

İçime bir sıcaklık yayıldı, en yumuşak battaniye kadar rahatlatıcıydı.

Al bakalım. Ayım mutlu bir iç geçirdi. *Burası ait olduğumuz yer.*

"Ayımın onaylamasına sevindim."

Kafamı kaldırdığımda Koda'nın yuvanın sınırının hemen dışından beni izlediğini gördüm. Sanki ayımın ne düşündüğünü tam olarak biliyordu.

"Size katılabilir miyim?" Sesi sert ve resmiydi ama gözleri karanlık bir sıcaklıkla parlıyordu.

Onu yuvanın içinde, *içimde* düşününce kalçalarım birbirine yapıştı. Ama bir sorun vardı.

"Acaba...?" Burnumu kırıştırdım.

Onu istedim. Gururumu öldüren bir çaresizlikle. Ama ona yapışmış olan, sadece findığın zengin sıcaklığı olması gereken şeye karışmış, iğrenç marshmallow kokusuna dayanamıyordum.

"Önce kıyafetlerini çıkarabilir misin?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen yumuşadı. "Beni ve sadece beni istiyorsun," dedi, açıklama yapmadan isteğimi anlamıştı.

Yuvanın sınırından geri adım attı. "Bana bir dakika ver," mırıldandı ve tehlikeli evinin alcoved duvarlarından birinin arkasında kayboldu.

Birkaç dakika sonra, lokum kokusunun yerini akan suyun sesi ve ardından bir kurutucunun sessiz uğultusu aldı.

Sonra Koda geri döndü, üzerinde mermer heykel bedeninin oyulmuş düzlemlerinden başka bir şey yoktu.

Nefesim kesildi. Ayısı *beni* nasıl seçmiş olabilirdi ki? Yine de

bakışlarındaki açlık şüpheye yer bırakmıyordu.

"Şimdi mi?" diye sordu, sesi kısıtlamadan dolayı sertti. "Size katılabilir miyim?"

Sözsüzce başımı salladım, havadaki gerilim aramızda çatırdıyordu. Yanımdaki battaniyeye yerleşirken arzusu -en azından ayısınıninki-hissediliyordu.

Koyu renk gözleri üzerimde geziniyor, oyalanıyordu. Viking'den ödünç aldığım gömleği ve fanılayı çıkarmamı isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Tam olarak adlandıramadığım nedenlerden dolayı bunu yapmak istemiyordum ama bu olası bebek yapma gösterisini ilerletmek anlamına geliyorsa yapardım.

Bunun yerine, "Lütfen bir talep için standart pozisyonda sunun" dedi.

Bir başka ricası da emir olarak ortaya çıktı. Ne demek istediğini soramadan beni yüzüstü çevirdi ve kalçalarımı geriye doğru çekerek ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırdı.

Sunuyorum.

Ben kızgınlık damlaları , bir sonraki adımın ne olacağını beklerken, onun anlamı kristal gibi netleşti.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye gözlemledi, ses tonunda herhangi bir tonlama yoktu.

Aletinın mantar gibi ucu göbeğimin girişine bastırdı ama tam olarak girmede. "Emin misin? Bunu istediğine emin misin?"

Teknik olarak, hevesli rızamı doğruluyordu. Ama bu bana alay etmek gibi geliyordu; onu ne kadar çok istediğimi acımasızca hatırlatıyordu. *Bunu* istiyordum.

"Evet!" Mızımızlandım, gururu umursamayacak kadar ileri gitmiştim.

Kızgınlığının azaldığını mı söylemişim? İntikam duygusuyla yeniden alevlendi, utanmadan kalçalarımı sallayıp onu içime çekmeye çalışırken çaresiz bir sıcaklık dalgası içime doldu.

"Evet, lütfen, lütfen onu bana ver," diye yalvardım.

Panik göğsümü pençeledi, ilkel ve mantıksızdı. Vücudum titredi ve kalbim, bu ayı değiştirici beni hemen almazsa gerçekten *ölecekmişim* gibi çarptı.

"Lütfen!" Hareket etmediğinde tekrar ağladım.

Ne yazık ki, Koda benim aciliyet duygumu paylaşmıyor gibiydi.

Viking'in ödünç aldığı fanılanın üzerinden göğsümü avuçlamak için altıma uzanmadan önce bir elini kürek kemiğimde gezdirdi. Sanki kapalı bir kavunun olgunluğunu ve ağırlığını değerlendiriyordu.

Paniğe pişmanlık da katıldı. Neden gömleği üzerimde tutmuştum ki? Bir sızlanmayla sırtımı dikleştirdim, tenini tenimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Ama o sadece, "Sabırlı ol, Holly." dedi.

Ama eli aşağıya indi, tişörtün etek ucunun altından kayarak bacağımanın karnımla birleştiği kıvrımı kavradı. Bana uzun zamandır arzuladığım ten tene teması sağladı. Avucunun sert sıcaklığıyla bedenim titredi.

"Hazır olduğuna emin misin Holly?" diye sordu yine de. "Bu konuda bana yalan söylemezsin... Eve gitme konusunda yalan söylediğin gibi."

"Yalan söylemedim," diye tersledim, altında kıvranırken bile ondan son derece hoşlanmıyordum, daha fazlası için çaresizdim. "Sadece emrettiğin şeyi *yapmadım*. Bu yüzden mi söylediğin gibi bana yardım etmek yerine işkence ediyorsun?"

"Bu yardımcı olmuyor mu?" sordu, monoton tonuna sahte bir masumiyet sızıyordu. "Hayatımı alt üst eden kadın için sadece tek bir şey mi işe yarar?"

Kalçalarını bana doğru salladı, sert uzunluğunun kalın sıcaklığı kıvrımlarım boyunca kayıyor ama içlerine girmiyordu.

"Şimdi mi?" İnledim, hayal kırıklığım hırıltıya dönüştü. "*Şimdi* bana mizah anlayışın olduğunu göstermeye karar verdiğin zaman mı?"

"Şaka nerede?"

Kendini hizalamak için elini çekti ama içime girmek yerine sikinin ucunu klitorisime bastırdı ve içimde elektriksel bir zevk sarsıntısı yarattı. Ama bu yeterli değildi. O da bunu biliyordu.

"Pislik!" Ses tonumdaki zehri tutamayarak tısladım. "Zalim, kaba, pislik herif."

Cevap vermedi ama kolumdaki ısırık izinin nabzının attığını hissettim. Her nasılsa, arkamda sessiz ve çıldırtıcı bir kahkaha attığını hissedebiliyordum.

Beni .

Başımı çevirdim ve kolunu ısırdım - sert değil, sadece bir mesaj gönderecek kadar.

Acele edin. Cehennem. Cehennem. Yukarı.

Ama daha hızlı hareket etmek yerine arkamda dondu, tamamen hareketsiz kaldı. O kadar ani oldu ki, yanlış bir şey yaptığımdan endişelendim.

"Koda?"

Cevap yok. Hareket yok.

Çok mu ileri gitmiştim? Belki de ısıruk çok fazlaydı, bir sınır çizgisi istemeden aşılmıştı.

"Koda, ben-" demek istemedim.

Ben özür dilemeye fırsat bulamadan, nefesimi kesen güçlü bir hareketle içime girdi.

Kutsal doldurma, birden fazla şekilde.

Aleti... Aleti Hawk'inkinden bile daha büyüktü. Onun büyüklüğü tam bir istilaydı, ıslak amımı zevk ve acı arasında jilet gibi ince bir noktaya kadar geriordu.

Ani hamlesiyle ön kollarımın üzerine yığıldım ve o da beni takip ederek geniş göğsüyle sırtımı örttü.

"İstedğin bu muydu, Holly?" diye homurdandı, sakallı yanağını benimkine bastırırken, onu barındırmak için zorlanan boşluğun içine doğru daha derine itti.

miydi?

Bilmiyordum! Ellerim battaniyeye dolandı ve ayaklarım onun kalçalarının iki yanında işe yaramaz bir şekilde çırpındı. Ama zihnim dönerken bile bedenim bana ihanet etti, içgüdüsel olarak geri itiyor, daha fazlasını istiyordu.

"Sabırsız Holly," diye mırıldandı, sesi suçlamayla kabalaşmıştı.

Ellerinden biri Viking'in waffle gömleğinin altından kayarak ağrıyan göğsümü kavradı. Orada bulduğu çakıllı tomurcuğu yakaladı ve acımasız, sert bir bükülmeyle sıktı. Haykırdım... ne? Acıyla mı? Zevkle mi? Aradaki çizgi o kadar bulanıktı ki artık anlayamıyordum.

"Asla sana söyleneni yapamazsın," diye kulağıma homurdandı ve göğüs ucumu bir kez daha bükerek cezalandırdı. "Önce kaçtın. Şimdi de bir ayıyı ısirmaya cüret eden küçük yaramaz cadalozlara ne olduğunu öğretmemi istiyorsun."

Bu açıklamayla birlikte hareket etmeye başladı, kalçaları amansız, cezalandırıcı bir ritimle benimkilere çarpıyordu. Dizlerim saldırının altında bükülürken bile ayım içimde kendinden geçmiş bir şekilde haykırdı.

Onu daha önce robotik mi sanmıştım? Duygusuz mu?

Hayır. Bu bir makine değildi. *Vahşiydi*. Ezici.

Tamamen yere çöktük, büyük eli hâlâ göğsümü kavıyor, beni alıyor, geri çekiyor, sonra her zorlu itişte beni tekrar dolduruyordu.

"Bu senin hatan," diye hırladı, sesi sert ve suçlayıcıydı. "Nazik olmaya çalıştım. Ağırdan almaya çalıştım. Ama sen bana izin vermedin. Bu yüzden şimdi hayvanı sen alıyorsun. Bu senin hatan. *Hepsi senin suçun*."

Sözleri ateş gibiydi, beni daha da yükselttiği gibi kavuruyordu da. Sonra şiddetli, şeyi tüketen bir öpücükle ağzımı yakaladı, suçlamasına karşı kendimi savunmayı bile düşünemeden dili derinlere daldı.

Onun hem vücudunun hem de ağzımın içinde olması inanılmaz bir duyguydu. İçimden elektrik kıvılcımları geçerken öpücüğüne doğru inledim ve hava sarhoş edici çikolata ve fındık kokusuyla doldu.

Hayatımdaki pek çok şey için suçlanmıştım.

Planlandığı gibi gitmeyen doğumlar. Evliliğimin sona ermesi. Bir atlı polisin hayatını mahvetmek.

Ama bu...

İlk defa suçlandığım için mutluydum. Cezalandırıldığım için mutluydum.

Bu kontrolden çıkmış Atlı Polisin altındaki itaatkâr pozisyonuma rağmen, içimde güçlü bir şey kabardı ve üzerime çökmek üzere olan orgazmla birlikte yükseldi.

"Oh, oh, geliyorum!" Nefes nefese kaldım, zevk beni ele geçirirken öpücüğünden . Bu sefer karşı koymadım. Beni sürükleyip götürmesine izin verdim, erkeğin beni böylesine vahşice sahiplenmesinin tadını çıkardım.

"Ahhh! Beni çok sıkı kavırıyorsun-Vixen! Beni öldürüyorsun! Dur... hayır!"

Koda'nın kelimeler yuvarlanmış dışarı içindea sert
sprey . suçlamalar, emirler ve sonra -aniden- çiğ
ve kırılmış bir şey.

"Yapamıyorum... Dayanamıyorum ahhh!!!"

Sıcak cum sular altında içine Ben, doldurma Ben
tamamen ve Sonunda beni bu noktaya getiren ayıyı
tatmin ettim.

Bu.

Ayımın istediği buydu. İçimde yuvarlandı, mutlu ve doygun. Ta ki
Koda aniden çekilip ayağa kalkana kadar.

Yuvanın diğer tarafına geçip oyuk duvarının arkasında kaybolmadan
önce çökmüş bedenimi ters çevirecek zamanı ancak bulabildim.

"Nereye gidiyorsun?" Tamamen giyinik bir şekilde döndüğünde talep
ettim. Artık şekerleme kokmuyordu ama yine de...

"Kurallar var, Holly."

Holly. Artık Vixen yok. Taş kalpli Mountie geri dönmüştü, hükümet
ismimle birlikte.

"Ayı Dağı'nda hem bir maul oluşturmak hem de bir kızgınlık
döngüsüne katılmak için protokollere uyulmalıdır. Zaten üç kabile
kuralını çiğnedik - bu durumun bulanık insan etiğinden bahsetmiyorum
bile."

"Boo, etik," diye mırıldandım geniş bir esnemeyle. Uyku beni bir çapa
gibi çekiştiriyordu, daha önce hissettiğim her şeyden daha ağırdı. Evde
vajinal doğum yapan üçüz bir anneye eşlik ettiğim zaman bile beni bu
kadar bitkin bırakmamıştı.

Yine de, "Geri gel. Eğer bu kızgınlık meselesinde haklıysan, ayım
bunu tekrar yapmak isteyecektir."

"Dinlenmen gerektiğini biliyor," diye güvence verdi bana, sesi daha
yumuşaktı. "Maulumuzun son üyesiyle ilgilenmeden önce senin
uyumana izin verecek."

"Maul?" Sersemlemiş bir halde mırıldandım, kelimeyi zar zor
hatırlayabildim.

"Uyu Holly," diye ısrar etti, sesine yeniden kızgınlık karışmıştı. "Bu kaosu dizginleyeceğim, sonra döndüğümde her şeyi açıklayacağım..."

Uyku beni altına çekerken sözleri kayboldu.

Sonra pastırma kokusuyla uyandım.

Ve yumurta. Ve tatlı ve nişastalı bir şey - krep? Aroma havayı doldurdu, tıpkı üvey babam bütün hafta çekilmez bir göt deliği olduktan sonra annemin Noelle ve benim için yaptığı Pazar kahvaltıları gibi. Zengin akça ağaç kokusuyla birlikte.

Gözlerimi açtığımda bir gülümseme belirdi.

Kendimi devasa, parlak sarı bir boz ayıyla yüz yüze buldum.

Bana göz kırptı.

Ben de ona göz

kıptım.

Ve sonra, kendini birdenbire sevimsiz bir Noel/korku/paranormal-şekil değiştiren filminin ortasında bulan, eskiden tamamen insan olan her kadın gibi çılgılık attım.

Çok özür dilerim.

şahin

I On yıldır pişirdiğim ve metal bir tepsiye dökülmemiş ilk yemeği henüz bitirmiştım ki bir çığlık havayı yırttı.

Bir sonraki anda, dehşet, pişmanlık ve özür bir fırtına gibi beni vurdu ve sanki kendi duygularımmış gibi iki bağımı da sular altında bıraktı.

Homurdandım, her iki elimde birer kahvaltı tabağı, çalışma odasının küçük mutfağını ön odadan ayıran yarım duvarı yuvarlamadan önce parçaları bir araya getirmeye başlamıştım bile. Yine de Leif'in soluk sarı boz ayısının arkadaşımızın üzerinde gezindiğini görmek dişlerimi sıktı.

Onu yuvasında bir melek gibi uyurken bulduğumuzda, onu uyarmıştım: davetiye olmadan eşiği geçmek yok. Teknik olarak geçmemişti. Patileri battaniye yığınının sınırının dışında kalıyordu ama uzun boynu onun alanına o kadar uzanmıştı ki burnu onunkini de okşuyor olabilirdi.

Ve o meleğimiz şimdi tamamen uyanıktı ve "Geri çekil! Beni ısırma!" diye bağıyor ve dizlerinin üzerine çöküyordu.

"O tren çoktan istasyondan ayrıldı, bebeğim," seslendim, boz ayıya ters ters bakarak. "Sarışın, sana onu sıkıştırmamanı söylemişim!"

Leif arka ayakları üzerinde tam boyuna yükseldi, büyük sarı kafası dönerek bana baktı.

"Maul ısırıklarını değiş tokuş ettikten sonra bana Sarışın demeyi bırakacağını!" diye gürledi bağımızın içinden.

Bu karardan çoktan şüphe duymaya başlamışken, kızgınlığımı bağlantıdan aşağıya doğru patlattım. "Şimdiden geri dön, *Leif*."

Bir sonraki anda, iri yarı ayı formunun yerini, dağınık sarı saçlı ve ellerini teslimiyetle kaldırmış, utangaç ve çıplak bir adam aldı. Arkadaşımız ona göz kırptı, sonra da üzerini örtmek için hemen bir battaniyeye uzandı.

Çok kötü oldu. Manzaranın tadını çıkarıyordum. O kalın ve tatlı vücut ve cömert göğüslerin üzerinde yuvarlanan o uzun örgüler. Onu tekrar tekrar içime alırken elimi saçlarına sokmayı düşünmek bile beni tekrar sertleştirdi.

"Özür dilerim," dedi Leif, ona dönerken cinsel düşüncelerimi yarıda keserek. "Seni korkutmaya çalışmıyordum. Seni uyandırmak istememiştim. Seni kontrol etmeye gelmişim, sonra aniden yer değiştirdim. Ve sen çığlık attın..."

"O daha çok yeni," diye araya girdim, tabakları yuvanın kenarına bırakırken.

Leif bana ters ters baktı, öfkesi sopasının ısırığından yayılıyordu. "Ben üç yaşımdayım!"

"Üç yaşında mısın?" diye tekrarladı, battaniyeyi daha yukarı çekerken alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Hayır! Yani, ben üç yıl önce dönüştüm," diye açıklamak için acele etti Leif. Sonra sanki durumu daha da kötüleştirdiğini fark etmiş gibi ekledi: "Ama senin gibi değil. Beni dönüştüren ayı beni öldürmeye çalışıyordu, çiftleşmeye değil..."

Leif sözünü yarıda kesti, yüzü kızarmıştı. "Mesele şu ki, ben yeni ya da yürümeye başlayan bir çocuk değilim. Yirmi dokuz yaşımdayım. *Kesinlikle* senin eşin olacak kadar yaşlıyım."

Eşimiz ona öylece baktı, yüz ifadesi okunamıyordu.

"Yani, temelde yepyeni," dedim, onun bıraktığı yerden devam ederek.

"Seni görünce koruma içgüdüğü devreye girdi ve bir de bakmışsın ki bir boz ayıyla karşılaşmışsın."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye tekrarladı Leif.

"Bu..." İkimizin arasına temkinli bir şekilde baktı. "Sorun yok, sanırım. Sadece kafam karışmıştı."

"Eminim. Olan onca şeyden sonra bu senin için çok korkutucu olmalı," dedi Leif, sesi ciddi bir endişeyle kalınlaşmıştı.

Pekâlâ, kriz önlendi. Leifi arkadaşımızla aşırı empati kurması için yalnız bıraktım, ben de mutfığa dönüp istediği dört ekstra waffle ile dolu tabağı ve hepimizin yaptığım kahvaltıyı yemesi için yeterli çatal ve bıçağı aldım.

Döndüğümde, eşimiz yuvasının kenarında oturuyordu, battaniye bir kılıf elbise gibi etrafına sarılmıştı. Sınırın hemen dışında iki yastık düzgünce yerleştirilmişti. Leif zaten birinin üzerine bağdaş kurmuş oturuyordu. Waffle yığınının önüne koydum, diğer yastığı yuvasına geri attım ve yemek için yanlarına çömeldim.

Duş alıp üstümüzü değiştirdikten sonra Koda ve Leif'in odasındaki buzdolabında bulduğum zuladan hazırladığım kahvaltıyı yerken "Afiyet olsun," dedim: vanilyalı kremalı waffle, reçel kompostosu ve otlu çırpılmış yumurta.

Yalan söylemeyeceğim, ilk ısırıklarını aldıklarında hem Leif'in hem de eşimizin bağ izlerindeki lezzet patlamasını hissettiğimde kendimle oldukça gurur .

"Vay canına!" Leif haykırdı, ses tonu şaşkınlıkla karıştı. "Tadı da kokusu kadar muhteşem!"

Aramızdaki bağdan yayılan güvensizliği fark ettim. İyi bir aşçı olduğumu söylediğimde bana inanmamıştı. Ama şaşkınlığı uzun sürmedi ve hemen arkadaşımıza aptal kalp gözleri atmaya geri döndü.

"Yine de senin kadar güzel kokmuyordu," ekledi, sesi sıcak ve ciddiye.

Arkadaşımızın utancı alevlendi ve sanki benim utancımın gibi bağın içinde yuvarlandı.

"Özür dilerim, sizi utandırmak istememiştim," dedi Leif, utangaç bir tavırla başını eğerek.

"Hayır, sadece..." Tereddüt etti, ifadesi yumuşadı. "Ben de senin kokunu seviyorum - akçaağaç şurubu gibi değil, daha çok bir çeşit akçaağaç şekeri gibi?"

"Akçaağaç şekerlemesi," diye ekledim, Amerikan aksanından Kanada'nın bu temel ürününü bilmediğini anladım.

"Evet! Akçaağaç şekerlemesi!" dedi utangaç bir gülümsemeye. "Aslında çok severim."

"Öyle mi?" Leif sordu, güvensizliği büyük, aptal bir sırıtışa dönüştü.

Ben de katıldım. "Tabii ki onun kokusunu seviyorsun. Sen de benim kokumu seviyorsun, değil mi bebeğim? Çünkü kokularımız uyuşuyor."

Kaşları çatıldı. "Koku eşleşmesi mi?"

Yüz ifadesindeki şaşkınlık kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bekle, Koda'nın bütün sabahı seninle geçirdiğini ve bütün bu saçmalıkları anlatmadığını mı söylüyorsun?"

"Yani, artık bir ayı olduğumu biliyorum ve kız kardeşim de öyle. Onun üç eşi var. Ve ben de kızgınlık dönemindeyim - ki bu da Koda'nın bana yardım ettiği utanç verici bir durum."

"Böyle mi diyordu?" Elizabeth Bennet, Emma Woodhouse, Anne Elliot ve neredeyse tüm hikâyelerini inkâr içinde geçiren diğer tüm Austen karakterlerini düşünerek kaşlarımı kaldırdım. "Sana yardım etmek mi? Bir koşulla mı?"

"Buna ne diyorsunuz?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Kendimi durduramadan cevap alçak bir hırıltıyla geldi. "Seni sahiplenmek. Seni yetiştirmek. Karnını yavrularımızla doldurmak."

"Yavrularımız mı?" diye tekrarlarlarken sesi çatallaştı.

Leif ve ben birbirimize baktık, ikimiz de aynı anda farkına vardık.

Sessiz kaldım, konuşamayacak kadar kızgındım ama Leif araya girdi. "Bekle, sana maul dinamiğini Hawk'ın bana açıkladığı gibi açıklamadı mı?"

Başını öne eğdi. "Bana kız kardeşimin üç arkadaşı olduğunu gösterdi - bir *maul*. Ama ben bunu fark etmemiştim..."

Sözleri kesildi ama bağ boşlukları doldurdu. Yine de devam etmesini bekledim. Hınzır ayım, bizimle bu konuşmayı yapmak için çabalarken tüm yüzünün sıcaktan kızarması hissini seviyor.

"Bunun... benimle bir ilgisi olduğunu fark etmemiştim," diye bitirdi sonunda. "Ya da bizimle. Ya da kokuyla."

"Yani kokumuz hoşuna *gitmiyor* mu?" Cevabı zaten bildiğim için sordum. "Bir sonraki kızgınlık dalgası geldiğinde, bizi o yuvada seninle birlikte istemiyor musun?"

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine waffle'ından birkaç küçük ısırık aldı, belli ki zaman kazanmak için oyalanıyordu. Kafasının içindeki savaşı hissedebiliyordum; ona "sorumlu" kadınlar hakkında öğretilen her şey boşanmasının taze yaralarıyla savaşıyordu.

Sessiz kaldım ve onun izin verdim.

Ne yazık ki, üçüncü maul'um çok hevesli bir golden retriever'ın kişiliğine sahipti.

"Hey, bil diye , biz senin eski sevgilin gibi değiliz," diye ağzından kaçırdı Leif. "Biz sadece seninle birlikte olmak istiyoruz - yavru işi yürümese bile."

Çatalı havada dondu. Bize baktı, ifadesi şoktan . Sorular çok arabalı bir yığın gibi bağın üzerine çöktü.

Leif önce Mack kamyonuna hitap etmek için çatalını bıraktı. "Takoda sana bağ ısırıklarımız aracılığıyla zihnini okuyabildiğimizi de söylemedi mi? Siz ikiniz bunca zamandır ne yapıyordunuz?"

"Sanırım tahmin edebilirim," dedim alaycı bir ifadeyle ve çatalımı yere bıraktım. "Pekâlâ bebeğim, bir sonraki östrus başlamadan önce tüm sorularını aradan çıkarmaya çalışalım."

"Şunu doğru anlamama izin verin..."

Arkadaşımızın adı Holly çıktı. Önemi yoktu. Zamanımızın en büyük şairi Mariah Carey'nin deyiimiyle, o *her zaman benim bebeğim olacaktı*.

Her halükârda, anlattıklarımızı tekrarlariken maul ısırığının üzerine yaydığı yeni anlayış hoşuma gitti. "Koda sadece beni ısırarak kalmadı, ikinizi de ısırdı. Sonra siz ikiniz beni ısırdınız, yani üçünüz de benim zihnimi okuyabiliyorsunuz, Koda da sizin zihninizi okuyabiliyor ama ben sizin düşüncelerinize erişemiyorum."

"Evet, bu doğru," diye yanıtladı Leif, suçluluk duygusu bağlarından aşağıya doğru dalgalanıyordu.

Tişörtümün boynunu çekiştirdim ve boğazımla köprücük kemiğim arasındaki, dişi ayıların genellikle hak iddia ettiği noktayı ortaya çıkardım. "Ne düşündüğümüzü duyabilmek için bizi ısırarak istiyorsan, işte boynum."

Ursa, hapiste geçirdiğim pek çok geceyi bunun hayalini kurarak geçirmiştin - bir maul, bir eş, bir bağlantı. Holly'nin bana böyle sahip çıktığını hayal etmek bile sikimi çeliğe çevirdi.

Ama o kalkanlarını kaldırdı, düşünceleri dikkatle karartılırken, "Bunu yapmak zorunda değilsin. Tüm bu ayı olaylarında yeniyim ama yaşadığım bu... aşırı yumurtlama yüzünden bir tür zihinsel esaret altında olduğumuzun farkındayım."

Leif kaşlarını çatı. "Aşırı yumurtlama mı?"

"Kızgınlık dediği şey bu," diye açıkladım ona tam bir otoriteyle, her ne kadar bizi engellemekte şaşırtıcı iyi bir iş çıkarıyor olsa da.

Holly boğazını temizledi. "Demek istediğim, beni sadece bu yüzden ısırdığına eminim, bu yüzden sanırım hepimiz bu... şey... geçene kadar karşılıklı bağ ısırıkları gibi kararlar vermeme konusunda hemfikir olabiliriz."

"Aynı fikirde *olabiliriz*," dedim. "Ama Leif ve ben değiliz. Biz ayıyız, bebeğim. Ne istediğimizi görür ve onu ısıırırız. Soru sormadan. Peki, ne olacak?" Başımı yuvasına doğru eğdim.

"Üçüncünüzün nihayet hak iddia edebilmesi için bizi içeri davet edecek misiniz, yoksa ayınız bunu sizin için yapana kadar onu beklemeye zorlayacak mısınız?"

"Onu zorlama," dedi Leif, büyük, sarı bir bekçi köpeği gibi savunmaya atılarak. "Yeterince şey yaşadı."

"Kesinlikle öyle," diye kabul ettim. "Ve onun o boktan eski sevgilisini telafi etmeye başlamak istiyorum. Ama hey..." Ellerimi sahte bir teslimiyetle kaldırdım. "Baskı yok. Burada kararları sen veriyorsun - en azından ayın yönetimi devralana kadar. Bu yüzden şimdi soruyoruz, senin deyimimle *esarete* geri dönmeden önce. Peki, ne olacak?"

Leif'in onu sahiplenme ihtiyacının içinde gümbürdediğini hissedebiliyordum. İkimiz de ayısının içinden ona baktığını hissediyorduk. Ama tüm yavru köpek hevesine rağmen, Leif sabırla onun cevabını bekledi.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu. "Hayır desem bile ayım bana evet dedirtecek, değil mi?"

Başımı öne eğdim. "Özgür irade insanların kendilerine anlattıkları bir masaldır, tıpkı yataklarının altında yaşadığını bildikleri canavarları görmezden gelmeye çalışan çocuklar gibi."

Gözlerini kırpıştırdı... sonra gülümsedi, hoş bir şaşkınlık güzel yüzünü aydınlattı, "Clara Quinn. En sevdiğim yazarlardan biridir."

"Benimki de öyle." Sırıttım, sonra da ona ne demek istediğimi anlatmak için ayıldım. "Seçim gerçekten bizim değil. Ama eğer bizi içeri alırsan, sana söz veriyorum bebeğim, pişman olmayacaksın."

Yanımda. Leif tam bir mutabakat içinde yutkundu, kalbi maul ısırdığımız için çarpıyordu. "Yani...?" diye sordu, sesi çatallaşarak. "Bizi içeri alacak mısın?"

iyi çocuk

leif

H lly kıpırdandı, bakışları benimle Hawk arasında gidip geliyordu. İçimden neredeyse nefes nefese kalmıştım, ayısından önce beni seçmesi için çaresizce bekliyordum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki umudumu kaybetmeye başladım. Ama sonra gözleri benimkilere kilitlendi ve "Tamam, ikiniz de yuvama gelebilirsiniz" dedi.

Kelimeler dudaklarından henüz çıkmıştı ki, etrafımızdaki hava çikolata ve karamel kokmaya başladı. Sanki içindeki ayı, insanının karar vermesini bekliyormuş gibi kızgınlığı ortaya çıkmıştı.

Daveti karşısında göğsüm sıkışmıştı. Beni seçmişti! Beni istiyordu! Ama aynı hızla, bu coşku yerini büyük bir şüphe dalgasına bıraktı.

Bekle... Şimdi ne yapacağım? Bununla başa çıkabilir miyim? Onunla başa çıkabilir miyim?

Tümüyle insani geçmişimden gelen eski korkular dağ sisi gibi içeri süzüldü ve içimde alevlenen sıcaklığı soğuttu. Beklentim, onu sahiplenmek için ihtiyacım olan başka bir parçamla birlikte bayraklaştı.

"Fazla düşünüyorsun, köpekçik." Hawk'ın sesi keskin ve emredici bir şekilde zihnime doğru ilerledi, sonra yüksek sesle hırladı, "

Leif. Şimdi. Sırt üstü yat."

Beni bu kadar kolay okumasından dolayı biraz utanmış olsam da yönlendirme için minnettar bir şekilde pozisyonumu aldım.

Hawk, Holly'yi kollarının arasına aldı ve onu bana doğru çevirerek yemyeşil kıvrımlarını örten battaniyeyi sıyırdı.

"Planlarda ufak bir değişiklik oldu bebeğim," diye mırıldandı Hawk onun kulağına, sesi çakıl taşlarıyla doluydu. Onu duyabildiğimi biliyordu -hem ayı kulaklarımdan hem de bağ ısırıklarımızdan- ve umursamıyordu.

Kadının iri göğüslerini avuçladı, inlemesine ve göğsüne yaslanmasına neden olacak şekilde masaj yaptı ve ona, "Seninle başa çıkamayacağından korkuyor. Ve dürüst olalım - muhtemelen haklı."

Kelimeler bana kurşun gibi çarptı, keskin ve acımasızdı ve bir inilti kaçtı, aşağılanma göğsümü yaktı. Ama nedense vücudumu yeni bir sıcaklık kapladı ve aletim bir anda kabardı, ucu daha önce hiç duymadığım bir şeyle ıslandı - ön sperm.

Hawk Holly'ye, "Onunla birlikte liderliği ele alman gerekecek," dedi, gözleri benimkilere kilitlenirken gülümsemesi karanlık bir şekilde kıvrılıyordu. "O seni sahiplenemeyeceğine göre sen onu sahiplen."

Holly'nin kalkanları sıkıca yerinde kaldı ve beni aklından geçenlerden korudu. Ama Hawk beni bağışlamadı. Aslında bana daha da sert vurdu, hakkımda aklından her alaycı ve yargılayıcı düşüncüyü maul ısırığıma sapladı.

Hawk ona "Üstüne tırman," dedi. Sesi alçaldı, yumuşak ama acımasızdı. "Senin olanı al."

Tereddüt etti, bakışları omzunun üzerinden Hawk'a, sonra tekrar bana kaydı.

Nefes alamıyordum. Aşağılanmışlık sıcak, boğucu dalgalar halinde üzerime çöktü ve anlayamadığım nedenlerden dolayı daha fazla döl sızdırdım.

"Sorun yok bebeğim," diye güvence verdi Hawk ona, midemi bulandıran bir otoriteyle kulağına mırıldanarak. "O bunu seviyor. Sana söz veriyorum. Git hadi."

Holly pozisyon almak için geçici olarak hareket etti ama sonra tereddüt etti, kalın kalçaları üzerimde dururken titriyor, gergin ereksiyonumun üzerine kızgınlık damlatıyordu.

Hayatımda hiç bu kadar sertleşmemiştim. İçgüdülerim beni ele geçirdi ve kalçalarını kavramak için uzandım, onu aşağıya doğru yönlendirmek, onu hissetmek için çaresizce-

"Yapma, köpekçik." Hawk'ın emri odada bir kırbaç gibi şakladı. "Ona dokunamazsın. Senin işin, o istediğini alırken orada öylece yatmak."

Onun kınaması karşısında sikim şiddetle zonkluyor, nefeslerim kısa ve düzensiz geliyordu. Ama itaat ettim. Ellerimi bıraktım, altımdaki battaniyeye sıkıştırdım, onun harekete geçmesini beklerken tüm vücudum titriyordu.

"Devam et Holly," diye mırıldandı Hawk, sesi yumuşak ama emrediciydi. "Senin olanı al."

Tereddüt etti, gözleri benimkileri arıyordu. Kalkanları hâlâ ayaktaydı ama bakışlarımda her ne bulduysa, bu yeterliydi. Bir sonraki anda, titreyen parmakları aramıza uzandı ve beni girişine doğru yönlendirdi.

Islak sıcaklığı üzerimden kaydığı anda neredeyse kaybediyordum.

"Oh, *lanet olsun...*" İnledim, altımdaki battaniyeleri kavrayıp kontrol etmek için savaşıırken kalçalarım istemsizce yukarı kalktı. "Holly, öyle hissediyorsun ki-"

"Ondan önce gelmeye cüret etme," diye araya girdi Hawk, sesi keskin ve inatçıydı. "Dur bakalım. Eşimizin seninle işi bitene kadar uslu bir çocuk ol."

Bu emir içimde hastalıklı bir zevk şoku yarattı. Nedenini anlamamıştım ama bu kısıtlama ve bekleme talebi damarlarımdaki ateşi körüklemişti.

İçimde bir ihtiyaç dalgası kabarıyordu ama yalvarırken bile kendimi tuttum, "Lütfen Holly. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum-"

"Sus, Leif." Eli göğsümün üzerinde gezindi, nazik ve yatıştırıcıydı. "Bunu yapabilirsin."

Sözleri merhem gibi geldi ve beni rahatlatarak hareket etmeye başladı. Önce yavaşça, test ederek, sonra ellerini göğsüme koyup ritmini buldukça artan bir güvenle. Kalçalarının her yuvarlanması içime elektriksel bir zevk yayıyordu. Dayanmak için çaresizce dudağımı ısırımdım.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," dedi Hawk Holly'ye, sesi onaylayıcıydı. "Nasıl titrediğini görüyor musun? Seni ne kadar çok istiyor? Ama biliyor musun, ne isterse istesin. Acele etme. Sen doyana kadar boşalmasına izin verme."

Onun sözleriyle kendine güveni arttı. Hareketleri daha cesur, daha amaçlı hale geldi. Öne doğru eğildi, dudakları kulağımın yakınında gezinirken örgüleri göğsüme değdi.

"Bunu , değil mi?" diye fısıldadı. "Evet,"

diye nefes nefese kaldım. "Tanrım, evet."

Hawk kıkırdadı, zalimce ve bilerek. "Sen o bara girene kadar, kendini bozuk sanıyordu. Kızlardan hoşlanmıyordu. Erkeklerden hoşlanmazdı. Asla kimseyi istemeyeceğinden şüpheleniyordu. Öyle değil mi, Leif?"

Bunu söyleyene kadar cinsel geçmişimi okuduğunu fark etmemiştim. Erimiş, iğrenç bir utanç göğsümü yakarken bile aletim adını koyamadığım bir sıcaklıkla zıpladı.

"Hawk..." Homurdandım ama gerçek çoktan dökülmüştü.

"Alice Oseman'ın *Radio Silence*'ındaki Aled gibi olduğunu düşünüyordu," diye devam etti Hawk acımasızca. "Bir as. Ve bunda yanlış bir şey yok. Ama seni gördüğü anda bunun onun için geçerli olmadığını anladı. Biliyordu. Bunu bekliyordu. Senin için."

Holly durdu, bakışları benimkilere kilitlendi. "Bu doğru mu?"

Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşardı. "Evet," diye mırıldandım sonunda, kelimeleri güçlkle çıkarabildim. "Bu... bu doğru."

"Devam et," diye ısrar etti Hawk, o cevap vermeden önce. "İyi bir çocuk olmaya çalışıyor ama tahakküm ve aşağılama sapkınlığını ortaya çıkardığımıza göre artık daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum."

Kelimeler... o ana kadar bilmediğim gerçekler bir çekiç gibi çarptı, utanç ve tahrik başımı döndüren bir şekilde birbirine karıştı.

"Holly...Hawk...yapma...lütfen...oh siktir...oh siktir..."

Bilmiyordum... Ne dediğimi bilmiyordum. Tutarlı olamadım. Tam bir düşünce oluşturmıyordum.

Tek yapabildiğim battanileri yumruklamak ve Holly'nin hareketleri çılgınca arttıkça kendimi tutmaya çalışmaktı.

Kalkanları aniden düştü ve ona yaklaşan zevkin yükselen çiçeklerini kendi zevkimmiş gibi hissedebiliyordum.

"Yaklaştım," diye soludu, tırnakları göğsümü kazıyordu.

Ben de. *Çok yakındım.* Hawk haklıydı, bu benim için çok fazlaydı. Bununla başa çıkamazdım. Sikim kasıldı, bana ihanet etmekle tehdit ediyordu.

"Bırak bitirsin," diye hırladı Hawk, ses tonu keskin bir emir gibiydi. "İyi bir çocuk ol, Leif."

İyi bir çocuk ol. Bu emir beni sınıra itti, kaslarım kendimi tutma çabasıyla titriyordu. İstiyordum... İyi bir çocuk olmak istiyordum... ama bunu yapabilir miydim bilmiyordum!

Holly haykırdı, doruğa ulaştığında vücudu etrafımda spazm geçirdi. Duygu çok güçlüydü ve zar zor bir kükreme ısırdım.

"Oh, Tanrım, bu çok iyiydi, Leif," diye soluk soluğa kalan Holly'nin sesi titriyordu.

"İyi bir çocuk ol, Leif," Hawk'ın karanlık uyarısı kafamın içine girdi.

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Holly...Holly..." Sıkılmış dişlerimin arasından yalvardım.

Hawk ona tembelce, "Ona izin vermelisin bebeğim," diye hatırlattı. Sanki sadece badminton maçı izliyormuş gibi.

"Ah, özür dilerim!" Holly sesinde çok daha fazla aciliyetle söyledi. "Evet, sen de gelebilirsin. Yap hadi. Benim için iyi bir çocuk gibi gel."

İzni kontrolümü paramparça etti ve salıverilmem güçlü bir dalgayla içimi parçaladı, beni soluk soluğa bıraktı ve onun altında titretti.

"Aferin oğlum," dedi Hawk, ses tonunda kıvrılan bir memnuniyetle.

Ama o başka bir komutla hırlamadan önce kendime gelmeye ancak zamanım oldu.

"Bacaklarını bük, köpekçik," diye emretti. "İzlemeni istiyorum."

Sorgusuz sualsiz itaat ettim, Holly üstümden kayarken vücudum hâlâ titriyordu -kendi isteğiyle değil, Hawk onu bitkin haldeki sikimin üzerinde diz çökmüş bir pozisyona çektiği için.

Hawk Holly'nin arkasına geçti ve alçak bir hırıltıyla Holly'nin içine girdi, hareketleri sert ve talepkârdı. Hawk ona sahip olurken Holly nefes nefese kaldı, dirseklerini göğsümün iki yanına dayadı.

Ve bir anda tekrar sertleştim.

Kalkanları hâlâ ve ben her şeyi hissediyordum; amının onun büyük sikinin etrafındaki sıkı kısılcacını, her hamlede daha da yükselen zevkinin elektrik akımını.

"İzle Leif," diye emretti Hawk, sesi karanlık ve sahipleniciydi. Sonra maul bağımız üzerinden bana özel olarak söyledi. *"Eşini izle. İhtiyacı olan şey bu. Biz de bunun için buradayız. İçimizden biri ona bir yavru koyana kadar bu senin işin."*

Holly'nin göğüsleri her hamlede göğsüme bastırıyordu. Zevk çığlıkları havayı doldurdu, Hawk onu alırken vücudu titriyordu.

Bu arada, sırtının üzerinde, Hawk'ın dudakları zalim bir kıvrıldı ve ekledi, *"Ve birimiz onu bayılttıktan sonra, ben bacaklarının arasındayken seni bir popo tıkaçı gibi kullanmasına izin vereceğim. Onun kişisel boz ayı sikiş oyuncağı."*

Başka tarafa bakamadım.

Hawk geleceğimizi açıklarken utanç ve aşağılanma içimi yaktı. Ve tahrik. Çok fazla uyarılma. Sikim tehlikeli bir şekilde zonkluyor, boşalma dürtüsüne karşı zorlanıyordu.

"Gelme," diye yüksek sesle uyardı Hawk beni, sesi alçak ve tehditkârdı. "İşi bitene kadar olmaz. Senin için tekrar hazır olana kadar olmaz."

İnledim ama yumruklarımı battaniyeye sıkıştırarak kendimi dayanmaya zorladım.

Ve Holly haykırdığında, vücudu Hawk'ın sert, zorlu ritmi altında titrerken, kesin olan bir şeyi biliyordum:

Onun için her şeyi yaparım.

Herhangi bir şey.

Bu sayede çok kötü bir çocuk gibi boşalmamayı başarmıştım. Holly'nin dudakları içgüdüsel olarak benimkileri bulduğunda bile, üçüncü orgazmı boğuk bir çığlık olarak ağzıma çarparken, Hawk amının ıslak, kavrayıcı sıcaklığına bıraktı.

Ses tonu daha önce alaycıydı, ama ısırığımızı dolduran yoğun zevk bana bilmem gereken her şeyi anlattı - içimden acımasızca ortaya çıkardığı yeni dinamiği onaylamaktan daha fazlasını yaptı.

Hawk yanımıza çökerken hınzır bir sırıtışla, "Yeni maulumuz için işleri ilginç tutmanın yolu, yavru köpek," dedi.

Ancak başka bir duygu dalgası bağı sardığında sırıtışı sekteye uğradı. *Şüphe. Aşağılanma.* Bu sefer benden gelmiyordu.

Holly'ydi.

Kızgınlık sersemliğinden sıyrılıyordu, az önce olanların farkına varması onu derinden etkilemişti. Utanç ve kafa karışıklığı kalın dalgalar halinde içimize yayıldı ve düşünceleri sarmal halindeyken uzaklaşmaya çalıştı. *Neyim var benim? Bunu ona nasıl yapabildim -*

"Hayır, hayır, sen mükemmelsin," diye ona güvence verdim ve o karanlık yola girmeden önce onu kollarımla sıkıca sardım. "Sana bir şey yapmayacağım."

Beni ısırman için sana baskı yapıyorum ama hissettiklerimi hissedebilseydin yanlış bir şey yapmadığını anlardın."

Yüzünü göğsüme bastırdı. "Seni küçük düşürdüm," fısıldadı. "Ve daha da kötüsü, bundan zevk aldım."

" yok bebeğim," dedi Hawk, uzanıp sırtını ovmak için. "Bu kadar iyi hissetmek sorun değil."

"Öyle mi?" diye mırıldandı, kelimeleri tenimde boğuklaştı. "Yani, bunun ayı değiştirenler için bir tür biyolojik zorunluluk olduğunu anlıyorum ama ikinizi çok az tanıyorum. Daha yeni tanıştık."

Kızgınlık onu bıraktığı için her şeyin geri geldiğini hissettim - belirsizliği, suçluluğu, süregelen temkinliliği.

Onu sıradan bir yabancı olmadığımı ikna etmek için söyleyecek bir şey, herhangi bir şey aradım. "Dediğim gibi, ben bir ayıyım - üç yıl önce bir av kazasından sonra dönüştüm. Vancouver'lıyım, doğma büyüme. Daha önce benim boz ayımla tanışmıştınız, bunun için üzgünüm bu arada. Bunun dışında, bu RCMP'deki ilk yılım. Eğer Takoda bar kavgası için dava açmaya devam ederse son yılım olabilir."

"Yapmayacak," diye araya girdi Hawk, sarmal düşüncelerimin önünü kesti. "Maullar kanunların üstündedir."

"Umarım öyledir," diye mırıldandım. "Bu işi gerçekten seviyorum. Son işimden çok iyi."

Hawk'ın bakışları keskinleşti. "Daha önce kış uykusu mevsiminde sıkıcı bir dağ kasabasında devriye gezmekten daha kötü ne yapmış olabilirsin?"

Hiçbir fikri yoktu. Ve neredeyse var olmayan cinsel geçmişimin aksine, zihinsel kalkanlarımı bu konu etrafında sıkıca kilitli tuttum.

Neyse ki Holly başka bir soruyla onun dikkatini dağıttı. "Bekle, yani sen ve Koda ikiniz de atlı polissiniz. Ve Hawk, sen de..."

Yüzünü Hawk'a çevirdi, bitirirken kalkanları tekrar açıldı.

Bir gerginlik ritmi. Sonra Hawk'ın eli kızın kalçasında sıkılaştı, sesi kararlı ama teslim olmuş bir şekilde, "Sanırım itiraf edeceğim yer burası. İlk kez bir hapisane hücreğine girmiyorum. Ben eski bir mahkûmum."

Holly bana karşı kıpırdamadan dururken aramızdaki bağa yeni bir temkinlilik yayıldı. "Ne kadar sürecek?" diye sordu, sesi gergin ve temkinliydi.

Hawk hemen cevap vermedi.

İçimden bir şakayla ya da başka bir şeyle gerilimi azaltmak geliyordu. Ama sessiz kaldım ve Hawk'ın vereceği yanıtı hazırlandım.

"On yıl," diye itiraf etti, bu sözlerin ağırlığı aramızdaki boşluğa ağır bir şekilde yerleşti. "Yirmi yıl olmalıydı ama iyi halden cezamı kısa kestiler."

"Ne yaptın?" diye sordu, sesi titreyerek. Endişe ve korku ısırıklarından sızıyordu.

"İntikam," dedi Hawk basitçe. "Rakip bir kurt çetesine karşı gerçekten korkunç şeyler. Beni hapse attıran şey buydu. Ondan önce uyuşturucu ve silah işindeydim - Demir Pençe boku."

"Bekle." Zihinsel kalkanları aniden geri çekildi ve kollarımdan kalkarak yanımdaki battaniyeye oturdu, ama Hawk'tan biraz daha uzağa. "Senin de o motosiklet çetesinde olduğunu unutmama nasıl izin verdim?"

"Artık değil," dedi Hawk kararlı bir şekilde, onunla birlikte ayağa kalkarak. "Ben ayrıldım. Benimle tanıştığın o gece, Başkan Yardımcımıza geri dönmeyeceğimi bildiriyordum. Ayrıca..."

Gözlerini kaçırdı ve aramızdaki bağda bir utanç kıvılcımı alevlendi. "Bar & Grill'de aşçı olmak için başvuruda bulunuyordum."

"İyi fikir!" Ağzımdan kaçırdım. "Cody kış uykusuna yatmadan önce yemekler harikaydı ama şu Kızıl İkiz boz ayı kardeşleri... Gerçekten yemek pişiremiyorlar. Öğle ve akşam yemekleri için onlara bel bağladığımız zor bir kış oldu."

Holly ve Hawk bana döndüler, yüz ifadeleri aynı mesajda birleşiyordu: *Leif. Odayı oku.*

"Özür dilerim," diye mırıldandım, ellerimi kaldırarak. "Sadece yardıma ihtiyaçları olduğunu söylüyorum."

Hawk'ın dikkati tekrar Holly'ye kaydı. "Artık hapisten çıktığıma göre tek istediğim bir yuva kurmak. Bir maul bul. Burası. Burası tam olarak olmak istediğim yer. O on boktan yılı atlatmamı sağlayan tek şey buydu."

"Ve sen de bu kazara maul'un o hayalin gerçekleşmesi olduğunu mu düşünüyorsun?" Holly sordu. Ses tonundaki şüpheciliği okumak için kalkanlarının inik olmasına gerek yoktu.

Ama Hawk irkilmedi. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Ben de öyle!" Doğrudum ve karnımı ovuşturdum. "Yani, o waffle'lar inanılmazdı. Takoda seni maulumuza kattığı için bir dâhiydi."

Bakışları aramızda gidip gelirken ihtiyatlı tavrı kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bekle," dedi yavaşça, sesine şüphe karışmıştı. "Koda nerede? Tüm bunları bana açıklamak için geri döneceğine söz vermişti ve sözünden dönecek birine benzemiyor."

Hawk'ın yüzü buruştu ve bakışları bana kaydı. Ve ben donakaldım, göğsümün içinde yeni maulumuzla ilgili tüm coşkumun yerini suçluluk duygusu aldı.

"Siz ikiniz ne yaptınız?" diye sordu gözlerini kısarak.

İkimiz de cevap veremedi. merdivenlerin tepesinden bir ses yükseldi. "HOLLY!"

Sonra Koda ortaya çıktı, göğsü öfkeyle kabarmış, kara gözleri eşimize kilitlenmişti.

mesaj

bir saatten daha az bir süre önce

takoda

B Anlaşıldığı üzere, eksik gözler Şubat ayında donmuş bir gölün yüzünüze çarpması gibi acıtıyordu; merhamet yok, acıma yok ve cehennem kadar keskin.

Bugüne kadar bunu bilemezdim. Ama kendi karakolumun nezarethanesinde geçirdiğim birkaç saat bana öğrenmek için bolca zaman vermişti. Şişmiş sağ gözümün arkasında zonklayan ağrı, şimdiye kadar yaşadığım tüm baş ağrılarından daha kötüydü. Ama dişlerimi sıktım, dayanmayı reddettim.

Bugün yaşananlar, içimdeki canavara artık güvenemeyeceğimi şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı.

Hangisine inanmanın daha zor olduğundan emin değildim: Ben Holly'yi kovalarken Hawk ve Björn'ün birbirlerini maulla ısırması olmalarına mı? Ya da onları dışarı çıkarmak için geri döndüğümde - kabile protokolüne uyararak, dikkatinizi çekerim- Hawk bana saldırdı, kendi astım olan Björn beni bu lanet hücreye kilitledi.

"Sen eşimle uğraşırken bizi burada kapana kısılmış halde bırakmanın karşılığı bu."

Hawk'ın beni kafese doğru tökezleten şiddetli bir sol vuruş yapmadan önce yaptığı tek uyarı buydu.

Ve şimdi, onlar Holly ile birlikteyken, kızgınlık döneminde onunla ilgilenirken, ben parmaklıklar ardında morarmış bir göz ve daha da morarmış bir ruh haliyle sıkışıp kalmıştım.

Dostum... ayım sızlandı. Ona duyduğu acı, şişmiş gözümle birlikte zonkluyordu.

"Bunu duymak istemiyorum," diye yüksek sesle bağırdım, başımı soğuk metal parmaklıklara yaslayarak. "İstemediğim bir maul için bir suçluyu ve bir Vancouver yabancısını seçen sensin. Şimdi halimize bak..."

"Uh... Memur Takoda?"

Lanet olsun. Biri beni duymuştu. Yabancı Kızıl İkizlerden biri istasyona girmişti - bu sefer insan formundaydı.

"Çavuş Takoda," diye düzelttim. Björn'ün benim müfrezeme atanmasının getirdiği tek iyi şey unvanının yükselmesi idi.

Doğrulurken, her zamanki Kızıl Çavuş üniformam yerine odamdan aşırđığım bir kot pantolon ve düğmeli bir termal giymeme rağmen, arkamda kavuşturarak toplayabildiğim kadar otorite yansıtmak için kendimi görevde her zamanki sert duruşuma zorladım.

Ve bu parmaklıkların yanlış tarafında olmak.

Kahrolası Hawk.

"Orada ne yapıyorsun?" Kızıl İkiz alnını buruşturarak hücrenin birkaç metre dışında durdu.

"İstasyonumda ne yapıyorsun?" Karşı çıktım, ses tonum sertti. "Dün geceki bar kavgası hakkında bu sabahki konuşmayı takip etmeye mi geldin?"

"Arayan kardeşim olmalı," diyerek temkinli bir adım attı. "Bu gece barda görevdeyim, ama bir kontrol etmek istedim.

Bir saat önce olan bir şey hakkında sizinle konuşmak istiyorum. Barrington Super Center'da marketten alışveriş yapıyordum ki iki Demir Pençe yanıma geldi. İçlerinden biri omzumu itti ve konuşmamız gerektiğini söyledi."

Çenem gerildi. Barrington'da Demir Pençe görülmesi nadir değildi; kulüp binaları sadece birkaç mil ötede, dağın eteklerinde terk edilmiş maden işlerinde stratejik bir konumda bulunuyordu. Yine de genellikle adamlarımı rahat bırakırlardı. Bu konuşulmayan bir kuraldı -özellikle de kış uykusu mevsiminde. Uyanık kalan birkaçımız onları rahatsız etmiyordu ve kasabanın geri kalan ayıları en savunmasız durumdayken onlar da bizi rahatsız etmiyordu.

"Ne dedi?"

Diğer Kızıl İkiz yüzünü buruşturdu. "At'a bir mesaj iletmemi istediğini söyledi. Bu sensin, değil mi?"

Bu lakap ayımın içimde homurdanmasına neden oldu. Onlardan birini öldürdükten sonra serpinti olabileceğinden endişelenmiştim ve şimdi şüphelerimin doğru olduğu anlaşıyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye tersledim.

"At'a söyle dağ onun değil, bizim' dediler." Mesajı aktarırken Diğer Kızıl İkiz'in gözleri parladı. "Sonra şöyle bir işaret yaptı...."

Bir elini avuç öne bakacak şekilde kaldırdı ve parmaklarını iki yana açtı.

Lanet olsun.

Demir Pençe'den herhangi birinin Ayı Dağı'ndaki bir eve kırmızı bir el izi bırakmasının üzerinden epey zaman geçmişti, yani içeride kim varsa silinmek üzere işaretlenmişti. Yine de mesajı olduğu gibi kabul etti: doğrudan bir tehdit. Bir şiddet vaadi.

Biri zarar görmeden önce halledilmeleri gerekiyordu. Özellikle de Holly.

Ama onun adını duyunca ayım şaha kalktı ve dağın dibine yolculuk yapamayacağımı anladım. Çok

Arkamdan bağ kurduğu ayıya gitmemizi geciktirecek bir şey yapmadı.

"İstasyon bilgisayarına gir," diye emrettim Diğer Kızıl İkiz'e. "Beni buradan çıkarman gerekiyor."

Boz ayı tereddüt etti, kaşları çatıldı. "Tam olarak eğitimli değilim."

"Şimdi," diye tersledim, tek sağlam gözümle ona bakarak.

Bu komut onu harekete geçirdi. Masaya doğru koştu ve ben de dişlerimi sıkarak hücrenin tuş takımı kayıtlarına erişmesi için ona yol gösterdim.

Birkaç dayanılmaz dakika sonra kilit açıldı ve ayım hücre kapısı açılır açılmaz kafesten dışarı fırladı. Bir teşekkür bile etmeden istasyondan geçtim, kafası karışmış kırmızı boz ayının yanından geçtim ve dondurucu gecenin içine daldım.

Holly dışarıdaydı ve hiçbir şey -Demir Pençeler bile- ayımı ondan uzak tutamazdı.

Hayır, içimdeki canavar Holly ile olan bu kızışma işi bitene kadar işe yarar bir şey yapmama izin vermeyecekti.

Çenemi tuttum. *Pekala, yeni plan....*

İlk iş olarak, ben dümende yokken bu izinsiz kargaşanın içine düştüğü kaosu kontrol altına almalıydım.

İkinci iş sırası: Holly'nin kızgınlık dönemini protokole göre ele almak - döngüsü sona erene kadar her birimiz onunla verimli ve düzenli bir şekilde sırayla ilgilenirken kimsenin kontrolü tekrar kaybetmemesini sağlamak.

O zaman, nihayet, üçüncü sıradaki işe geçebilirdim: kafamı ayımdan geri almak, böylece o lanet Demir Pençelerle başa çıkabilirdim.

Geçen sefer, ayım beni daha hızlı koşmaya iterken bile yemin ettim. Son kez bu canavarın gösteriyi yönetmesine izin verdim.

Bu yeni üç parçalı planı aklımda tutarak, bir dakikadan kısa bir süre sonra sakın bir şekilde çalışma odasının kapısını .

Sadece konyak likörü ve akçaağaç şekerlemesiyle doldurulmuş çikolataların ezici kokusuyla vurulmak için.

Seks. Tüm çalışma odası seks ve tatmin kokuyordu.

"Holly!"

Birdenbire, üç maddelik planımın ilk iki sakince anlatmak için içeri girmek yerine, avazım çıktığı kadar onun adını haykırıyor ve merdivenlerden hışımla iniyordum.

Onu bulmak

için... Onu

bulmak için...

Holly'yi yuvada çırılçıplak, kalçaları ve seksi parlarken gördüğümde beynim tekledi ve tamamen kapanmakla tehdit etti - sadece kızgınlıkla değil. Hawk bana sırtıttı, sonra da ben yokken olanların zihinsel bir tekrarını neşeyle maul ısırığına gönderdi. Ben gelmeden birkaç dakika önce Björn'le birlikte kızın içine boşalttıkları iki spermi gördüm ve *hissettim...*

Aletim ağırlı bir sarsıntıyla sertleşti ve kotumun arkasında seğirmeye başladı.

Hava çikolata ve karamel kokmadan hemen önce. Başka bir kızgınlık dalgası. *Benim için.*

Koku, Hawk'ın yumruğu gibi vurdu ve yanımda taşıdığım tüm mantıklı düşünceleri bastırdı.

Görüşüm tünelleşti, görebildiğim tek şey o olana kadar dünyanın geri kalanı kayboldu.

Dostum!

Ayım beni ileri itti, ihtiyaçla hırlıyordu.

Kendimi durduramadan sırtüstü yatmıştı ve ben de kot pantolonumun fermuarını indirmiş, tek bir hamleyle onu itiyordum. Bunu hem ben hem de o olarak hissedebiliyordum. Dolgunluğu, amının gerginliği, daha uzun ve daha kalın uzunluğumu karşılamak için mücadele ediyordu.

İnledim ve kokusu etrafımı sararak beni içine çekti. Sarhoş edici, ilkel ve tamamen çıldırtıcıydı. *Mate!*

"Koda, oh, Koda!" Adımı inledi ve ben ağır homurtularla içine girerken hava çikolata ve fındık kokusuyla parfümlendi. Vahşi bir hayvan, tamamen aklını yitirmiş. "Tanrım, bu neden bu kadar iyi hissettiriyor?"

"Onun durumuna yardımcı olan tüm bu asil şeyler senin için nasıl gidiyor, Koda?" Hawk çığ, hayvani seksimizin arka planında bir yerlerde sordu.

Maul ısırtığı yüzünden bana güldüğünü hissedebiliyordum. Bu kadar kolay çözüldüğüm için beni yargılıyordu.

Sırıtaçak dişi kalmayana kadar onu yumruklamak istedim. Ama bu şiddetli dürtü bile beni onu sikmekten vazgeçiremedi.

Holly'nin nefesi kesildi, sonra onu kendime doğru daha da sıkı çekip yumuşak kalçalarının arasına girdiğimde inledi. Ona sahip çıkma -onu benim olarak işaretleme- ihtiyacı çok büyüktü, damarlarımda bir ateş kükrüyordu.

Bana durmamı söyle, diye yalvardı insanım ona bedenimin içinde bir yerlerden. Kontrolümü yeniden kazanmamı sağla.

Ama Holly beni ısırılmamıştı. Benim onu duyduğum, *hissettiğim*, hem zevk aldığım hem de zevk verdiğim gibi o beni .

Emrime kulak vermek yerine, o tombul kalçalarını daha da sıkı sardı, topukları çıkarmaya bile zahmet etmediğim kot pantolonumu aşağı itti.

Sıcaklığı beni bir mengene gibi sardı ve tırnakları kollarımı tırmaladı. *Dostum!*

Çikolata ve karamel kokusu güçlenirken ayısı içinde inleyerek benimkini yankıladı. Yaklaşmıştı, ayısı bana söylüyordu ve beni daha derine itmeye teşvik ediyordu. Hawk'ın ona gösterdiği noktaya vurmak için. Onu becermek için-

Holly aniden altımda haykırdı, doruk noktası onu dörtmala koştüğümüz uçurumdan aşağı fırlatırken sırtı .

Ve bir sonraki bildiğim şey, onu üzerinden takip ettiğim, gırtlaktan gelen bir bağırıyla serbest bıraktığım, boşalırken kalçalarımın sarsıldığı ve boşaldığımdı. Çikolata ve karamelini fındığımla dolduruyordum.

Mate... Mate.... Mate....

Artık kimin kontrolden çıkmış canavarının ilahi söylediğini bile anlayamıyordum. Onun mu benim mi?

Her iki durumda da Holly'nin ayısı onu altına çekmeye başlamıştı bile. Kirpikleri titreyerek kapandı ve uyku onu ele geçirmeye geldiğinde dolgun dudakları yorgun bir iç çekişle ayrıldı. O kadar hızlıydı ki, bayılmadığından emin .

Ayısı sonunda zihnimden kayboldu ve beni onun siren pençesinden kurtardı. Vücudu altımda gevşediği anda geri çekildim ve kafamdaki çılgınca çiftleşme ilahisinin yerini sert gerçeklik aldı.

Ne yaptım ben?

Aramıza soğuk hava girdi ama ne sıcaklığı ne de derimin altında sürünen utancı gidermeye yetti.

Göğsüm kabardı, kalbim maraton koşmuşum gibi çarpıyordu. Bu kontrol değildi. Hayatımı olmak için harcadığım adam bu değildi.

Ayımın tekrar kontrolü ele almasına izin verirdim.

Ayağa kalktım ve yumuşak kalçalarının arasına yaptığım pisliğin üzerinde huzur içinde uyuyan dişiye baktım. Başarısızlığımın ağırlığı göğsüme baskı yapıyor, bir ayı beni ezmekle tehdit ediyordu.

"Maul'a hoş geldin, Koda." Hawk'ın sesi sessizliğimi bir bıçak gibi kesti.

Ona bakmıyordum. Ama bakmak zorunda . Sırıtişsı duyulabiliyordu.

Kot pantolonumun fermuarını çektim, dişlerimi o kadar sıktım ki çenemin kırılıp kırılmayacağını merak ettim.

Olmadı. Her nasılsa, hiç istemediğim inden tek kelime etmeden ayrılırken içimde parçalanmakla tehdit eden her şey durdu.

Serin gece havası burnumu onun çikolata ve karamel kokusundan temizledi. Ama iŖe yaramadı. Kr krne yürürken, beni arzulayarak aklımı baŖımdan alan kadınla arama biraz mesafe koymaya alıŖırken utanç üzerime yapıŖtı. Ama tabii ki çok fazla mesafe koymamalıyım.

Ayım beni mağaraya bir kilometreden az bir mesafede durdurdu. Köyden çıkmayı bile baŖaramadım.

Düzgün dŖnemiyordum. Nefes alamıyordum.

BaŖımı çevirdim, beni sabitleyecek, dikkatimi dağıtacak bir Ŗey, herhangi bir Ŗey aradım. İŖte o zaman onu gördüm: Mak'ın inŖaat iŖinin tabelası, yıpranmıŖ ama sağlam, ikimiz de onun tek iŖinin bu olacağını ve sonunda benim Tuk'mara olarak görevi devralacağını dŖndėmz zamanlarda dikmesine yardım ettiğim endüstriyel bir n yapının üzerinde dimdik duruyordu.

İlk defa, onu görmek içimi acıyla doldurmadı. O lm tuzağı sığınağı dŖnrken tek sağlam gözümle ona baktım ve yeni bir fikir aklıma geldi.

Bir proje. İhtiyacım olan Ŗey buydu. Beni meŖgul edecek fiziksel bir Ŗey. Ayımı meŖgul edecek, beni içten dıŖa doğru tırmalayan ağrıyla durduracak bir Ŗey.

Sadece meŖgul olmalıyım. Onunla geçirdiğim zamanı sınırlandırmalıyım.

Eğer ayımdan kaamıyorsam, belki ondan daha iyi alıŖabilirdim.

seks, uyku, yemek, tekrarla

Çobanpüskülü

S o...
Ayı Dağı'ndaki ilk tam günüm böyle başladı.

Ama sonraki birkaç gün içinde bir rutine girdim: seks, uyku, yemek, tekrar.

Koda neredeyse hiç ortalıkta yoktu. Ortalıkta olduğunda da, ilk gece karakolda tanıştığım adamın animatronik atlı polis versiyonuyla karşı karşıyaymışım gibi hissediyordum. Resmi üniformasını koyu renk yıkanmış bir kot pantolon ve kayrak grisi ya da kömür rengi termal düğmeli bir ceketle değiştirmişti, ama havası aynıydı: sert, etkili, tamamen iş, kesinlikle oyun yok.

Her sabah kahvaltıdan sonra, bana mümkün olan en klinik şekilde "hizmet" ederdi - verimli, gösterişsiz ve tamamen tarafsız. Sonra günün geri kalanında *Mak'ın atölyesi* olarak adlandırdığı bir yerde kaybolurdu.

Akşamları, akşam yemeği için geri dönerdi ve saat gibi, başka bir mekanik seks turu için ellerim ve dizlerim sunmam istenirdi. Birkaç dakikalık etkili pompalama ve becerikli parmak çalışmasıyla beni doruğa çıkarır, homurdanarak serbest bırakır ve sonra "çalışma odası projeleri" dediği şey üzerinde çalışmak için Mak'ın atölyesine geri dönerdi.

Birden fazla kez, o ilk birkaç seanstaki sıcaklığı sadece hayal edip etmediğimi merak ettim. Belki de benimle sadece yersiz bir görev duygusuyla seks yapıyordu, tıpkı uluslararası denizcilik yasalarına göre denizde karaya oturmuş bir düşman gemisini kurtarmakla yükümlü bir denizci gibi.

Ancak... ne zaman kahvaltıdan ya da akşam yemeğinden sonra başımı kaldırırsam, onu bana bakarken yakalıyordum. Bakışları erimiş ve açlıktan ağırlaşmıştı. Sanki sert, animatronik dış görünüşünün altında gerçekten aç bir ayı varmış gibi. Peki ya o bakış? Kahvaltı ve akşam yemeği sonrası kızgınlık dalgalarını tetiklemekte asla başarısız olmazdı.

Ama sonra benimle robot seksi yapar, fermuarımı çeker, ellerini yıkar ve ikinci bir bakış bile atmadan çıkıp giderdi.

Leif ve Hawk beni çok meşgul etmedi değil. Ve iyice seks yaptılar.

Koda'nın aksine, onlar tamamen spontane eğlence ve oyunlarla ilgiliydiler.

Ölüm tuzağı içindeki ikinci tam günümde Hawk, Leif'in yuvadan sadece tuvalete gitmek gibi temel ihtiyaçlar için ayrılabilceğini ilan etti

-ki bu uzun bir hikaye, kızgınlık dönemindeki dişi ayıların endişelenmesi gereken bir şey değildi. Görünüşe göre, hiçbir erkek dişinin kızgınlık döneminde yuvadan ayrılmasını istemiyormuş. Hawk ve Koda'ya göre, erkekler dişinin her ihtiyacıyla ilgilenirken dişinin yerinde kalması Ayaska protokolüydü.

Yani aslında Hawk, Leif'i bir köpek gibi emrimde bekletiyordu.

Ya da daha doğrusu, .80'lik sürpriz bir .

İkinci gün Hawk gözlerini bağladı ve ben ona ihtiyaç duyana kadar kıpırdamadan beklemesini emretti. Üçüncü gün Hawk, Leif'in hareket etmesine izin verdi ama ağzını bantladı ve onu sürerken boğmamı emretti. Bu çılgıncaydı ve benim için bir ilkti ama size şunu söyleyeyim: ne Leif'in ne de benim ayılarım buna kızdı.

Dördüncü sabah, belki de ara verdiğimizizi düşündüm. Hawk, Koda gittikten sonra Leif'e herhangi bir komut vermedi, ben de uykuya .

Ama uyandıgımda, yuvamın sınırında tahta bir sandalye vardı, Leif ona bağılıydı ve alnında bir not vardı: *Ne istersen bebeğim.*

Neyse ki Leif her zaman coşkuyla teşekkür eder ve "onu iyi bir çocuk yaptığım" için beni överdi. Aksi takdirde, onun kucağına tırmanan kadın ile olduğumu düşündüğüm kadını bağdaştıramayabilirdim.

Beşinci gün gerçekten de ara verdik. Ayak parmaklarım da dahil olmak üzere her yerim ağrıyordu - kızgınlığım bana çok fazla ayak parmağı kıvrırma seksi diye bir şey olduğunu öğretene kadar mümkün olduğunu bilmediğim bir şey. Hawk, o ve Leif her şeyle ilgilenirken benim orada yatmamdan daha maceralı bir şey için 24 saatlik bir moratoryum ilan etti.

İşte zaman yeni bir şey keşfettim: seks, nasıl kullandığınıza bağılı olarak hem bir acı hem de bir merhem olabilirdi. Ağrılarım ve onların yatıştırıcı yalamaları ve masajları altında eriyip gitti. Sonra, J. Holiday'in "seni yatağa atmak" derken ne demek istediğini ruhumun derinliklerinde anlamamı sağlayan yavaş, şehvetli bir seksle sona erdi.

Ancak altıncı gün endişelerim zevkimi gölgelemeye başladı.

Programımı sadece bir haftalığına boşaltmışım ve Vancouver'da beni bekleyen bir hayatım vardı. Her birkaç saatte bir seks krizine girmek, eve dönmek ya da geçimimi sağlamak için bebek doğurtma işime geri dönmek için pek de elverişli değildi.

Hawk ve Koda bana bunun ne zaman olduğunu kesinlikle anlayacağımı söylemişlerdi. Görünüşe göre ayılar vücutlarıyla çok uyumluymuş ve ayım bir yumurtayı döllemeye karar verdiğinde bunu yumurtalıklarımnda hissedecekmişim. Bu benim kolay kolay aklımın alacağı bir şey değildi. İnsan yumurtalıkları seğirmezdi ve gebe kalmayı doğrulamanın tek yolu bir iğne batırmak, bir çubuğa işlemek ya da adet görmemektir - ki dişi ayılar, tıpkı diğer tüm hayvanlarda olduğu gibi, bu özelliklere sahip değildi.

Yalan söylemeyeceğim, Flo Teyze'nin olmadığı kısmı dört gözle bekliyordum. Ama şu ana kadar yumurtalıklarımın seğirdiğini bile hissetmemişim.

Karıncalanabileceğini bilmediğim yerler *de dahil olmak üzere* (zavallı, çok çalışan ayak parmaklarım gibi) *başka her* yerim karıncalanmıştı. Ama yumurtalıklarım? Cırcır böcekleri.

"Kızgınlık genellikle bu kadar uzun sürer mi?" Leif ve Hawk'a, ayak parmaklarımı kıvıran ama yumurtalıklarımı inatla sessiz bırakan bir başka kuvvetli ögle seansından sonra sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Leif, Hawk'ın omzunda yeniden açtığı ısırtığı yalayarak.

Bu da başka bir şeydi: Hawk yeniden ısırma bayılırdı. Kendisinin ya da diğer iki ayıdan birinin üzerimde bıraktığı izlerin üzerine kaç kez dişlerini geçirdiğinin sayısını unutmuştum. Bu bir baskınlık bile değildi; sadece hangi ısırık daha yakınsa onu tercih ediyor gibiydi.

Bunu yapmak için izni olmayan Leif ise her zaman temizlik işleriyle ilgilenirdi. Her seanstan sonra yaraları iyileştirmek için ayı sihrini kullanmayı *seviyor* gibiydi.

"Merak etme bebeğim," dedi Hawk, Leif'in üzerinde çalışmadığı omzunu öperek. "Ayın neye karar verirse versin, biz bir yolunu buluruz. Biz senin maulunuz."

Hoş -açıkça kızgınlık yanlısı- bir duyguydu. Ama gerçek bir cevap değildi.

Ben daha fazla üzerine gidemedim Hawk derin bir öpücükle dikkatimi dağıttı - Koda'nın hiç rahatsız etmediği türden bir öpücüktü bu ve kalçamı okşadı. "Biraz uyu," dedi ve beni Leif'in kollarında uyuklamam için yuvada bıraktı. "Merdivenlerin etrafındaki inşaat pisliği kendi kendine temizlenmeyecek ve ben de *Legends & Lattes*'in iyi bir bölümündeyim."

Bu da başka bir gariplikti. Koda, ben uyurken bir şekilde havuz için ahşap bir örtü ve ön merdivenlere koca bir tırabzan yerleştirmeyi başarmıştı, tıpkı bir tür büyük boy, animatronik Mountie elfi gibi. Anladığım kadarıyla o inşa etmeyi, Hawk da arkasını toplamayı seviyordu.

Bu da son birkaç gün içinde Hawk hakkında öğrendiğim pek çok şaşırtıcı şeyden biriydi. 42 yaşındaydı ve kesinlikle

Okuyordum. Sesli kitaplar, e-kitaplar, fiziksel kitaplar, dergiler, hiç fark etmezdi. Hawk, yerel kütüphane uygulamasında varsa, Clara Quinn, ünlülerin biyografileri, Gabriel García Márquez, ünlü generallerin anıları veya Travis Baldree gibi rahat fantezi yazarları olsun, hemen hemen her şeyi okur ve hatta bazen alıntı bile yapardı.

Ayrıca gurme bir aşçı gibi yemek pişiriyor ve kızgınlık dalgalarımından biri geldiğinde hemen her şeyi bırakmasaydı saplantılı diyebileceğim bir özveri ile her gün çalışma odasını baştan aşağı temizliyordu.

Öte yandan Koda, benden uzaklaşmak için mümkün olan her bahaneyi arıyor gibiydi.

O gece Hawk'a yaptığı yemek için iltifat etti ve hatta Leif ile biraz şakalaştı. Ama benim varlığımı pek fark etmedi.

Her zaman yemek sonrası yanma ve kaçınılmaz kızgınlık dalgası vardı. Ancak bu sefer, ben daha yemeğimi bitirmeden Koda tabağını Hawk'ın yuva ile mutfak arasında bulaşıkları taşımak için kullandığı arabaya koydu. Ne hararetli bir bakış, ne de kızgınlığı tetikleyen bir göz teması. Onun yerine, bana doğru bakmadan ayağa kalktı.

"Üst kattaki balkon neredeyse bitirdim," dedi, sesi kısık ve sertti. "Bir şeye ihtiyacın yok gibi görüldüğü için atölyeye geri döneceğim."

"Ciddi misin At?" Hawk kaşlarını çatarak sordu.

"Efendim, belki de şunu düşünmelisiniz..." Leif bana endişeli bir bakış fırlatarak çekingen bir şekilde başladı.

"Sabah görüşürüz," dedi Koda ve ikisinin de sözünü kısa bir baş sallamasıyla kesti.

Ve bir anda gitmişti.

Beni geride bırakırken, sabrının -ve hangi görev duygusuyla kızgınlığıma yardım etmeyi kabul etmiş olursa olsun yıpranmıştı.

Onu geri getirin.

Çobanpüskülü

"O Gözlerini kalemle bebeğim. Ayın bana bundan hoşlandığını söylüyor ama ben de senin bundan zevk almanı izlemek istiyorum."

Yavaşça uyandım, duyularım teker teker devreye giriyordu. İlk fark ettiğim şey, bacaklarımın arasında bir dilin ıslak, ısrarlı kayışığıydı. Sıcak, hevesli, taparcasına.

Sonra Hawk'ın sesi geldi, alçak sesle ve kulağımı tırmalayarak. "Hadi bebeğim, o güzel kahverengi gözlerini benim için aç."

Mmm, mates.... Gözlerimi açtığımda ayımın mutlu mırıltısı zihnimin arkasında

Hawk'ın bedeninin benimkine yaslandığını, kulağımı emerken kolunun göğüslerimin altında koruyucu bir çubuk gibi durduğunu fark ettim.

Onun altında dil vardı, kölece bir bağlılıkla içimi okşuyordu. Leif olduğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek yoktu.

Ya da uyurken kızgınlık dönemine girmiş olmalıyım. Normalden çok daha uzun bir süre. Yuvanın yuvarlak totem gözlü pencerelerinden gelen güneş neredeyse yuvama ulaşmıştı, bu da kahvaltı vaktinin geçtiği, neredeyse öğlen olduğu anlamına geliyordu. Bu yeni bir şeydi.

Bedenim zihnimden önce yetişti ve kalçalarım Leif'in hevesli ama özensiz vuruşlarından daha fazla zevk almaya çalışarak kendi zihinleriyle dalgalandı.

Hawk kulak mememi serbest bırakarak, "Daha yavaş, köpekçik" diye emretti. Eli Leif'in erkek topuzunu buldu ve sert bir otoriteyle başını yönlendirmeye başladı. "Tadının güzel olduğunu biliyorum ama bu seninle ilgili değil. Dikkatini ona ver. Bırak vücudu sana neye ihtiyacı olduğunu öğretsin."

Leif anında itaat etti, dili Hawk'ın elinin rehberliğinde hevesli turlardan kasıtlı vuruşlara geçti. Kısa süre sonra kalçalarım titremeye başladı ve Hawk'ın Leif'in bana bu kadar iyi davranmasını izlemenin verdiği ezici hisle aklım başımdan gitti.

Ama tam dilinin ritminde kendimi kaybetmeye başlamıştım ki burnum olmayan bir kokuya takıldı. Akçaağaç, konyak, ama fındık yok. Koda. Koda burada değildi. Yine.

Kızgınlığım uzayıp gidiyordu ve belli ki bundan bıkmıştı. Tabii ki uyanmamı beklememiş, kardeşinin atölyesine geri dönmüştü.

Bu acı düşünce zevkimi bir bıçak gibi kesti, geride kaçınılmışlığın ve pişmanlığın sessiz acısını bıraktı.

Eski kocam, ilişkimizin her dönüm noktasını maskeleyen sahte "Yaşasın!" sözleriyle aklıma giriyordu. Pasif-agresif sözleri ve gerçek arzu eksikliği, benim onun gerçekten istediği bir eş değil, mezun olduktan sonra yerleştiği uygun bir ilişki olduğumu sürekli hatırlatıyordu.

"Koda senin eski sevgilin değil bebeğim," diye hırladı Hawk aniden, kalkanlarımın tekrar düştüğünü anlamamı sağladı. "Bu onun uzak durabileceğini kanıtlamaya çalışmasıyla ilgili."

Ses tonu kızgınlıkla alevlendi, sonra yumuşayarak hınzır bir hal aldı. "Ve biliyor musun, yapamayacağını kanıtlayacağız."

"Nasıl?" Sohbetin akışına ayak uydurmaya çalıştım ama Leif muhtemelen Hawk'tan gelen sessiz bir talimatla dilini klitorisimin etrafında döndürmeye başlamak için o anı seçti. Yeni, çok daha

Daha yoğun hisler gözlerimi geri döndürdü ve "Bunu nasıl yapacağız?" diye nefes nefese kalmam bir iki denememi aldı.

Hawk cevap vermek yerine dudaklarını kulağıma bastırarak sordu: "Sıcak, muhtaç amındaki o dilin tadını çıkarıyor musun bebeğim?"

Kalkanlarımı geri çekmiştim ama onun kaba sorusu içimde bir kıvılcım yarattı. Bir inilti kaçtı ve kalçalarım Leif'in başının etrafında kenetlendi, ikisine de zihnimi okumadan *o dilin* bana yaptıklarından ne kadar hoşlandığımı bildirdim.

Hawk sırttı, dudakları kulağımı okşadı. "Normalde ayılarımız sen kızgınlık dönemindeyken seni temizlememize izin vermezler ama Koda'nın bokundan da bıktılar. O yüzden bunu özel bir proje olarak düşün."

Eli Leif'in kafasından aşağı kaydı, karnımın yumuşak kıvrımını kavradıktan sonra tembelce klitorisimin üzerinde dolaştı. Bu ikili his neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Bunu hissediyor musun bebeğim?" diye mırıldandı, nefesi tenimi okşuyordu. "İstenmek böyle bir şey işte."

Leif'in dili daha derine daldı, bağlılığı kalçalarımın zıplamasına neden oldu. Nefesim hızlandı ve zevkin arttığını hissedebiliyordum.

Hawk, sesi alçak bir hırıltıya dönüşerek, "Dayan bebeğim," diye ısrar etti. "Bırak Leif iyi bir çocuk gibi seninle ilgilensin."

Hawk'ın eli Leif'in topuzuna geri döndü, baskı uygulayarak onu daha derine itti. İçimde dolaşan zevk dalgaları, Leif'in Hawk'ın rehberliğindeki dilinin her vuruşuyla daha da sıkılaşıyor bir düğüm haline geldi.

Ama tam çözülmek üzereyken Hawk, Leif'in kafasını yukarı çekti.

"Hawk!" Nefesim kesildi, vücudum protesto için kıvranıyordu.

"Henüz değil." Koyu renk gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Daha fazlasını mı istiyorsun? Onu geri getirin."

"Ne?"

"Koda," dedi Hawk basitçe, ses tonu cüretkârdı. "Ona ulaş. Onu yuvaya geri getir."

Bu fikir midemi bulandırdı. Kendimi Koda'ya açma, ihtiyacımı hissetmesine izin verme düşüncesi neredeyse dayanılmazdı. Alınma ama aşağılanmak beni Leif kadar tahrik etmiyordu.

"Alınmadım," diye yüksek sesle cevap verdi Leif, Hawk başını kaldırırken dudaklarından özüm damlıyordu.

Bu sayede kalkanlarımın çoktan düştüğünü fark ettim. Gururumla birlikte.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Kendimi sorarken buldum - istemeden *yalvarıyordum*. Bugünkü kızgınlığımda yeni bir sınır vardı. Vücudumun içine hapsolmuş bir hayvan gibi beni pençeliyor, çıldırtıyor ve çıldırtıyordu.

Hawk sanki pes etmemin sadece birkaç saniye alacağını biliyormuş gibi kıkırdadı.

"Tam olarak yaptığın şey bebeğim, tüm bu düşünceleri, tüm bu çaresiz duyguları Koda'ya yönelt. Onu zihninde canlandır..." Leif'in kafasını tekrar amıma doğru indirdi ve sanki sarışın polis memuru kocaman bir seks oyuncakmış gibi konuştu. "Koda'ya ne kaçırdığını göster."

Leif'in dili beni uçurumun kenarına doğru sarmal bir şekilde gönderdikçe vücudum kasıldı, ihtiyaç daha da sıkılaştı ama bu yeterli değildi... ihtiyacım olan şey bu değildi.

"Bunu ona söyle," diye ısrar etti Hawk. "Geri gelip sana vermesi için yalvar."

"Ona yalvarmak mı? Hayır, bunu yapmayacağım." İtiraz ettim.

Tam da içimin derinliklerinden bir özlem dalgası fışkırmadan, ham ve erimiş bir halde, Koda'nın kalın aleti tarafından raydan çıkarılışımın görüntüsünü bir işaret feneri gibi etere göndermeden hemen önce. *Lanet olası ayı*. Sevişmek için cidden her şeyi yapardı. Özellikle de bugün.

"Güzel, güzel..." Hawk'ın dudakları yüzümün yan tarafına doğru bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Sonra acımasızca Leif'in başını tekrar kaldırdı ve "Buraya kadar, köpekçik" dedi.

"Hayır," diye sızlandım. Bu ne tür bir hastalıklı kenar oyunuydu? Yeterli değildi ama yine de *bir şeyler* olmuştu.

İçimden bir kızgınlık dalgası daha fıskırıp Leif'in temizlemeyi yeni bitirdiği amımı ve kalçalarımı kayganlaştırırken ayım içimi tırmaladı.

Küfür etmeme kuralımı unutarak Hawk'a özellikle zehirli bir şeyler tükürmek için başımı çevirdim.

Ama fındık kokusu burnuma çarpınca durdum ve Leif yuvarlanarak arkasında, yuvamın hemen dışında, ellerini yumruk yapmış halde duran erkeği ortaya çıkardı.

Koda.

Orada dururken her türlü şeye benziyordu. Özür dilerim.

Suçluyum.

Cehennem gibi çelişkili.

Ama en önemlisi, aç.

Benim için.

Hawk uzaklaştı, ben de . "Sen geldin."

geç saatlerinde pencereden süzülen ışık yüzünü sert hatlarla çizerken Koda'nın çenesi büküldü.

Ya da belki de sadece yüz ifadesi böyleydi.

"Yapmamalıydım. Burada olmamalıyım," diye homurdandı, sesi kalındı. "Uzak durmaya çalışıyorum çünkü..."

Çünkü tekrar incinmek istemiyordu.

Çünkü insanının hâlâ kontrolde olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Çünkü bu tam bir çılgınlıktı.

Aklından geçenleri okuyamıyordum ama kolayca tahmin edebiliyordum.

Aramıza mesafe koymak için benim de sebeplerim vardı. Ama...

"Koda, neden olduğu önemli değil," diye fısıldadım. "Ayılarımız ne istediğimizi umursamıyor."

Sonra kollarımı ona uzattım.

Soğukkanlılığı kırıldı ve gözlerindeki çatışma yok oldu, yerini benimkini yansıtan ham, umutsuz bir ihtiyaç aldı.

Bir sonraki anda yuvama hücüm etti, aramızdaki boşluğu kapatırken botlarını ve kıyafetlerini çıkardı. Ta ki tamamen çıplak kalana ve önümde diz ökene kadar.

"Vixen... beni geri aradın." Koda'nın sesi suçlama ve merak karışımıydı.

"Seni istedim," diye itiraf ettim, ayım bir Ariana Grande şarkısı kadar pişmanlık duymuyordu. "Bu yüzden gelmeni sağladım."

Bakışları kararmış, yüzünde okunamayan bir duygu fırtınası esmişti.

"Sakın benden hediye istemeye cüret etme-" diye uyarmaya başladım.

Ancak boğazımı yakalayıp gerçek bir animatroniği kısa devre yaptıracak türden ıslak, dilini döndüren bir öpücük için ağzını benimkine çarptığında kesildi.

Belki de o biz yaşayan, nefes alan memelilerden biriydi.

Başım dönene kadar beni öptü ve sonra beni hiç de göstermelik olmayan bir seks pozisyonuna çekmek için boğazımı serbest bıraktı.

Daha çok yarı lotus, yarı sarılma gibiydi, kalçalarımın dalgalanmalarını ona zihinsel olarak yalvardığım uzun, kalın dick'i yukarı ve aşağı yönlendirirken ağzımı devam etmesine izin verdi - tamamen gurur cinayetine değer.

Çok geçmeden, onun robot versiyonunun verebileceğinden daha büyük ve daha iyi bir orgazm içimde iek açtı.

Sonra tekrar sırtüstü yattım. Ama Leif'in ağzı yerine Koda'nın kalçaları bacaklarımın arasına girdi ve ağır bedeni benimkini yuvaya sıkıştırdı.

Dostum! Bacaklarımı etrafına sardım, ayım kalçalarımın arasında kontrolünü kaybederken memnuniyetini homurdanıyordu.

Ayım, onu benden kaçma projelerinden birinden kopardığı için hiç üzgün ? Nerp! Onun ait olduğu yerin burası olduğunu söyledi bana, tıpkı bencil bir kaltak gibi.

"Dostum," diye homurdandı, gırtlaktan gelen sesi, tıpkı benimki gibi onun ayısının da kontrolü elinde tuttuğunu gösteriyordu.

"Dostum!" Nefes nefese kaldım, kalçalarım onunla buluşmak için yükseldi.

Her hamle içimde zevk dalgalarının yayılmasına neden oluyordu ama sınıra yaklaştığımda yeni bir his ortaya çıktı; diş etlerimde keskin ve acil bir ağrı.

Dişlerim.

Zonkluyorlardı, sanki kendi akılları varmış gibi diş etlerime baskı yapıyorlardı. Onu ısırma, onu işaretleme dürtüsü içimi parçalıyor, yoğunluğuyla dehşete düşürüyordu.

Hayır! Başımı yana çevirerek inledim.

Koda fark etmedi, kendi çılgınlığı içinde kaybolmuştu, ama ayım protesto için hırladı, daha fazlasını talep etti, ta ki-

"Aah! Aah!" Birdenbire, hiçbir uyarı olmadan tekrar geliyordum.

İkimiz de öyleydik. Koda, Leif'in omzunu ısırırken Leif ağır bir homurtuyla kendini bıraktı. Bu onun için bir ilkti. Ama beni korkutan bu değildi.

Doruk noktası içimden geçerken, dişlerimdeki karıncalanma keskinleşti ve gözlerim Koda'nın boynu ile köprücük kemiği arasındaki boşluğa sabitlendi.

Neyse ki Koda o anı seçerek üzerime yığıldı, vücudu ağır ve sıcaktı. Dişlerimdeki zonklama hissi durdu, ama ayım... Huzursuz, tatminsiz kaldı.

Bir şeyler eksikti.

Koda üzerimden yuvarlanırken, son birkaç gündür tanıdık hale gelen hizmet etmeye hevesli bir ifadeyle yanımda diz çökmüş olan Leife baktım. Altın sarısı saçları topuzundan büyük ölçüde dökülmüş, telleri yüzünün etrafına düşmüştü. Çok güzeldi. Çok güzeldi.

Ağzım sulandı.

Düşünmeye yer bırakmayan bir acelecilikle üzerine atılıp onu devirmeden önce onun da benim de tek uyarımız buydu.

"Tatlım!" Tamamen bana ait olmayan bir güçle onu sırt üstü yatırdığımda Leif'in irkilmiş nefesi hızla bir iniltiye dönüştü. Elim onun sert uzunluğunun etrafını sardı ve onu ağrıyan göbeğime doğru yönlendirdi.

Ve sonra *onu* aldım, benim olanı aldım.

Leif'in başı geriye düştü, ben onun üzerinde hareket ederken elleri kalçalarımı kavradı, kontrol edemediğim vahşi bir çaresizlikle ona bindi.

Hawk yanımdan, alçak ve karanlık bir sesle, "Doğru," dedi. "Bu senin üçüncün, bebeğim. Al şu siki. O senin. Sadece ve sadece sana ."

Leif'in gözleri benimkilere kilitlendi, yüz ifadesi bağlılık ve huşu ile doluydu. "Ben seninim," diye fısıldadı, sesi kelimelerle birlikte kırıldı. "Her zaman."

Sesindeki şefkat bir an için çılgınlığı kesti ve beni tereddüt ettirdi. Ama sonra... *EŞİM!*

Ayım ileri atıldı, beni daha sert, daha hızlı itiyor, daha fazlasını talep ediyordu.

Tekrar kenara yaklaştığımda, diş etlerimde keskin bir ağrı alevlendi, ısrarcı ve amansız. Dişlerim dudaklarıma bastırdı. Ve bu sefer, baskı o kadar büyüktü ki, bir başka doruk noktası içimde çatırdayıp beni titreyen ve çığ bırakırken, onu ısırılmamak için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım.

Leif inledi. "Holly, gelebilir miyim?"

"Evet!" Ona söyledim, sanki pamukla konuşuyormuşum gibi kelimeleri mırıldandım.

Ya da ayı dişleriyle dolu bir ağız.

Leif altımda sertleşti, kırık bir kükreme ile boşaldı ve beni başka bir yük ile doldurdu.

Dişlerim tekrar çekildi ama yine de yeterli olmadı.

Hawk.

Ayağa kalktım, her yerimin damlamasını umursamadan etrafıma bakındım ve onu aradım.

Ama şok olmuşum, yuvamın bariyerinin hemen ötesinde duruyordu. Ulaşamayacağım bir yerde.

"Daha bitirmedin mi bebeğim?" diye sordu.

Gerçi yüzündeki bilmiş ifade bana bu sorunun cevabını zaten bildiğini söylüyordu.

"Hayır," diye yanıtladım yine de.

Dune filmlerindeki o tuhaf uzay cadılarına benzeyen bir sesle, "Yuvama geri dön," diye emrettim. "Sırada sen varsın."

"Ben Koda değilim. Ne zaman ve nasıl istersen bana sahip olabilirsin," diye cevap verdi Hawk yumuşak bir sesle.

Ama yüzündeki sert ifade teklifiyle uyuşmuyordu. "Ama ayınız bundan bıktı. Beklemekten yoruldu."

Kalbim tekledi. "Neyi beklemekten yoruldun?"

"Biliyor musun," dedi Hawk. Bana karşı her zaman çok nazikti. Ama birden sesi Koda ve Leif'e karşı sık sık kullandığı onaylamayan hırıltıya dönüştü.

"İnkâr eden tek kişi Koda değil," diye beni bilgilendirdi. "Bu senin son şansın. Eğer bir yavru istiyorsan, savaşmayı bırakmalısın."

Onu. Ayın sana istediğini vermeyecek, ta ki sen ısırana kadar... Ben olmasam bile, bizden biri. Herhangi birimizi."

Başımı salladım, göğsüm yeni bir korkuyla sıkıştı. "Ne?"

Hawk, sanki ana dilini anlamayan bir yabancıymışım gibi yavaş konuşarak, "Ayınız kızgınlık döneminde," diye açıkladı. "Bu kızgınlıktan çıkmaya hazır olduğu anlamına geliyor. Ama bir yumurtayı döllemeyecek."

Acımasız kehribar rengi bakışlarını gözlerime dikti. "Birimizi ısırana kadar olmaz."

Isır beni.

Çobanpüskülü

N *Ta ki birimizi ısırana kadar.*

Hawk'ın talimatı içimde bir şimşek gibi ve insan yanımin düşünmediği şeyi açıklığa kavuşturdu
Şüphelenmek için.

Yine de, bana özellikle karmaşık doğum planları sunan hamile annelere yaptığım gibi, bunu yüksek sesle özetlemek zorunda kaldım. "Ayım kızgınlıktan çıkmaya hazır ama sizden birini ısırana kadar bebeğimi doğurmama izin vermeyecek mi?"

Hawk başını sallayarak ve cildimi zımpara kağıdı gibi sıyıran acıyan bir bakışla cevap verdi.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" İnanmak istemeyerek başımı salladım. "Hapiste geçirdiğin on yıl boyunca ayı değiştirici tıp diploması da mı aldın?"

Sesim keskin, şirret bir ton almıştı ama Hawk'ın yüz ifadesi sabırlı kalmaya devam etti. "Hayır bebeğim, yapmadım. Annem bir şifacı ve maul babalarımından biri, en küçük kardeşim Ash onun yerini almadan önce Bear Mountain'ın resmi kasaba doktoruydu. Ralph Waldo Emerson'un dediği gibi, "Elma asla sapından uzağa düşmez. Demek istediğim

Benim durumumda, cidden öyle oldu. Ama ondan önce de bir sürü tıbbi kalıntı aldım."

Bekle, Hawk'ın aile saldırısında üç tıp uzmanı mı vardı?

Gözleri nazik bir azarlamayla yumuşadı. "Beni ısırıydın bunların hepsini bilirdin."

Isır onu. Isır onu. Isır onu.

Çağrı artık evin içinden geliyordu. Ayım emri verdi, hırıltısı göğsümde titreşiyordu.

Koda ve Leif yüzleşmemizin iki yanındaki boşluklarda durmaya geldiler. Benimle dayanışma içinde olup olmadıklarını anlayamadım. Ya da Hawk'la.

Hawk yüksek sesle, "Yine, herhangi birimizi ısırıydın anlardın," diye cevap verdi. Kahretsin, kalkanlarımı tekrar açmam gerekiyordu.

Ama onları yetiştiremedim. Çok yorgundum. Her yerim ağrıyordu. En çok da dişlerim.

Bu, bulaşmanın vücudu ele geçirmesi ya da kızgınlığın iki kat aceleciliği değildi ama yine de ağzımdaki zonklama... biyolojik olarak yoğun hissettiriyordu. İçgüdüsel, gerekli, tıpkı göz kırpmaya ya da nefes alma refleksi gibi. Dişlerimin onun boynuna *ihtiyacı vardı*.

Ama yapamadım.... yapmam mümkün değil....

"Yapamam," diye fısıldadım, Hawk'tan çok kendime. "Yapamam işte. Bir bebek için bile."

Koda'nın ifadesi okunamaz haldeydi. Ama Leif'in endişeli gözleri bir aile kavgasını izleyen biri gibi ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Neden olmasın?" Hawk hırladı. Kehribar rengi bakışlarındaki tüm acıma duygu uçuş gitmişti. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Ona göz kırptım. "Sen ciddi misin?"

Öfke kabardı, bedenim kızgınlıktan bile daha sıcaktı.

"Çünkü bu çılgın bir ateş rüyası! Uzun sürmesi mümkün olmayan bir rüya!" Bağırdım. Kelimeler bir barajın yıkılması gibi yuvarlanarak döküldü. "Bu sadece biyoloji! Bunu nasıl göremezsın? Bu... bana karşı hissettiğini sandığın ve benim içinize karşı hissettiğim gerçek olmayan duygular, kızgınlık döneminden çıkar çıkmaz yok olacak."

Hawk'ın burun delikleri alevlendi. "Seni sevmeyi bırakacağımı mı sanıyorsun? Kızgınlığın sona erdiğinde kalbimin bir düğme gibi kapanacağını mı sanıyorsun?"

Beni seviyor mu? Kalbim bu büyük açıklama karşısında tekledi. Hayır, hayır, . Bu sadece kızgınlık konuşmasına verdiği biyolojik tepkiydi.

"Hayır, duygularım *gerçek*," diye ısrar etti Hawk, utanmadan aklımı okuyarak. "Bu kalp göğsümde attığı sürece seninle birlikteyim. Sonra seninle Büyük Ayı Ormanı'nda buluşacağım."

Sesi yeniden yumuşadı. "Ben senin eşimim, Holly. *Sonsuza kadar*."

"Hayır, hayır..." Başımı sallayarak onun iddialarını çürüttüm. "Sen herkesi içine yerleştirebileceğin bir vizyon panosu yapan eski bir mahkumsun!"

Hawk'ın gözleri parladı. "Sence-"

"Bunu geçici bir anlaşma olarak görmediğini *biliyorum*." Gerçekleri, çürükler oluşturmak için tasarlanmış spor salonu yakartopları gibi ona fırlattım. "Takoda zaten tüm bunların kendi ayısına bağlı olduğunu söyledi. Bunların hiçbirini o istemedi ve burada olmak istemediğini anlamak için onu ısırmama gerek yok. Bu kadar açık."

Sert Atlı Polis, çenesini esneterek ve yana doğru bir bakış atarak tahminimi doğruladı. Demek istediğimi kanıtlamasaydı, canı yanabilirdi.

"Kesinlikle," dedim onun sessizliğine. "Ve Leif'e gelince..."

"Yapma. Holly, dur." O hapisane hücresinde tanıştığımızdan beri ilk kez Leif bana bir emir verdi, mavi gözleri cümleyi bitirmemem için yalvarıyordu.

Ama yapmak zorundaydım. Onu incitmek anlamasını sağlamanın tek yoluydu. İri yarı sarışının gözlerinin içine bakarak ona şu bilgiyi verdim: "Sen sadece neye bulaştığının farkında olmayan bir köpek yavrususun...."

Leif ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Kesin şunu. Onu rahat bırak, Holly!" Yuvanın sınırının diğer tarafından bana bakarken Hawk'ın sesi hırçınlaştı. "O da en az senin kadar bu sonsuza dek maul olayında yeni. Ama en azından yeni gerçekliğine uyum sağlayacak cesareti var. Ve biliyorsun, ciddi duygusal hasarlar yaşayan tek kişi sen değilsin."

Beni buraya çekmeye zorladığı atlı polise bir el salladı. "Koda da yaralandı. Orijinal maul'u -çocukluğundan beri hayalini kurduğu- daha başlamadan parçalandı. Hayatının geri kalanında yalnız bir ay olacağını düşünüyordu. Ta ki bir hafta önce sen kasabaya gelene ve seni parçalamak için mükemmel doktor kardeşim yerine benimle yetinmek zorunda kalana kadar."

"Hawk..." Koda çenesi gergin bir şekilde başladı.

"Hayır, bırak da bitireyim. Onu korumayı bırakmanın zamanı geldi. Bunu duymak zorunda," diye ısrar etti Hawk gözlerini benden ayırmadan.

Şaşırtıcı bir şekilde, Koda başka bir şey söylemedi. Sadece ellerini arkasında kavuşturdu. "Devam et" anlamına gelen uluslararası bir işaret.

Hawk da öyle yaptı, kehribar rengi gözleri öfkeyle bana bakmaya devam ediyordu. "Senden korkuyor - hepimizle birlikte bu işe girmekten. Ama en azından kafasını toparlamak için ara verdi. Bir dakika seni becerip, sonra dönüp seni en derin yerinden bıçaklamadı çünkü tekrar incinmekten çok korkuyor."

"Korkmuyorum! Ben *haklıyım*!" Ellerimi yumruk yaptım, hem ondan nefret ediyor hem de onun için yanıp tutuşuyordum. "Sen beni iki serseri ve vahşi bir suçluyla sonsuza dek bağ kurmanın tamamen iyi olacağına ikna etmeye çalışıyorsun ve ben de üçünüzün bu kırgınlık olayını geçip bu yuvanın dışında birbirimize uygun olmadığımız gerçeğini görmenizi sağlamaya çalışıyorum!"

Hawk'ın dudağı kıvrıldı, gözleri öfkeyle parladı. Ve incinmiş. "Senin için ben bu kadar mıyım?" diye sordu, sesi alçak ve gergindi. "Sıradan bir suçlu mu?"

Tereddüt ettim. Onu incitmek istemedim.

Ama bu sadece kızgınlık konuşmasıydı, değil mi? Bir haftadan daha kısa bir süre önce tanıştığım, aşçılığı ve sabıka kayıtları dışında pek tanımadığım birini aşırı derecede önemsemek mantıklı değildi. Ya da aklı başında.

"Bu kızgınlık bittikten sonra benim için sadece bu *olacaksın*," derken sesim ve kalbim çelik gibi sertleşmişti.

Hawk, fiziksel bir kavgada kendini nasıl idare edeceğini bildiği kanıtlanmış, yürüyen bir hapisane kas yığınıydı. Ama nakavt edici bir yumruk atmışım gibi kafası geriye gitti.

Sonra... kehribar rengi bakışlarındaki meydan okumanın yerini korkunç, öfkeli bir hüznün aldı. "Haklısın. Bu saçmalık benim hayal tahtamda yoktu. Ben gidiyorum."

Döndü ve benim Hocas'larımın ve Leif'in kahverengi Sorel'lerinin yanına, yeni döşenmiş merdivenlerin altına düzgünce dizdiği aşınmış savaş botlarına doğru hışımla yürüdü. Geniş omuzları zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle gergindi.

Güzel. Güzel. Sonunda ona ulaşmıştım.

Göğsümdeki ani boş ağrıyla rahatlama savaştı. Ama sonra

durdu. "Hayır, siktir et."

Döndü, bana doğru yürürken gözleri parlıyordu ve bu sefer yuvanın sınırında durmadı.

"Bunu yapmaya hakkın yok!" dedi, doğrudan yüzüme bakarak. "Beni bir hiçmişim gibi görmezden gel. Sırf korktuğun için bana boktan eski kocanın sana davrandığı gibi davranmana izin vermeyeceğim."

Corey'le karşılaştırılması parçaladı. "Bu adil değil-"

"Hayır, değil." Sözümü kesti, sesi çiğ ve inatçıydı. "Çünkü ben bir kavgayı kazanmak için her şeyi, her şeyi kullanabilecek kirli bir eski mahkûmum. Yumruklarımı, sözlerimi, küçük edebi alıntılarımı. Bu yüzden Koda ve muhtemelen sen de benim temiz, sorumluluk sahibi küçük kardeşimi tercih ederdin. Ama tahmin et ne oldu? Seni seven benim." Parmağını göğsüne soktu. "Şansını kaybetmeden önce içine bir yavru koyabilmemiz için bizden birini ısırmanı sağlamak için ne kadar kirli dövüşmek gerekiyorsa yapmaya hazır olan benim. Çünkü biliyorum ki..."

Yüz ifadesi yumuşadı ama gözlerindeki ateş yanmaya devam etti. "İstedığının bu olduğunu *hissedebiliyorum!* Her şeyden çok. Ve bebeğim, bu dünyada en çok arzuladığın şeyi elde etmek için canla başla savaşıcağım - sen bunun için kendin savaşamayacak kadar korksan bile."

"Hawk," dedim sesimi düz tutmak için zorlanarak. "Deliriyorsun."

"Evet, *öyleyim* ve *umurumda* değil." Hawk güldü. Keskin, acı, kesici bir ses. "Seni bu iki Dudley gibi hak etmediğimi biliyorum. Ve o kadar deliyim ki, zaten son oyunumun sen olduğuna karar verdim - bu dünyaya hayatımın geri kalanını senin ısırığını kazanarak geçirmek için gönderildim. Çünkü seni çok seviyorum ve seni bu kadar üzen de bu, değil mi?"

"Ne diyorsun sen?" Daha fazla sakın kalamadım. Yüzüne doğru bağırmak için öne doğru eğildim. "Beni tanımıyorsun! Gerçekten tanımıyorsun. Ve tartıştığın hiçbir şey gerçek dünyada bir anlam ifade etmiyor!"

"Seni tanımıyor muyum?" Hawk'ın sesi çalkalanan bir çakıl çukuruna dönüştü. "Her kırmızı bayrağı, her içgüdüsel hissi görmezden geldin ve eski sevgilinle evlendin çünkü seninle gerçekten uzlaştığına inanan bir aptalın yapabileceğinin en iyisi olduğunu düşündün!"

Gözlerini benimkilere dikti. "Ve şimdi, Koda'nın sadakatinin, Leif'in bağlılığının ve benim delice, her şeyi tüketen aşkımın gerçek olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için güvenli bir bahane - saçma sapan, tıbbi bir açıklama - bulmaya çalışıyorsun! Bununla başa çıkamazsın, Holly. Hayatında bir kez olsun gerçekten seçilmiş olmanın ne anlama geldiğinden korkuyorsun ve şimdi kaçıyorsun, bizi itiyorsun, çünkü haklı olduğumu biliyorsun!"

İrkildim, sonra motivasyonlarım hakkındaki tamamen yanlış özetine karşı kendimi savunmak için ağzımı açtım. Ama daha bitirmemişti.

"Bizi sahiplenmek istemiyorsun çünkü gerçek bir erkekle başa çıkamazsın. Gerçek aşkı." Sözleri hızlı bir yumruk gibi sert ve acımasızdı. "Aşksız ve çocuksuz hayatına geri dönmeyi tercih ediyorsun."

Vancouver'da bu riski almaktansa... bize... ve maulumuza . Elbette, mantıklı ol Holly."

Hawk dudaklarını kıvrarak alay etti. "Kızgınlığın geçene kadar sevişiyormuş gibi davranıyorsun, oysa asıl mesele *sensin*! Lanet olası bir korkak oluyorsun."

Düşünmeden elim hareket etti ve ayım sandığımdan daha güçlüydü.

Tokat, beklediğimden daha yüksek bir sesle çalışma odasını çatlattı ve Hawk'ın kafası, doğrudan vuruşumun gücüyle yana savruldu.

Sonra yanağında koyu bir çürük izi belirince yavaşça döndü. Ama ona dokunmadı. Konuşmadı. Sadece bana baktı, kehribar rengi gözleri kor gibi parlıyordu ve ayısı göğsünün derinliklerinden sesli bir şekilde hırıyordu.

Benim de gözlerim parladı ve ayım ona hırlayarak karşılık verdi.

Tam ileri doğru patlamadan ve ağzımı Hawk'ın omzuna batırmadan önce.

Uyanmak

Çobanpüskülü

I Bit Hawk.

Hayır, Hawk'a *bağlandım*. Ve şok oldum, hemen pişman olmadım.

Teninin, kanının tadı ağzımı doldurdu ve dünya bir duygu ve bilgi yüklemesiyle eğildi.

Korku.

Rahatlama.

Zafer. O kadar içgüdüsel ki, sanki bir gelgit dalgası çarpıyor gibiydi.

Minnettarlık.

Ve sevgi. Çok fazla sevgi.

Ama her şey birbirine karışmıştı. Hangi duyguların Hawk'a ait olduğunu anlayamıyordum.

"Bizimkiler."

Hawk'ın ayı sesi cevapla birlikte kafamın içinde patladı - insan sesinden bile daha sert ve derin. "Hissettiğin her şey artık bize ait bebeğim."

O zaman bunu her zaman yapabildiğini hissettim. Zihnime girebiliyordu. Beni ısırıkları andan itibaren hepsi bunu yapabiliirdi. Ancak her biri çeşitli nedenlerle bunu yapmaktan kaçınmıştı, bunlardan sadece bir tanesinden emindim.

Hawk zihnimi işgal etmek istememişti. Onu içeri almam için can atıyordu.

"Biz. Bizimkiler."

Geri çekildiğimde kelimeler kafamda yankılandı, dudaklarım onun kanıyla kayganlaşmış, göğsüm kabarmıştı. Isırık izi belli belirsiz parlıyor, tamamen insana ait olmayan bir enerjiyle titreşiyordu.

Ayı büyü. Hawk bana bakarken ben de ısırığa baktım, yüz ifadesi şok ve saygı karışımıydı.

"Sen..." Hawk, bana Leif'i hatırlatan bir şekilde yutkundu - artık onu küçük bir kardeş gibi sevmeye başladığını biliyordum.

"Beni sahiplendin," diye açıkladı Hawk, sesi kabaydı. "Sonunda beni sahiplendin."

Sözleri bir şekilde hem suçlama hem de övgü doluydu. Ama ayısı onun gününü güzelleştirdiğimi anlamamı sağladı.

"Tüm hayatım boyunca," diye düzeltti Hawk az önce ikimiz arasında yarattığım bağın üzerine.

Beni kendisine çekip gerçekten de o sevimsiz aşk filmlerinden birine ait olan türden bir öpücük vermeden önce.

Kasıtlı.

Derin.

Çok sevgi dolu.

Dostum.

Ayım ilk kez bu kelimeyi çığlık atmak yerine mırıldandı - yanan biri gibi hırlayarak.

"*Son talebini ilet.*" Koda'nın sesinin, ikincisini ısırdığım ısırik aracılığıyla Hawk'ın zihnine tiz ve uzak bir şekilde girdiğini duydum. "Bunu bitirmenin zamanı geldi."

Hawk beni tekrar yastık ve battaniyelerin arasına yatırdı ve bacaklarımın arasına yerleştirdi.

"*İşte bu!*" diye haykırdı başka bir teneke ses zihnine. Leif. Tatlı kalbi göğsünden fırlamak üzereydi. Çok heyecanlanmıştı.

Hepimiz öyleydik. Çünkü hepimiz bunun kızgınlık dönemindeki son iddiam olacağını biliyorduk. Leif'i ısırmamıştım ve Koda'nın vücudunda da herhangi bir ısırik yoktu. Ama ayım hazırды ve mesajı herkesin anlayabileceği kadar yüksek sesle iletliyordu.

Garip, içimdeki hayvanın benimkiyle uyuşmayan bir gündemi olan bir tür vahşi davetsiz misafir olduğunu düşünmüştüm. Ama sonuçta o da benim gibiydi.

saklamış ve ısırik istemişti çünkü kendini güvende hissetmek . El üstünde tutulduğunu. Şimdi hissediyordu ve *bu* yüzden sonunda bir yumurtayı döllemeye hazırды.

Hawk içime girdiğinde nefesim kesildi. Acıttığı için değil. İki yük ve son öfkesindeki kızgınlığımla müstehcen bir şekilde kaygandım.

Nefesim kesildi çünkü duygularının yoğunluğu beni şaşırtmıştı. İçime girdiğini hissedebiliyordum, sadece kendim olarak değil, aynı zamanda Leif'in üstte kalan gıdıklanmasıyla birlikte o olarak da.

Hawk bacaklarımın arasına pompaladı. Yavaşça, böylece her itişini, her geri çekilişini ve her geri dönüşünü hissedebiliyordum. Sert kalçaları yumuşak uyluklarımın arasında yuvarlanırken fark ettim ki benimle sevişiyordu. Yavaş ve güzel zaman geçiriyordu.

Ta ki ben kendi duygularımla, onun duygularıyla ve Leifinkilerin bir kısmıyla haykırana kadar. Hawk ve ben uçuşumun kenarından yuvarlandık. Birden fazla şekilde birlikte. Hawk ne kadar ağırdan alsa da, bu şok edici derecede yoğun bir doruk noktasıydı ve ikimizin de içinden bir nehir gibi geçen güçlü bir kuvvetle akıyordu.

Hayat nehri.

Ayım bana biyolojik ayrıntıların hiçbirini anlatmadı ama evet... evet... Hawk ve Koda haklıydı. Yumurtalıklarında onun kıvılcımını hissedebiliyordum. Sonunda bir yavruya yol açacak ayı büyüsunü yapıyordu.

İkimiz de şimdiye kadar yaşadığımız en güçlü şeyin zirvesinde titrerken Hawk'ın alnı benimkine bastırdı.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu, sesi merakla titriyordu.

Retorik bir soruydu. Yavrumuzun yapıldığını hissettiğimi hissedebiliyordum.

"Evet," diye cevap verdim yine de, yeni bir şey, bize ait bir şey içimde kök salarken gözlerimin kenarları yaşlarla doldu.

Hawk çekilip beni uyumayı tercih ettiğim tarafa yatırmadan önce uzun bir süre bu şekilde, sarmaş dolaş ve nefes nefese kaldık, sonra beni göğsüne bastırdı.

Bir kez olsun, beklediğim o delice hızlı refrakter periyodu olmadan, kışıma karşı tamamen tükenmişti.

"Böyle düşünmeye devam edersen uzun sürmez," diye kafamın içinde kuru bir şekilde uyardı.

Ama sonra saç örgülerimi kenara çekip enseme öptü. "Biraz dinlenmene yardımcı olmama yardım et." Sesi şimdi daha yumuşaktı, göğsümü sızlatan bir şefkatle doluydu.

"Evet, biraz uyu." Leif önümde yan yattı ve elimi tutarak avucuma bir öpücük kondurdu. "Ve uyandığında, bunun sadece kızgınlık olmadığını kanıtlayacağım. Senin için en az Hawk kadar deli olduğumu. Seni seviyorum, tatlım."

Hevesli ifadesinin yerini ciddi bir özlem aldı. "Ve ben de senin ısırığını istiyorum."

Ayım içimde gülümsedi, onu şimdiden çok seviyordum.

"Tamam," diye fısıldadım Hawk'ın kollarının arasından. "Bunu uyandığımda konuşuruz."

"Harika," diye cevap verdi Leif, zaten sırtıyordu.

Muhtemelen siyah ayım, sarışın boz ayısına cevabımın kesinlikle evet olacağını açıkça iletmişti içindir.

Ben uyurken Koda'nın her zaman yaptığı gibi sıvışıp gitmesini bekleyerek memnuniyetle iç çektim.

Onun yerine fındık kokusu yaklaştı.

Bedenlerimize baktığımda Koda'nın ayaklarımızın dibine yerleşebilmek için yastıkları düzenlediğini gördüm. Kalkanları hâlâ ayaktaydı ama Koda'nın eylemlerinin zaman sözlerinden daha yüksek sesle konuştuğunu öğreniyordum. Bazen de onların yerine geçiyordu. Bütün haftayı ben uyurken bu ölüm tuzağı yuvayı bebeklere hazırlayarak geçirmişti. Ve şimdi ayım gebe kaldığına göre, hareketleri bana uyandığımda onun da burada olmak istediğini söylüyordu.

Beni hiç şaşırtmayan bir tabuttaki vampir pozuyla uzandı. Tabii ki sırt üstü yattı. Sertçe. Ancak birkaç dakika sonra ortak sessizliğimizi bozan sesiyle irkildim.

"Kahveyi sevmem. Asla içmem. Krema ve şekerle bile."

Hawk, bağ ısırıklarımız aracılığıyla hem Leif'e hem de bana ipucu verene kadar kafam karışmış bir şekilde göz kırptım. *"Kardeşim Ash kahve gibi kokuyor."*

Koda tavana bakarak, "Bunu görmezden gelecektim," diye devam etti. "Ama... bu daha iyi. Biz..."

Kırpılmış sesi yumuşadı, neredeyse Hawk'ınki gibi bir ritim tutturarak, "Birlikte çok güzel kokuyoruz," dedi.

Hawk ve Leif'in sessiz anlaşmalarını duymak yerine hissettim. Paylaştıkları kesinlik üzerime çöktü ve başkalarının duygularını kendi duygularımmış gibi hissetmeye alışıp alışamayacağımı merak ettim.

Ama Koda'nın kalkanları hâlâ ayaktaydı. Çok fazla yanlış anlaşılma, çok fazla inatçı kaçınma yaşamıştık. Niyetini açıklığa kavuşturmak için bunu söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

"Ben de senin ısırığını alma olasılığını tartışmak istiyorum," dedi ben daha sözümü bitirmeden. "Uyandığında, bir sonraki işimizin maulumuzun geleceği olması gerektiğine inanıyorum."

Bizim maul.

Yıllar sonra ilk kez inanmama izin verdim.

"Tamam," dedim tekrar, hatırlayabildiğim en huzurlu uykuya dalarken kalbim doluydu....

...sonra soğuk ve boş bir yuvada uyandım.

Fındık yok. Ama akça ağaçlı şekerleme de yok. Ya da

konyak. Gitmişlerdi! Üç arkadaşım da gitmişti.

Boş çalışma odasında doğrulduğumda farkına vardığım şey yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Hawk?" Sesim taş duvarlarda belli belirsiz yankılandı.

"Leif? Koda?" Cevap yok.

Dişi ayıların yuvalarını terk etmemeleri gerekiyordu ama kızgınlığının sona erdiğini biyolojik bir kesinlikle hissedebiliyordum.

Battaniyeleri bir kenara iterek, sonunda çalışma odasını aramak için kutsal alanımı terk ederken çıplak ayaklarım soğuk taş zemine çarptı.

Ama burada değillerdi.

Bunu, kafamı oymalı duvarın arkasına sokmadan ve içinde hiç mobilya olmayan yatak odalarının kapılarını açmak için dolambaçlı iç merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bile kesin olarak biliyordum.

Ayım onları hissedemedi. Herhangi bir yerde.

Uyandığımda burada olacaklarına söz veren üç adam da Hawk'la olan bağımın menzilinden çıkmışlardı.

Gitmişlerdi. Gitmişlerdi.

Bu da kızgınlığım biter bitmez beni terk edecekleri anlamına geliyordu. Tam da gibi.

rüya sona ermişti

Çobanpüskülü

T rüya sona ermişti.

Çalışma odasında saatlerce bekledikten sonra, yanlış anlamış olabileceğimi umarak barı ve RCMP istasyonunu kontrol ettim. Fakat

Bear Mountain karakolu karanlıktı ve camında "Kapalı" yazısı asılıydı ve bakır saçlı barmen uyandığımda orada olacağına söz veren erkeklerden hiçbirini görmediğini söyledi. Altı saatten fazla oldu.

Sonunda pes ettim ve Vancouver'a geri döndüm. Güneş birkaç saat içinde batacaktı ve küçük kız kardeşim alınmasın ama gece vakti dağ yollarında araba kullanmamam gerektiğini iyi biliyordum.

Ayrıca, geri dönmem gereken gerçek bir hayatım vardı: bir çift anne adayı, değiştirmem gereken bir telefon, yazıp Corey'e göndermem gereken bir nafaka çeki - ironik bir şekilde iki gün içinde, 14 Şubat'ta ödenmesi gerekiyordu. *Sevgililer Gününüz kutlu olsun.*

Donmak üzere olan bir daireyi ısıtmak için...

Soğuk stüdyoma girdiğimde iç çektim. Yola çıkmadan önce termostatu tatil moduna almış, en fazla birkaç gün içinde döneceğimi düşünmüştüm. Bir hafta değil. Nefesim kesilmişti, termostatu tekrar , sonra kapıdan stüdyoya doğru son derece kısa bir yolculuk yaptım.

Boşandıktan sonra zar zor geçinebildiğim stüdyo, bir kanepenin sığabileceği kadar büyük olmadığı için kapitone koltuğu tercih etmiştim.

Her nasılsa, alan hatırladığımdan daha da küçük geldi. Kesinlikle iki katlı bir sığınak kadar büyük değildi, üç iri adamdan ikisi ayım ne zaman istese beni sıcak tutuyordu.

Midem homurdanarak, Hawk'ın bize mükemmel terbiye edilmiş domuz pirzolası, baharatlı elma püresi ve kendi deyimiyle "kekikle hafifçe aşılانmış" kremalı Parmesan risotto'dan oluşan bir akşam yemeği sunduğu dünden beri bir şey yemediğimi hatırlattı. zamanki gibi, tüm yemek basit malzemelerin olağanüstü bir şeye dönüştüğü bir başyapıttı.

Leif ona bol bol iltifat etmişti. Koda da yüksek sesle, "Bence sen Holly'nin kız kardeşinin çiftleştığı o yabancı boz ayıdan bile daha iyi bir aşçı olabilirsin," diye düşünmüştü.

Leif'in dışarıdan gelen boz ayıları hemen nasıl savunduğunu hatırlayınca bir kahkaha yükseldi, sonra da "Ama evet, onu tamamen geçtin kardeşim," dedi.

Ayım içimde inledi, inimi istiyordu, *onları* istiyordu. Ama anıyı kestim, ait olduğu yere doğru ittim.

O ateşli rüya sona ermişti, ikimize de hatırlattım. Artık gerçek hayatıma dönme zamanıydı.

Kendi başıma.

Estrus bitmişti.

Ve benim sözde maul'um da öyleydi.

Kendime acımak yerine, en yakın Barrington'dan online market siparişi vermek için sehpanın üzerinde bıraktığım dizüstü bilgisayarımı aldım.

Ancak ekran, kendi Ayı Dağı romantizminin ana karakteri olduğumu düşünerek kendimi kandırırken kaçırdığım tüm aramaların ve e-postaların pop-up'larıyla aydınlandığında suçluluk ve korku göğsümde büküldü.

En iyi arkadaşım Lark'tan gelen çok sayıda cevapsız arama uyarısı midemi bulandırdı. Sonra ortak hastanem Vancouver Pasifik Sağlık Merkezi'nden gelen son e-postanın konu satırını gördüğümde daha da battı: **Re: Ynt: Re: Re: ACİL: Ebe Lisansı Endişeleri.**

Olamaz... British Columbia'da ebe lisanslarının her yıl 1 Şubat ile 31 Mart tarihleri arasında yenilenmesi gerekiyordu. Artık Corey'i çapa olarak kullanmadığım için yenilemeden önce daimi ikamet başvurumun durumunu çözmeyi bekliyordum. Az kaldığını biliyordum ama daha yenileme dönemi bitmeden hastanenin bana bu konuda e-posta göndermeye başlayacağını düşünmemiştim.

Bok! Bok! Boktan!

Bir Facetime aramasının tiz bip bip bip sesi bürokrasi sarmalımı böldü. Arayanın Lark olduğunu ve ulaşmaya çalıştığını görünce cevap verdim.

Lark Vancouver'daki en iyi arkadaşımdı. Kısırlıkla Başa Çıkan Kadınlar için çevrimiçi bir destek grubunda tanışmıştık. İkimizin de Vancouver'da yaşayan Siyah Amerikalılar keşfeder keşfetmez hemen arkadaş olmuştuk - gerçi Lark buraya benim gibi yarı Kanadalı nişanlısının siyasi hevesiyle taşınmamıştı, o ve tek yumurta ikizi kız kardeşi Kanada'nın en seçkin yatılı okullarından biri olan Barrington Prep'te öğretmen olarak iş bulmuşlardı.

Kendisinin de yoğun bir programı olmasına rağmen, yıllar boyunca gerçekten yanımda olmuş, sadece son düşüklerimde değil, Corey'den boşanmamda da bana duygusal destek sağlamıştı. İkiz kız kardeşinin nişanlısından bu kadar kolay hamile kalması ve Lark'ın hala Primer Yumurtalık Yetmezliği teşhisinin duygusal sonuçlarıyla uğraşması nedeniyle bazı çelişkili duygular hissettiğini biliyordum.

"Hey, sen," dedim aramayı kabul ederek.

Lark'ın tanıdık yüzü ekranı dolduruyor, bebeklik hayallerine ulaşmak için geçmesi gereken bir dizi karmaşık adım için ekstra para kazanmak üzere Barrington Prep'te kaldığı yurt odasıyla çerçeveleniyordu-

Bunların çoğu British Columbia'nın kamu sağlık sistemi tarafından karşılanmıyordu.

Özel acıları boyunca olumlu tavrını korumayı çok iyi başarmıştı ama bugün her zamanki güneşli ifadesi sıkışık ve temkinliydi.

" oluyor?" Bir şeylerin ters gittiğini hemen hissederek sordum.

"Az önce kız kardeşimle telefonda konuştum," diye söze başladı.

Onun için kalbim parçalandı ama ikizinin hamileliğiyle ilgili çelişkili duygularını doğrulamaya hazırlanırken yüzümü nötr tuttum.

Ama sonra Lark, "Vancouver Sağlık Merkezi'nden başka bir ebe seçmesini istediklerini, çünkü artık orada ayrıcalığınız olmadığını söyledi" dedi.

"Ne?" Hemen dizüstü bilgisayarımıdaki posta ekranını açtım. "Neden?"

Lark ekranın diğer tarafında yüzünü buruşturdu. "Ebe lisansınızla ilgili bir sorun mu var?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Hayır, hayır, bu imkânsız. Daha 12 şubat'tayız, Mart'ın sonu gelmedi. Beni öylece çekip alamazlar-"

"Son birkaç gündür aramalarımıza veya e-postalarımıza cevap vermediğiniz için, korkarız ki..." diye başlayan bir gün sonu e-postasını konuşmayı .

"Hayır! Hayır! Hayır!" E-postayı okurken fısıldadım, ayrıcalıklarımın elimden alınmasının tam olarak VHC'nin planlanmış tüm doğumlarım için yaptığı şey olduğunu bildiriyordu - onlara ebe lisansımın iyi durumda olduğunu ve bir yılığına yenilendiğini kanıtlayana kadar.

Panik başlayınca kelimeler bulanıklaştı ve apartman etrafıma kapandı.

Düşükler ve boşanmalar boyunca beni ayakta tutan tek şey olan kariyerim de parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Eğer

Ehliyetim gitmişti, kirayı nasıl ödeyecektim? Gelen bebeğe nasıl bakacaktım?

Yeterli paraya ya da istikrara sahip olmamak Corey'e hamile kalmayı bu kadar uzun süre ertelememin nedeniydi.

Neydi bu? En Kötü Korkularınızın Gerçek Olduğu Gün mü?

Eğer öyleyse, bu saçmalığı ortaya çıkaran kişiye yazmam gereken son derece güçlü bir protesto e-postası vardı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Lark telefon ekranımda daha da endişeli görünerek sordu.

"Beni bir zaman makinesine koyun ve kariyerim alevler içindeyken hayatımın en büyük hatasını yapmamı engelleyin," diye mırıldandım.

"Ne?" Lark alnını kırıştırmak sordu.

Ben açıklama yapamadan kapım çalındı. Muhtemelen ev sahibem, En Kötü Korkularınızın Gerçek Olduğu Gün şerefine berbat dairem için daha fazla kira ödemem gerektiğini bildiriyordu.

Ama dağılamazdım. Bu bebek artık sadece bana sahipti. Onu bir arada tutmak zorundaydım.

Kapıyı açmadan önce Lark'a "Bunu çözüp seni arayacağım," dedim.

Ama kapıyı açtığımda karşımda duran 1.90 boyundaki Asyalı-Kanadalı ev sahibem değildi.

Corey'di, 1.90 boyunda, yarı Fransız yarı Kanadalı eski kocam.

Burada ne yapıyorsun?

Çobanpüskülü

"**A** llô, Holly Bell, ?"
Corey merhaba dedi ve "sen" kelimesini belli belirsiz bir Fransızca ile kesti.

Kanada tarzı. Quebec sayımın diğer tarafındaydı ve Amerikalı annesi tarafından çoğunlukla Minnesota'da büyütülmüştü, ancak çifte vatandaşlığı sayesinde Kanada'ya taşındığımızda baba aksanına eğilmeye karar vermişti.

Bu nefret ederdim.

Ayrıca, ilk buluşmamızda hoşlanmadığımı söylememe rağmen Corey'nin bana Holly Bell diye hitap etmekte ısrar etmesinin sevimli olduğuna kendimi bir şekilde ikna etmeyi başarmış olsam da, bana hâlâ ilk ve göbük adımla hitap etmesinden de nefret ediyordum.

Onda ne bulduğumu gerçekten merak ederek, son gördüğümünden bu yana kendini beğenmiş, hak sahibi ifadesinde pek bir değişiklik olmayan adama baktım. Bir mahkeme salonunun diğer tarafında, işbirlikçi avukatı istediği her şeyi hak etmediği halde aldığı için yumruğunu sıkıyordu.

İçimi çektim ve kollarımı kavuşturdum. "Ne istiyorsun Corey?"

"Nafaka çekini henüz yazmadığınızı umuyordum," diye cevap verdi.

Durdu. Muhtemelen ona nedenini sormamı bekliyordu. Ona öylece baktım. Ona hiçbir şey vermedim.

"Mesele şu ki," dedi kederli bir bakışla, "beni yıllarca bekletmenin başlangıçta düşündüğümde daha zararlı olduğu ortaya çıktı. Çok daha genç yaşına ve sağlık durumuna rağmen Celeste ve ben hâlâ hamile kalmayı başaramadık."

Bir duraklama daha. Corey ile Kamusal Sanat alanında yüksek lisansını tamamlarken tanıştık, ancak ondan önce Tiyatro alanında lisans eğitimi almıştı ve ne yazık ki bu gereksiz dört yıllık eğitimden aklında kalan tek şey dramatik duraklamanın nasıl kötüye kullanılacağıydı.

Yine sadede gelmesini bekledim.

Nihayetinde, huysuz bir bakışla bunu yaptı. "Celeste akıllıca bir şekilde test yaptırmamı önerdi ve ortaya çıktı ki erkek faktörü denen bir yaşlılık durumundan muzdaribim."

"Bir koşul mu?" İki kaşımı kaldırıp "Kız arkadaşını hamile bırakacak yüzücülere sahip olmamaya yaş şartı mı diyorsun?" diye sorduğumda kendimi biraz Hawk gibi hissettim.

Dudakları inceldi. "Mesele şu ki, Celeste ve benim de tüp bebek yaptırmak zorunda kalmamız tamamen senin suçun, bu yüzden bir sonraki nafaka çekinde senden daha fazla paraya ihtiyacım olacak."

Bu adam ne kadar küstah. Kollarımı açarak, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedim. "Kız arkadaşını hamile bırakma sorunun yüzünden mi benden sana daha fazla para vermemi *istiyorsun*?"

Corey'nin yüzü düştü. "Eğer daha önce başlasaydım-"

"Daha erken başlasaydın ne olurdu?" Ben talep ettim. "Nafakanın üstüne bir de nafaka için beni sağıyor mu olacaktın? Boşanmamızda istediğin her şeyi elde etmek yerine şeker karına bebek tuzağı kurmayı başlasaydın tam olarak neyin farklı olacağını düşünüyorsun?"

Corey tükürdü. Ağzı bir balık gibi açılıp kapandı. Ama sonra tiyatro diplomasını kullanarak çenesini kaldırıp kendini toparladı. "İşte bu yüzden hak ettiğini aldın. Her zaman şaka yapıyorsun. Her zaman acımı görmezden geliyorsun."

Omuz silktilim. "Hey, bazı insanlar şakalarını seviyor. Ve gülmek, hayatımda ters giden her şey için başkalarını suçlamaktan çok daha iyi."

Corey gözlerini kıstı. "Yani kendimi içinde bulduğum bu çıkmazda hiçbir suçun olmadığına mı inanıyorsun?"

"Yani, sıfır suçlama demezdim. Ama eminim nafaka çeklerindeki üç sıfır, sana yaptığımı düşündüğün her şeyi telafi ediyordur."

Corey ofladı pufladı. "İşte yine başladın. Sorumluluğu üstlenmen gerekirken mırıldanıyorsun-"

"Tamam, sıfırlardan bahsetmişken. Senin gibi bir dalkavuktan sorumluluk dersi alacak vaktim yok. Çocukları çok istiyorsan boşanırken aldığın evi sat. Ama bir daha buraya gelip daha fazla para isteme."

Kapıyı yüzüne kapatmaya başladım ama ben yapamadan kapının arasına sıkıştı.

"İstemek değil. Bana borcun olan şey bu," dedi soğuk bir şekilde. İfadesindeki tüm sıcaklık ve nezaket kayboldu ve Minnesota aksanı tüm gücüyle geri döndü. "Beni seni mahkemeye sürüklemek ve yargıca daha da büyük bir acıklı hikâye anlatmak zorunda bırakma. Eskiden bana vurduğunu söylediğimde ne düşüneceklerini hayal et."

Midem bulandı ama tuttum. "Blöf yapıyorsun."

"Öyle miyim?" diye sordu, alaycı bir tavırla eğilerek. "Senin sözüne karşı benimki ve mahkemeler bana bir kez inandı. Bana tekrar inanmalarını sağlayabilirim. Ya da bu ayki nafaka çekine nasıl bir sıfır daha ekleyeceğini bulabilirsin, böylece Celeste ve ben-"

Bir an, Corey ön kapıma sıkışmış duruyordu. Ve sonra, gitmişti.

Görüş alanımdan çıktı.

" da ne...?" Bir adım öne çıktım ve donakaldım.

Hawk apartman katımın koridorunda durmuş, Corey'i boğazından tutmuş, kolları kilitli bir şekilde duvara , ayakları endüstriyel halının üzerinde sallanıyordu.

Koda ve Leif de onun iki yanında durmuş, Hawk'ı asker gibi kuşatıyorlardı.

Beni geride bırakan üç ayı... Buradaydılar.

"Burada ne yapıyorsun?" Corey'nin ziyaretiyle zihnimin bozulup bozulmadığını ve bunun bir tür halüsinasyon olup olmadığını merak ederek sordum.

Koda cevap vermek yerine rozetini doğrudan Corey'nin boğazı düğümlenmiş yüzünün önüne tuttu. "RCMP'den Çavuş Takoda. Az önce bu tehdidin her kelimesine tanık oldum."

"Ve az önce kaydettim!" Hawk'ın diğer tarafında Leif, Koda'nın rozetini gösterdiği gibi telefonunu Corey'nin yüzüne doğru itti.

"Ve ben de eşimle böyle konuşmaya cüret ettiğin için *senin boynunu* kırmaya geldim," diye hırladı Hawk aralarında.

"RCMP MI? Bu bir taciz!" Corey, Hawk'ın sıkkan elinin etrafında boğulmayı başardı. Sonra da Amerika'da büyümüş her yarı-Kanadalı'nın bu koşullar altında yapacağı şeyi söyledi. "Dava açacağım! Tüm departmanınızı dava edeceğim!"

"Bizi dava etmek mi?" Koda kafası gerçekten karışmış gibi başını salladı. "Bizi ne için dava edeceksin?"

"O!" Corey işe yaramaz bir şekilde Hawk'ın elini tırmaladı. "Bunu yapmasına izin veremezsin!"

"İzin mi?" Hawk'ın yüzünü göremiyordum ama Corey'e "Ben Dudley değilim, sürtük. Adam öldürme suçundan hapisten yeni çıktım ve bıçak tutan elim kaşınıyor."

Corey umutsuz gözlerini Koda ve Leif'e çevirdi. "Bir şey yapmayacak mısınız?"

"Ne hakkında bir şey yapacaksın?" Leif omuz silkti. "Ben kimsenin yanlış bir şey yaptığını görmüyorum. Ya siz, çavuş?"

"Hayır," diye yanıtladı Koda, Hawk'ın boğulan eline bakarken p sesini çıkararak. "Sadece biri hamile eşimize şantaj yaparak ona hak etmediği daha fazla para vermesini sağlamaya çalışıyor."

"Sen hamilesin!" Corey'nin bakışları bana yöneldi, artık çaresizdi. "Yani, yasal olarak mı? Bunu kaybedeceğini düşünmüyorsun-"

Bu hamileliği de kaybedeceğim düşüncesi içimi acıttı. Ama bu acı, Corey'nin bana bunu sormaya cüret etmesine duyduğum öfkeyle çabucak bastırıldı.

Aslında, tüm öfkem *bu* olmayabilir.

"Onunla konuşma, seni pislik herif!" Hawk hırlayarak emretti, Corey'nin bu emre karşı kadar havasız kalmaması için elini sıkıca kavradı. "Ona bakma. Bana bak!"

Daha da sıkı sıktı. "Onunla bir daha konuşursan gururla dilini kesip bir köpeğe yedirecek olan eski mahkûm. Onunla bir daha aynı havayı solursan."

Corey bir inilti çıkardı, yüzü mavinin tehlikeli bir tonuna döndü. Sonra başka bir şey serbest kaldı. Corey'nin krem rengi , bacağından aşağı akan ve yere damlayan sidikle karardı.

"Lanet olası sidikli pantolon." Hawk tiksintiyle burnunu kırıştırdı ve onu bir çöp çuvalı gibi yere bıraktı.

Hawk küçük adamın nefes nefese kalışını izledi, onu kendi sidik birikintisine atmaktan fazlasını yapmak istiyordu. Bana yaptıkları için eski sevgilimi öldürmek istiyordu. Ama bu içgüdüsünü bastırdığını hissedebiliyordum. Herhangi bir ahlaki kuraldan dolayı değil. Çünkü buna izin vermeyeceğimi biliyordu.

"*Tabii siz...*" Hawk'ın sesi kafamın içine girdi ve omzunun üzerinden yarı yalvarır, yarı eski kocamın hayatına son vermemi ister bir bakışla beni süzdü.

Ama yüksek sesle cevap verdim, "Sanırım demek istediğini anladım."

Hawk Corey'ye dönerek homurdandı, "Sanırım şanslı günündesin. Holly yaşamana izin verdi. Ama nafaka saçmalığı bugün bitiyor. Artık çek yok. Asla."

Corey itiraz etmek için ağzını açtı.

"Lütfen, bunu hak ettiğin ya da sana borçlu olduğun gibi saçma sapan bir şey söyle." Hawk onunla göz hizasına gelmek için çömeldi. "Beni bağladığı tasmayı koparmak ve boynunu bir dal gibi kırmak için en ufak bir bahane bile arıyorum."

Görünüşe göre Corey, erkek doğurganlık sorunları için daha fazla para talep etmek üzere kapıma geldiğinde inanmaya başladığım kadar aptal değilmiş.

Ayağa fırladı ve arkasında sadece çişinin kokusunu bırakarak merdivenlere doğru başladı.

Ayak sesleri metal merdivenlerden aşağı inerken havada ağır bir sessizlik vardı.

Sonra üç ayı da bana döndü.

"Merhaba Holly," dedi Koda nazikçe. Görünüşe göre üçü için de. "İçeri girebilir miyiz?"

Tamam, rüya bitmeyecek

Çobanpüskülü

O Kay, rüya bitmemiş olabilir.
Buradaydılar. Beni arkada bırakan ayıların üçü de kapımdaydı.
Onları içeri davet etmemi istiyorlardı.

Onlara baktım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum.

Hawk, kırışmış sırtışıyla. Leif, yumuşak, umutlu ifadesiyle. Ve Koda, soğukkanlı, okunamayan bakışlarıyla.

Sanki bir sohbet robotuna talimat vermişler gibi hepsi koyu mavi kot pantolon ve Henley'lerin üzerine fanila giymişlerdi: *Holly'nin kapısına geldiğimizde üçümüz de nasıl küçük kasaba aşk romanı kahramanları gibi görünebiliyoruz?*

Rahatlama bir havai fişek gibi parladı... sonra yanlış ateşlenmiş bir roket gibi acının soğuk, karanlık okyanusuna daldı. Yalnız uyandığım aynı soğuk yere.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim keskin ve titreyerek talep ettim.

Önce Hawk öne çıktı, bana uzandı, kehribar rengi gözleri sıcak ve şefkatliydi. "Ah, bebeğim-"

"Hayır!" Onu ittim.

Onu uzaklaştırmaya çalıştım. Bir tuğla duvara karşı itmek gibiydi ve sonunda daireme doğru tökezleyen ben oldum. Yine de gururum kırılmadı ve "Dokunma bana!" diye bağırdım.

Hawk'ın hakkını yemeyelim, beni engellemeye çalışmadı. Komşularımın bana saldırdıklarını düşünmesinden endişelenen Leif'in tiz, endişeli mırıltısıyla birlikte, bağdan sızan acısını hissedebiliyordum. Sonra, şok edici bir şekilde, derin bir pişmanlık dalgası hissettim.

Hawk'tan değil. Leif'ten değil. Gözlerimi kırptım ve ilk başta animatronik olduğunu düşündüğüm atlı polis Koda'ya gözlerim.

Ondan geldi.

Kalkanları inmişti ve bağlantı aracılığıyla Hawk'a mırıldandığını duydum, *"Bu benim sorumluluğumda. Ben hallederim."*

"Ben *idare* edilecek bir şey değilim," diye dişlerimi sıkarak ona bilgi verdim.

"Ya da sonsuza dek söz verildikten sonra bir kenara atılmış." diye eklerken tüm öfkemi Hawk'ın bağından aşağı ittim. Bana bir not bile bırakmadın!"

Sesim tekrar yükseliyordu.

Ve bu bir ayı yuvası değildi. Artık davet beklemeyecektim. Üçünün de benim iznimi beklemeden içeri girmeye karar verdiklerini hissettim. Hawk, sonra Koda, sonra da kapıyı usulca arkasından kapatan Leif.

"Holly..." Koda başladı, kara gözleri acıma duygusuyla doluydu. Bana doğru bir adım daha attı.

"Hayır!"

Ellerimi havaya kaldırdım ve bacaklarım koltuğa çarpana kadar geri çekildim.

Ama Koda gelmeye devam etti.

"Hol-" "Hayır!" Boğuldum.

Kimse boynumu sıkılmıyordu ama öyle hissediyordum. Nefes alamıyordum ve göğsüm, kiralık arabama binip Bear Mountain'dan uzaklaştığımdan beri bastırmaya çalıştığım tüm duygularla gerilmişti.

Bir adım attı. Gidecek başka bir yer yoktu.

Görünüşe göre dersimi almamışım çünkü başka bir ayıyı itmeye çalıştım.

Ama bu sefer Koda beni yakaladı. Kolları çelik bantlar gibi bedenimi sararak beni göğsüne doğru çekti.

Tabii ki onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Onu uzaklaştırmaktan kastım, gülünç derecede güçlü kollarını bana doladığı anda yorgun, kafası karışmış, açlıktan ölmek üzere olan bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

"Ssh, ssh. Her şeyi berbat ettim, Vixen," diye fısıldadı Koda saçlarıma, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Seni incitmek istememiştim. Seni çok seviyorum ve çok ama çok özür dilerim."

"O zaman beni neden terk ettin?" Göğsüne doğru hıçkırarak ağladım, kelimeler ayağımın altındaki kuru yapraklar gibi çatırdıyordu. "Seni bekledim. Saatlerce seni bekledim!"

"Biliyorum, ama..."

Durdu. Bana daha sıkı sarıldı. Sonra beni bırakmadan yüksek sesle sordu, "Hawk, sen...?"

Kafamda bir dizi görüntü patlamadan önce aldığım tek uyarı buydu, her şeyi Koda'nın gözlerinden görüyormuşum gibi indiriyordum.

Ertesi sabah erkenden uyanarak.... Mak'ın atölyesinde bıraktığı alet çantasını almak üzere mağaradan ayrıldı.

Uyandığımda orada olması için mümkün olduğunca çabuk çalışma odasına dönmek istiyordum....

Ama sonra... bir haftadır bebek korumasıyla uğraştığı odanın duvarında kanlı el izini gördü.

Midem bulandı. Onunki de sert ve hızlıydı. Anı, onun paniğinin ağırlığıyla titreşti.

"Ne?" Sarsılarak geri çekildim ve kollarından kurtularak ona baktım. "Benimle konuşmak için beklemek yerine kaçıp bir sürü katil ayı motorcuyla dövüştüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Koda cevap veremedi Hawk yanımda belirdi, ses tonu sanki hava durumunu tartışıyor muyuz gibi rahattı. "İlk maul'unuzun savunmasına göre, eşi tehlikedeysen doğru düşünebilen ayı diye bir şey yoktur."

Koda ona ciddi bir şekilde başını salladı. "Teşekkür ederim-"

"Ama evet, gerçekten çok aptalcaydı," diye araya girdi Hawk, Koda sözünü bitiremeden. "Eğer yola çıkmadan önce mauluna danışmaya zahmet etseydi bunu ona söylerdim."

"Bu benim sorumluluğumdur," diye ısrar etti Koda, çenesi gerilmişti. "Bizi bu belaya bulaştıran bendim ve bizi bundan kurtarabileceğimi düşündüm. Neredeyse ölmek anlamına gelse bile."

"Bekle." Midem bulandı. "Neredeyse ölüyor

muydun?" Aramızda acımasız bir sessizlik uzandı.

Cevap vermek yerine, Hawk'ın bond-bite projektörü sayesinde zihnimde başka bir anı makarası açıldı.

Koda, güzel kestane rengi Kanada atı Sentinel'den inerek, Iron Claw MC'nin kulüp binası olan devasa siyah endüstriyel binanın önündeki çakıllı park yerine geldi.

Her renkten ve ırktan şekil değiştirenlerin karışımı, o kapıya ulaşmadan onunla yüzleşmek için dışarı çıktı ve tam önünde durdu. Tehlikeden bir duvar oluşmuştu.

Grupta Koda'nın gençliğinden beri ayı formunda görmediği devasa bir siyah ayı da var.

Ve bana saldıran diğer motorcu.

Görünüşe göre, Koda'nın ayısıyla karşılaşmasından yara almadan kurtulamamıştı. Yüzünde dört ham, kızgın yara izi vardı ve

bir kulağı gitmişti. Sadece koparıldığı yerde sivri bir boşluk kalmıştı.

Hawk anıyı orada durdurdu, sesi cesur bir belgeselin anlatıcısı gibi kesildi. "Ayılar hemen hemen her şeyi iyileştirebilir ama hiçbir şeyi tekrar büyütemezler. Ve Demir Pençelerin yaraları iyileştirmek için şekil değiştiren büyü kullanmalarına izin verilmez - iz bırakan şeyi öldürmedikleri sürece. Ama benden sonra başa geçen başkan? Berbat bir deli. Kaybetmeyi sevmiyor. Bazen, intikamlarını almak için onları iyi ve öfke dolu olana kadar bekletir, onlara hatırlatmak için kalıcı bir yara izi ile."

Aklım başımdan gitti. Tehditkâr motorculardan hangisi bu korkunç çetenin başkanıydı?

Koda ve Hawk hep bir ağızdan, "Başkan ayıdır," diyerek sorumu ben daha dile getiremeden cevapladılar.

Hafıza yeniden canlandı ve Hawk, kurucularından olduğu çete hakkında sorduğum diğer bir düzine soruyu sormama fırsat vermeden filmi yeniden başlattı.

Demir Pençe, Koda'ya bir seçenek sunar: üç üyesiyle fiziksel bir dövüşten sağ çık -vites değiştirmeden- yoksa onu öldüreceklerdir.

"Ve bizden çaldığın o tatlı kulüp etiyile başladığımız işi bitirelim," diye ekliyor tek kulaklı motorcu, dilini sallayarak.

Benim mi yoksa Koda'nın ki mi midemde yuvarlanıyordu bilemiyordum ama her iki durumda da onun kilitletiğini hissettim.

Başarısızlık bir seçenek değildir.

İlk iki dövüş dakikalar içinde bitti.

İlk maç, kasları teknik eksikliğini telafi edemeyen hantal bir MC ile. Çabucak düşüyor. İkincisi, ilk adamın Koda'yı yıpratacağını ve şansını artıracığını umduğu belli olan tek kulaklı motorcuyla.

Onun için çok kötü.

Koda beş dakika içinde de boynunu kırar.

Ancak daha sonra Koda, motorcu çetesinin vahşi ayı başkanı üçüncü maç için öne çıktığında Demir Pençe'nin neden buna "göğüs göğüse " demediğini anlar.

Midem bulandı. "Vites değiştirmeden vahşi bir ayıyla mı dövüştün?"

"Yaklaşık iki dakikalığına," diye itiraf etti Koda yüzünü buruşturarak. "Üstünlüğü ele geçirmeden önce."

"Ya da pençe, bu durumda," diye ekledi Leif, Koda'nın omzunun arkasından başını alaycı bir şekilde sallayarak. "Oraya vardığımızda oldukça kötü durumdaydı."

Hawk, "Tipik Demir Pençe kandırmacası," diye mırıldandı. "Bu 'meydan okumalardan' hiç kimse sağ çıkamadı."

Bilmek istemedim. Ama sormak zorundaydım, "Sonra ne oldu?"

Hafıza aniden değişti ve perspektif daha net, daha keskin hale geldi.

Şimdi olayların Hawk'ın versiyonunu gördüğümü fark

ettim. Çünkü Koda beni üzmemek istemiyordu.

Size bu planın işe yaramadığını söylemek için buradayım.

Hawk'ın anıları ortaya çıktıkça gözlerim yaşardı....

O ve Leif, RCMP Chevy Tahoe'nun lastikleri çakıl püskürterek kulüp binasına doğru çığlık atıyorlardı.

Yolcu koltuğundan atladığında Koda'yı vahşi ayının altında yerde yatarken buldu. Yüzü ve göğsü parçalanmış, karnındaki açık yaraktan bağırsakları dışarı fırlamıştı.

Hawk'ın kardeşi pençesini havaya kaldırmış, son darbeyi vurmaya hazırlanıyor.

"Bekle!" Kendimi Koda'nın kollarından kurtardım ve Hawk'a döndüm. "O vahşi ayı senin kardeşin mi?"

Hawk omuz silkti ve bana hüzünlü bir gülümseme fırlattı. "Evet, Emerson'ın 'kökten uzak' teorisini birden fazla kişi çürüttü. Yirmili yaşlarının başından beri bir ayıydı, özellikle berbat bir

Bir kara operasyon biriminde görev yaptıktan sonra TSSB vakası. Yani hayır, o da tam olarak ebeveynlerimizin izinden gitmiyordu."

Sesi her zamanki merhametsiz çakıl ve taş tonunu , ancak ihtiyacı olan yardım almak yerine Kanada kuvvetlerinden onursuzca terhis edildiğinde kardeşinin deliliğe daha da düşmesine yardım ettiği için duyduğu pişmanlığı ve suçluluğu hissedebiliyordum.

Hawk şimdi kurtuluş yolunda yürümek için elinden geleni yapıyordu ama...

"Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim," diye itiraf etti kafamın içinde.

"Her neyse," dedi Koda, zihinsel iletişimimiz üzerinden konuşarak. "Eğer Hawk ortaya çıkıp kardeş kartını kullanarak benim hayatım için pazarlık yapmasaydı ve Demir Pençe'nin bizi yalnız bırakmasını sağlamasaydı, şu anda maulunuzdan sadece ikisi burada olacaktı."

"Oraya tam zamanında vardık!" Leif, sesine bu kadar ürkütücü ve duygusal açıdan karmaşık bir hikâyenin muhtemelen gerektirdiğinden daha fazla neşe katarak konuştu. "Ama Koda'nın ayısının onu iyileştirmesi biraz zaman aldı ve Hawk onu taşımanın güvenli olmadığını söyledi."

Hawk bana özür dileyen bir bakışla baktı. "Bu yüzden uyandığında orada değildik."

"Ve neden saatlerce ine geri dönemediğimizi de," diye ekledi Koda. "Ama şimdi buradayız Holly."

Evet, öyleydiler. "Hayatta olduğun için çok mutluyum." İçimde sıcak ve baş döndürücü bir rahatlama hissettim.

Ama sonra kendimi hayal kırıklığı ve pişmanlığın kafa karıştırıcı bir karışımıyla başımı sallarken buldum. "Keşke bunları bana siz gitmeden önce söyleseydiniz. Daha temel iletişimi bile kuramamışken birlikte koca bir hayat kurmaktan bahsetmemiz ne anlama geliyor?"

Üçü de irkildi, ortak suçluluk duyguları Hawk'ın ısırtıklarında dalgalanıyordu.

"Haklısın. Size güvenmeliydim. Hepinize güvenmeliydim," dedi Koda sonunda, sesi alçak ve kararlıydı. "İşte ben böyle

başka bir mor gözle sonuçlandı."

"Hawk!" Omzuna vurdum, ters ters baktım. "Kardeşin onu neredeyse öldürdükten sonra mı ona yumruk attın?"

"Hayır, o değil. Ben."

Leif iki başparmağıyla kendini işaret etti ve *A* alan bir çocuk gibi sırıttı. "Sonra ona, kendisini ısırmamıza izin vermezse RCMP kaynaklarını kötüye kullandığı için onu rapor edeceğimi söyledim."

"Beni tehdit etmesine gerek yoktu," diye mırıldandı Koda, sesi hem savunmacı hem de isteksizce eğlenmiş gibiydi. "O ve Hawk hayatımı kurtarmak için ortaya çıkmadan önce bile her şeyi kabul etmiştim."

"Yine de, bakın şimdi hepimizde ne var!" Leif, Koda'nın her iki bileğini de tutup bağ ısırıklarını göstermek için kaldırarak böbürlendi. Neredeyse gururdan parlıyordu.

Artık birbirlerine bağlıydılar. Bariz, gerçek bir maul. Bu da kafamı daha da karıştırdı.

"Burada ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim, ikisinin arasına bakarak. "Birkaç dakika önce beni tamamen terk ettiğini düşünmüştüm ve şimdi... bu."

Ellerimi belli belirsiz sallayarak her şeyi kavramaya çalıştım. Hâlâ koltuğumda oturan dizüstü bilgisayarın içindeki çöplük yangını.

Hayattan daha büyük üç adam küçücük daireme doluştu.

Koda'nın çılgınca ölüme yakın deneyimi, ardından onun, Leif'in ve Hawk'ın beklenmedik bir şekilde tamamen bağlanmış bir maul olarak kapıma gelişi.

"Ne söyleyeceğini bilmiyorsun," diye tekrarladı Koda yumuşak bir sesle, bakışları önce yere, sonra bana kaydı. "Bu durumda, sıradaki soru gerçekten kafanı karıştıracak."

Leif ve Hawk'ın arasında durmak için kasıtlı bir adım attı, ifadesi okunamazdı.

Sonra üçü de diz çöktüğünde kalbim duracak gibi oldu.

Bunun olacağını biliyordum. ortaya çıkmak zorunda bazen

leif

T Her şeyi . .

Holly'nin DTES'teki mahallesine gitmeden önce Robson Caddesi'ndeki Maple & Diamond'da bir yüzük seçmiştim. Hawk'a yolda açıkladığım gibi, biz yerlilerin Doğu Yakası Şehir Merkezi dediğimiz yer.

Kapıyı açar açmaz ne söyleyeceğimizi konuşmuştuk.

Takoda, onun yuvasında uyuyakaldığı dün geceki kadar hiç mutlu ve huzurlu olmadığına dair büyük bir konuşmayla başladığı. Ona hayattaki gerçek ödölün ne olduğunu göstermişti: aşk.

Hawk'ın daha sonra bu maulun ve eşimizin hayal edebileceğı her şeyden daha iyi olduğuna dair içten bir monologla devam etmesi gerekiyordu. Kefareti için en iyi ödöl.

Ve son olarak, ona büyüdüğümü nasıl anladığımı anlatırdım çünkü hayatımın geri kalanını onunla ve maulumuzla Ayı Dağı'nda geçirmek kadar hiçbir şeye hazır hissetmemiştim.

Ama Corey'i tehdit etmek zorunda kalmak -ve Holly'nin bizi gördüğüne sevinmekten çok gözyaşları içinde öfkelenmesi- planda yoktu.

Bir sürü açıklama ve özür dilemeden sonra hepimiz tek dizimizin üzerine çökerek duygularımızı Hawk'ın maul ısırığına döktük. Takoda kollarını kaldırdı, gömleğinin kollarını geriye doğru çekerek Hawk ve benim ona her iki kolunda verdiğimiz maul ısırıklarını gösterdi ve kırmızı bir kutuyu çevirerek benim seçtiğim dolgulu pembe altın ve platin üç bantlı elmas yüzüğü ortaya çıkardı.

"Bizimle evlenir misin?" diye sordu üçümüz adına da.

Holly iki eliyle ağzını kapattı. Sonra hemen kalkanlarını geri kaldırdı, böylece ne düşündüğünü hissedemiyor ya da duyamıyorduk.

Hay sikeyim. Bu cevabın hayır olduğu anlamına mı geliyordu? Yanımda Takoda ve Hawk'ın da aynı şeyden endişe ettiklerini hissedebiliyordum, gerginlikleri bağın üzerinde yuvarlanıyordu.

"I..." Holly ellerini indirdi, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı. Ama sonra onları tekrar kapattı, yüzü ağlayacakmış gibi buruştu - mutlu gözyaşları değil.

Takoda artık tamamen paniklemişti ve yedek planları kafamıza sokuyordu. *"Pekâlâ, ikinizin Vancouver'da kalıp ona kur yapmanız gerekecek."*

"Hayır, Koda, şimdi geri çekilmeyi deneme. Bu maul sensiz çalışmaz," diye ısrar etti Hawk. *"Ve yavru köpeğin gözünü bir kez daha morartmasını istemezsin."*

"!" Onayladım ve tehdit ettim.

"," diye ısrar etti Takoda, sesi acımasızdı. *"Ayı Dağı'na döneceğim, onun ölüm tuzağını çözeceğim ve onun kalbini kazanmak için yeterince büyük bir jest yapacağım –*

"Hey, ssh!" Konuşmayı kısa kestim. *"Yine konuşuyor."*

"Üzgünüm çocuklar, ama yapamam..." Başını salladı, sesi titriyordu. "Yapamam..."

Üçümüzün de yüreği ağzına geldi.

Holly gülmekten kırılıp bizi işaret edene kadar.

"Çalışma odasında tek başıma uyandığımda hissettiğim paniği içinüzün birden hissetmesinin ne kadar güzel bir duygu olduğuna *inanamıyorum!*"

"Vixen..." Hawk ve ben ağzımız bir karış açık bakarken Takoda homurdandı.

Holly sırttı ve kalkanlarını indirerek bizi zaten ne kadar çok sevdiğine dair bağı sular altında bıraktı.

"Ama süper küçük bir cadaloza sonsuza dek söz vermenin sakıncası yoksa," alay etti - tam da gülümsemesi şefkatli ve umut dolu bir şeye dönüşmeden önce. "Elbette seninle evlenirim."

Süper bir cadalozdu. Ve tabii ki,

biz aldırmadık.

Takoda şaşkın bir nefes verdikten sonra ayağa ve onu kollarının arasına aldı.

"Dostum," diye mırıldandı saçlarına karşı, Hawk ve ben ona yaklaşp sıcak, kırılmaz bir sarılışla etrafını sararken ve ten bulabildiğimiz her yere öpücükler kondururken bu sözcük tüm bağlarımızda yankılandı.

Başını geriye eğdi ve işte o zaman beşinci kattaki dairesinin merdivenlerini tırmandığımızdan beri beklediğimiz mutlu gözyaşlarına kavuştuk.

"Artık bir maul'uz," dedi Takoda, Holly'yi alnından öperken sesi duygu yüklüydü. "Artık yalnız değilsin Holly. Bir daha asla."

Hawk'ın sert eli onun sırtını sabitledi, dudakları başının tepesini okşadı. "Sen bizimsin, tatlım. Her zaman bizimsin."

Daha da yaklaştım, sıcaklığımın terk edilmişlik duygusunu yatıştırmasına izin verdim. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu, bize ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Ve gerçekten küçük cadalozumuzun bilmesine izin verdim, "Sen mükemmelsin."

Holly başını çevirip bana baktı ve dudakları kırılgan bir gülümsemeyle titredi. "Böyle bir şeye inanmakta hiçbir zaman iyi olmadım.

"diye itiraf etti, bizimle dalga geçtiğinden çok daha yumuşak bir şekilde. "Benden vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim."

"Asla," dedi Takoda şiddetle. "Senden asla vazgeçmeyeceğiz."

Eğildim, alnım şakağına değdi. "Sen her kavgaya değersin Holly. Her yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmaya. Sana bunun sonsuza dek süreceğini göstermek için yapmaya hazır olduğumuz her şeye."

Ondan gelen en iyi şeyi o zaman hissettim - duvarlarının yıkıldığını, kalbinin her seferinde bir atışta bizi içeri aldığını.

Ama sonra aniden tekledi ve bir dizi yeni, paniklemiş şüphe bağı üzerine döküldü.

Holly grup kucaklaşmamızdan geri çekilirken, kapıyı açıp eski kocasının orada dikildiğini görmeden önce olan her şey ısırtılarımızı aydınlattı.

"Lisansım risk altında. Vizem havada. Ve tüm tehditler bir yana, Corey'e resmi olarak dört yıl daha nafaka borcum var. "

Başını salladı, birkaç dakika önceki tüm mutlu duyguların yerini acı bir pişmanlık almıştı. "Hayatım şu anda karmakarışık ve tüm bunların üçlü bir evlilikle nasıl yürümesi gerektiğini bilmiyorum.

-Ki zaten teknik olarak yasadışı olduğuna eminim."

"Ayaska Ayıların özel bir muafiyeti var," dedi Takoda, sesi sabitti. "Ve daha önce söylediklerimde ciddi dim. Artık yalnız değilsin Holly. Bunu birlikte çözeceğiz."

Hawk kayıtsızca, "En kötü ihtimalle Ayı Dağı'nda kaybolursun," dedi.

Takoda başını salladı ve bağı onayladı. "Ash ile artık konuşmuyorum ama bu bahar bir yavru patlaması yaşayacağız ve duyduğuma göre bir ebeye çok ihtiyacı varmış."

Dr. Ash. Sadece adı bile Hawk ve Takoda ile aramdaki bağı gerilmesine neden oluyordu. Ama ikisi de Holly'nin gerçekten sevdiği işi yapmaya devam etmesi ve Bear Mountain'ın her şeyin ötesinde yetenekli bir ebe kazanması anlamına geliyorsa, onunla olan yabancılaşmalarını bir kenara bırakmaya istekliydiler.

"Sen bize aitsin Holly," dedi Takoda ona. "Seninle ilgileneceğiz."

Ama Holly başını sallamaya devam etti. "Sana güveniyorum. Güveniyorum. Ama lisansım olmadan çalışamam ve burada yasadışı olarak kalamam. Ayrıca, eğer göçmen bürosu -ya da daha kötüsü RCMP- beni sakladığınızı öğrenirse..."

Sözleri kesildi ve Hawk'ın ve Takoda'nın kalplerinin bağı doğru battığını hissettim.

Sonra durdular.

Çünkü ikisi de aynı anda kalbimin onlarınkiyle birlikte batmadığını fark etti. Dikkatlice nötr tutmuştum.

Gözlerini kısarak bana bakmak için hep birlikte döndüler.

"Neden sen de bizim kadar üzülüyorsun, yavrum?" Hawk talep etti.

Bunun bir ara gündeme geleceğini biliyordum.

"Aslında," dedim yüzümü buruşturarak, "bu konuda yardımcı olabileceğimden oldukça eminim. Mesele şu ki... soyadımı yaklaşık üç yıl önce Björn olarak değiştirdim, göreve başladıktan sonra ve RCMP'ye katılmadan önce...."

Sonunda onlardan sakladığım tek şeyin kalkanını açtım. Ayı Dağı'ndaki herkesten.

Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra hepsi sorularla patladı.

"Eskiden büyük bir şirketin milyarder başkan yardımcısı mıydınız?" Takoda sordu. "Ve şimdi de benim *polis memurum* musun?"

"Lanet olası bir Barrington'a hükmediyor muyduk?" Hawk yüksek sesle fark etti.

"Barrington-Barrington gibi mi? Oradan çok alışveriş yaptığım için mağaza kredi kartı almaya karar verdiğim ve tüm alışverişlerimde %5 geri ödeme aldığım en sevdiğim bakkal-çöpçü-süper merkez gibi mi?" Holly ağzından kaçırdı.

Soruları bir anda aklıma geldi ama geldiğinde cevap verdim.

İlk gerçek patronum olan Takoda'ya "Kanada milyarları, ama evet, hemen ," dedim. "Ve başkan yardımcılığı daha çok UBC'deki B-School'dan mezun olduğum için bir unvan hediyesi gibiydi."

Hawk'a döndüm. "Evet, muhtemelen Barrington olduğum için cinsel dürtülerimin gerçekte ne olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdü."

Ben de Holly'ye mahcup bir sırıtış fırlattım. "Eğer %5'in harika olduğunu düşünüyorsanız, hepiniz aile indirimiyle alışveriş yapmaya başlayana kadar bekleyin."

Hawk başını salladı. "Yüzüğü halledeceğini şaşmamalı."

Holly alyans parmağına gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım. Bu ne kadara mal oldu?"

Üvey kardeşlerimin "gerçek dünyadaki para" olarak adlandırdığı şeyi anlamakta hâlâ çok iyi değildim. Bir nişan yüzüğü için beş haneli rakamlar çok mu fazlaydı yoksa çok mu azdı? Her iki da, gerçekten bilmek istemediğini hissederek cevabı ondan sakladım.

Neyse ki Hawk'ın başka bir sorusu vardı. "Bekle, annen şu İsveçli mayo modeli değil mi? Şu kocaman...?"

Ne yazık ki, soru buydu.

Ellerini büyük göğüslerin evrensel işareti olarak göğsünün önünde birleştirdi. "Bir zamanlar *Bleachers Illustrated* Swimsuit Edition'ın kapağını hatırlıyorum. Şahsen sarışınlar bana göre değil ama o dergi birkaç arkadaşımın ağabeyi tarafından elden ele dolaştırıldı ve-

Yüzümü ovuşturarak inledim. "Şu hikayeyi bitiremez misin?"

O cevap vermeden Holly'ye döndüm. "Demek istediğim, yardımcı olabileceğimden oldukça eminim."

beary özel bir sevgili düğün

Çobanpüskülü

L Bir haftadan uzun bir süre ve kolayca ayarlanan (Leif için) iki acil mahkeme tarihinden sonra, Sevgililer Günü'nde hayatımın aşkıyla evlendim.

Barrington Malikanesi'nde.

Bir başka (ve umarım son) yargıç tarafından.

Bu yargıç, halen beklemede olan daimi ikamet başvurumu onaylayan (böylece ebe lisansımı yenileyebilecektim) ve dört yıl daha yapmam emredilen aylık muazzam nafaka ödemelerini askıya alan göçmenlik ve aile mahkemesi yargıçlarından bile daha az soru sordu.

Aslında, Corey *bana* geri ödeme yapmak zorunda kalabilir. İddiaları resmi olarak soruşturma altındaydı ve erkek faktörlü infertilite kabulü artık ilgili tüm dava dosyalarına damgalanmıştı.

Leif Björn (kızlık soyadı Barrington) sayesinde Corey artık bana zarar veremezdi - ya da benden bir loonie daha koparamazdı. (Bu arada Kanadalılar dolar paralarına böyle diyorlar).

Ve Leif sağ olsun, Barrington Malikanesi'nin kupa odasında yaptığımız üçlü yemin törenini, sanki normal bir teke tek törenmiş gibi büyük bir ciddiyetle yönetti.

Teknik olarak bir yeri malikâne yerine malikâne yapan şeyin ne olduğundan emin değilim ama kupa odası göz kamaştırıcıydı - süslü taç kalıpları, devasa kristal avizeler ve 1.500 metrekairelik bir alana altın ışık saçan kemerli bir pencere.

Yine de koyu ahşap panelli duvarlardan bize bakan çok sayıda hayvan kafası olmadan da yapabilirdim. Ayrıca, ailenin 1800'lerin sonlarına kadar uzanan bakkal imparatorluğunun her yüzyılından bir tane olmak üzere ayakta duran, tamamen tahnit edilmiş üç geyik. Quebec'te hâlâ ayakta olan ilk dükkânları, Kuzey Amerika'nın en eski bakkalı unvanını birkaç yıl farkla Épicerie J.A. Moisan'a kaptırmıştı.

En azından hiç ayı yoktu. Leif bize, kendisi yapıldıktan sonra ayıların kaldırılması için özellikle şımarık bir yetişkin milyarder öfke nöbeti geçirdiğini söyledi.

Ancak çok sayıda ölü karibu, geyik, geyik ve büyük boynuzlu koyunun kafaları Leif'in ailesiyle birlikte nikâhımıza tanıklık etti.

Daha sonra hizmetliler, Corey ve benim Minnesota Üniversitesi Gemidgee'nin etkinlik alanlarından birinde düğün resepsiyonumuzda 75 konuk için hazırladığımızdan daha büyük ve daha görkemli bir ziyafet verdiler. Yargıcı da sayarsak sadece yedi kişi olmamıza rağmen.

Sonra Leif'in babası -ki sadece hepimizin gizlilik sözleşmesi imzalaması ve törenin Leif için yasal olarak bağlayıcı olmaması koşuluyla katılmıştı- yeminlerimiz biter bitmez ayrıldığında altı oldu.

Hepimiz Leif'in yaşlı babasının hızlı ayrılışına üzülebileceğinden endişelendik, ancak üçüncü maulumuz, yepyeni dörtlü bağımızla, RCMP'ye katılma konusundaki gizli çocukluk hayalini gerçekleştirmek için şirket kariyerini bir kenara bıraktığından beri Barrington patriğinin soğuk onaylamamasına alıştığını neşeyle bize temin etti.

Leif'in bir metre boyundaki annesi ise -babasının onlarca yaş küçük, vejetaryen, hayvan aktivisti üçüncü karısı- onaylayarak gülümsüyordu.

"Leif'in Barrington mirasını devam ettirecek büyük üvey kardeşleri var," dedi bana çiğ sebze ve başka hiçbir şeyle dolu bir tabağın üzerinde mükemmel ama ağır aksanlı bir İngilizceyle. "Tek çocuğumun benim alışılmadık adımlarımı takip etmesinden çok memnunum."

Hüzünle iç çekti. "Leif'in babasıyla parası için evlenmeye karar vermeden önce birçok Afrikalı sevgilimi tercih ederdim."

Tamam.

Leif birkaç saniye sonra beni bu sohbetten kurtardı ve elini sırtıma koyarak beni Koda ve Hawk'ın yanına götürürken, "*Çok ama çok üzgünüm,*" diye kocaman bir zihinsel mesaj gönderdi.

Sadece güldüm. "*değil. Seni o yaptı.*"

Leif'in ailesiyle tanışmak, Vancouver'daki lüks hayatını gerçekten Koda, Hawk ve benimle Bear Mountain'daki bir mağara inine değişmek isteyip istemediğine dair kalan tüm şüphelerimi yanıtladı.

Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, düğün gecemizi Leif'in "çocukluk yatak odasında" geçirdiğimizde, ki bu aslında boşanırken kaybettiğim evden daha büyük bir süitti, maul'um garip konuşmaları ve yargılayıcı bakışları unutmamı sağladı.

Günlerce yerde battaniye ve yastık karmaşası içinde yattıktan sonra, hepimizin sığabileceği büyüklükteki yatağını çok takdir ettim.

Ayrıca kayganlaştırıcı için yeni bir takdir keşfettim.

Yeni arkadaşımız Bay Astroglide'ın (Leif'in parlak Barrington's Black Card'ı ile satın alındı) yardımıyla Hawk düğün gecemizde ilk kez arka girişime girdi. Bir elini kalçamın altından geçirerek beni iyice açtı, böylece Koda beni ön taraftan sahiplenebilecekti.

Sonra Hawk bacağımı ve birlikte ritimlerini bulurken bacağımı Koda'nın kalçasının üzerine koydu.

İkisini de aynı anda içimde hissetmek bunaltıcıydı. Sadece fiziksel olarak değil.

Bir gece önce, düğünümüzün arifesinde gayri resmi bir törende hem Koda'yı hem de Leif'i ısırmıştım.

Şimdi, şefkatli duygularının uğultusuyla birlikte tüm cinsel hislerini hissedebiliyordum: Hawk'ın bu ikinci mutluluk şansı için duyduğu neredeyse saygılı minnettarlığı. Koda'nın bir daha asla istenmediğini hissetmemem için gösterdiği sessiz kararlılık.

Leif'in, Kuzey Amerika'nın en büyük özel market zincirinin varisi de olan uslu bir çocuk gibi sabırla sırasını beklerkenki sevinci gözlerinden okunuyordu.

"Bunu hissediyor musun? Bizi hissediyor musun?" Koda dudaklarına doğru fısıldadı. "Burası evimiz."

Bu kelime beni beklediğimden daha çok etkiledi. *Eve*.

Ne demek istediğini tam olarak anladım.

İster Leif'in limana bakan çatı katında, ister burada Barrington Malikanesi'nde, isterse de Ayı Dağı'nda bir kara ayının aceleyle yaptığı yuvada olalım, *evimizdeydik*. Çünkü birbirimizi bulmuştuk. Ve şimdi, tamamen bağlanmış bir maul olarak, nerede olursak olalım hepimiz *evimizdeydik*.

Çok uzun zamandır böyle bir aşkın bana göre olmadığını düşünüyordum. Her şeyi kendi başıma yapmam gerektiğini, belki de bir bebeği ya da eşimin takdirini hak etmediğimi düşündüm.

Ama şimdi bunların hepsine sahiptim.

Hawk bir daha asla iyi talihimi kollarımı açarak kabul edemeyecek kadar korkmam konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Artık korkmuyordum.

Çünkü bu Beary Spicy Valentine'ın sonsuza dek süreceğini biliyordum.

saved by the maul

a beary happy epilogue

Çobanpüskülü

I Sevgililer Günü'nde, üç ayım da bana zevk vermek için birlikte ne kadar iyi çalışabileceklerini göstermek için gecenin çoğunda beni ayakta tuttuğunda cennetteydi.

Ancak kışın Bear Dağı'ndaki son gününde, Koda, Leif ve Hawk'ın maul bağına girmeye karar vermelerinin o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

"Lütfen, Takoda! O benim kız kardeşim. O hamile. Onu görmem gerek!"

"Kahretsin, senin tam adını kullanıyor. Onu gerçekten kızdırmış olmalısın," diye takıldı Hawk, ilham verici yemeklerinden birinin ardından geceyi kapatmakla görevlendirildiği Bear Mountain Bar & Grill'in ahşap tezgahının arkasından.

Hawk işi almakla kalmamış, kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde canı ne isterse onu pişirmesine rağmen gelecek kış için bir pozisyon teklifi almıştı bile. Gelen herkes bununla başa çıkmak zorundaydı.

Hawk'ın kendisi de bir Barrington'la yatıp kalkmanın aklını başından aldığını söyleyecektir. Leif'in geçmişini hepimiz gibi bir sır olarak saklasa da, herkese yüksek sesle onun

Zengin Orospu Sikimde Değil Dönemi'. Soğukkanlı bir suçlu olduğu zamanlardan bile daha "ister al ister alma".

Öte yandan Koda hiç değişmemişti. Ayı Dağı'na 16 Şubat'ta döner dönmez hapishane hücrelerinden kurtardığı gıcır gıcır atlı polis üniformasını giymiş, bana dönmeden önce Hawk'a bir bakış fırlatmıştı. "Baharın ilk gününden önce kimse bir ailenin inini rahatsız etmemeli. Protokollerin var olmasının bir sebebi var."

"Protokoller schmotocols," diye mırıldandım içimden, Leif'e dönmeden önce gözlerimi devirerek. Hawk'ın akşam yemeği için servis etmeye karar verdiği her neyse en az iki tabağı cıladıktan sonra her zaman gülünç derecede iyi bir ruh hali içinde olan tatlı, memnun etmeye hevesli Leif - artı tabağında bıraktığım her şey. "Leif, bana destek ol."

Ama Leif boynunun arkasını ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Takoda haklı, tatlım. Sadece birkaç gün daha. Noelle iyi olacak. Ash onunla birlikte. Cody de. Ona iyi bakılıyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ciddi misin?"

Çaresiz, Hawk'a döndüm. RBDGAF Dönemi ayım, teknik ilk maulumuz istese de istemese de Koda ile güç değişimi yapmaya her zaman hazırды. "Lütfen onunla konuşur musun?"

"Hey, diğer anne ayılar seni kapmaya başlamadan önce burada bizimle biraz daha kalmanı sağlayacak her türlü Dudley kuralına varım." Hawk'ın tembel sırtışı yüzüne yayıldı ve bana yavaşça bir göz attıktan sonra kapıya doğru baktı. "Ayrıca, bekâr ayıların sonuncusunun da birkaç dakika önce ayrıldığını fark ettim."

Kaşlarımı çattım. Tek erkek ayılar Mart ayının ilk haftasında uyanmaya başlamıştı. Görünüşe göre, dişsiz erkekler genellikle kış uykusundan erken çıkıyor ya da Demir Pençeler gibi kış uykusunu tamamen atlıyorlardı.

Ama...

"Bunun... ile ne alakası var?"

Leif ben sözümü bitiremeden taburesinden atladı. "Sonunda Holly'nin arkasından üzerinde çalıştığımız bar pornosu sahnesinin zamanı geldi mi?"

Hawk sırtıttı. Ve benim sert Mountie'm -kendisi hâlâ üniformalıyken götürülmeyi ne kadar sevdiğimi çok *iyi* biliyordu- ağzının bir tarafının yukarı kalkmasına izin verdi.

Hawk'ın en sevdiği "şair" Mariah Carey'nin monoton Kanadalı Atlı Polis versiyonu gibi konuşarak "Zamanı geldi," diye onayladı.

Yani evet, Ayı Dağı'ndaki hayatım kesinlikle sevimsiz bir Noel filmi değildi.

Daha çok garip bir şekilde romantik bir yetişkin filmi gibiydi - her zaman yeni sahneler planlayan üç erkek yıldızla.

Yeni, çok, çok dikkat dağıtıcı sahneler.

Zihinsel olarak iyi prova edilmiş gibi görünen bir çabayla Hawk Bar & Grill'i erkenden kilitlemeye giderken Koda arkamdan yaklaştı ve dudakları boynumda sevdiğim noktayı buldu. Bu arada, Leif bana düğün hediyesi olarak aldığı Sorel ayakkabılardan birini ayağımdan çıkarmıştı bile. Başparmağı kemerime bastırdı ve...

Noelle kim demiştin? Neden onu görmek için bu kadar acele ediyorum? Üç sonsuz Sevgilim unutmamı çok

kolaylaştırdı. En azından ertesi sabaha kadar.

Ekstra erken uyandım ve Koda'nın benim için üst kattaki yatak odasında, artık balkonlu olan sahanlığın dolambaçlı merdivenlerine en yakın yerde inşa ettiği güzel taş ve ahşap kalıcı yuvadan sessizce çıktım.

Dürüst olmak gerekirse, Koda'ya *karşı gelmedim*, o ve diğerlerinden önce uyandım.

Bir gece önce beni en keyifli şekilde yormuşlardı ama Noelle'i göreceğim için duyduğum heyecan bana haftalardır hissetmediğim bir enerji patlaması yaşatmıştı. Yine de, sanki evden gizlice kaçırıyormuşum gibi, dört duvarı buzlu camla çevrili yüzme havuzunun önünden parmak uçlarımla geçtim.

Bunu yapmak istediğimden değil.

Dr. Ash'in bugün onunla birlikte çalışmamı istemesi ihtimaline karşı, önlüğümün üzerine montumu ve atkımı giydim. Bunu yaparken, bana verilen hediye için içimi bir minnettarlık dalgası kapladı: daha da büyük ayılara dönüşebilen üç dev adam.

Dışarıda, kar ayakların altında yumuşak bir şekilde çıtırdıyor ve yükselen güneş manzaranın üzerine pembemsi bir parıltı yayıyordu. Burası çok güzeldi. Ve yeni ayı genetiğim sayesinde o kadar da soğuk değildi.

Cidden, nasıl bu kadar şanslı olabildim? Küçük kız kardeşimle iyi talihimi kutlamak için sabırsızlanıyordum.

Ama kapıyı çalma zahmetine girmeden çalışma odasının kapısını açtığımda kulağıma boğuk sesler geldi, kızgın ve gergindiler.

Gömme girişin arkasından baktığımda kız kardeşimi açık planlı şef mutfağında, ağır hamile ve üç arkadaşıyla tartışırken gördüm.

"Seni bulmamızın tek nedeninin arabanı bir kar yığınının çarpman olduğunu unutuyorsun!" dedi Cody, Noelle'in yuvasının dibinde horlarken gördüğüm Kodiak ayısı olması gereken oduncu bir adam. "Dağdan tek başına inmene asla izin vermeyeceğiz."

"O benim ilk kazamdı!" Noelle karşı çıktı, sesi savunmacıydı. "Ondan önce gayet iyi araba kullanıyordum. Dinle, beni korumak istediğini biliyorum ama cidden endişeleniyorum. Annemin cevap vermemesi neyse de Holly..." Sesi çatallaştı, endişeyle kalınlaştı. "Holly bana çılgınca mesajlar gönderdi. Ve sonra... hiçbir şey yok. O tanıdığım en güvenilir insandır. Ona bir şey olmuş olmalı. Bunu *biliyorum!*"

Sesindeki acıyı duymak kalbimin suçluluk duygusuyla sıkışmasına neden oldu. Leif'in telefon tarifesine geçtikten ve Vancouver'daki ebe muayenehanemi resmen kapattıktan sonra bana ulaşamayınca çılgına döneceğini tahmin etmeliydim.

Kapıyı arkamdan kapattım ve içeri girdim, ama onlar devam ettiler, tartışmalarına o kadar dalmışlardı ki, çok daha az dik olan merdivenlerden indiğimi fark etmediler bile.

Cody kararlı bir şekilde, "Kendi başına sürmene izin veremem," dedi. "Arabanı hâlâ kardan çıkaramadık."

Suçlu bir duraklama. Sonra Noelle, "Lafı açılmışken, arabalarınızdan birini ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır!" diye bağırdı siyah saçlı olan, sesi keskin ve inatçıydı. Bu Ash olmalıydı - Hawk'ın tam zamanlı bir ayı olmayan kardeşi.

Şimdi daha yakın olduğum için benzerliği görebiliyordum. Ash, bana Koda'yı hatırlatan bir şekilde daha temiz kesilmişti. Artık olmayan animatronik atlı polisimin bir zamanlar Ash'in planladığı ayı pençesi için doğal bir uyum sağlayacağını düşünmesine şaşmamalı. İçten içe gülümsedim. Tipe karşı gelmenin pek çok faydasını öğrenmeden önce.

"Ama-" Noelle itiraz etmeye başladı.

Ben de bunu, konuşma başka bir tartışmaya dönüşmeden önce devreye girmem için bir işaret olarak aldım.

"Hey! Hey! Tak, tak," diye seslendim, görüş alanıma girerek. "Böldüğüm için özür dilerim ama sizi görmek için bir saniye daha bekleyemezdim."

Noelle döndü, ağzı açık kaldı.

"Holly?" Gözlerini kırptırdı, gözleri inançsızlıkla irileşmişti. "Burada ne işin var senin?"

"Peki sen neden... gibi kokuyorsun?" Ash'in burun delikleri odayı geçerken alevlendi, kurnaz bakışları bana kilitlendi.

Ben cevap veremedim, Koda'nın kükremesi çalışma odasının dışından yankılandı. "HOLLY!"

Ses, artık kış uykusunda olmadıkları için herkesi sarsacak kadar yüksekti.

Yüzümü buruşturdum. "Çok uzun hikâye. Ama önce sizi kocamla tanıştırmalıyım, o uyanmadan önce çalışma odasından sıvıştığım için kesinlikle üzgün - çok uzağa gittiğim için değil."

Koda bir başka gürültülü "HOLLY!" sesiyle merdivenlerin tepesinde belirdiğinde gözlerimi devirmiştim.

Ama ilk maul'um hışımla ine girip öfkeli yüz ifadesini tam olarak bana kilitlediğı anda, hissettiğim tüm kızgınlık zerresi yok oldu.

Karmakarışık saçları ve belli ki aceleyle giydiğı gri polar spor ayakkabısıyla çok yakışıklıydı.

Merdivenlerden inerken, *"Bu şekilde gizlice kaçamazsın, Vixen,"* dedi. Sesi alçak ve öfkeliydi ama boynundaki bağ ısırığı sıcaklık yayıyordu.

Arkasından Hawk ve Leif geldi, ikisi de gri eşofman giymişti.

Görünüşe göre, gri eşofmanlar olmuştı. Ve ben kızgın değılim.

Hawk, Koda'nın arkasından sırtarak, *"Cesaretin var, tatlım,"* diye özel olarak azarladı. *"Zerre kadar aklın yok ama çok cesaretin var."*

"Bizden gizlice kaçtığın için hepimizin üzüleceğini biliyordun," dedi Leif, ona tekme atmışım gibi hissetmeme neden olan o hayal kırıklığına uğramış köpek yavrusu tonuyla.

Yine de...

"Gizlice . Kız kardeşimi ziyaret ediyordum."

"Bize söylemeden," diye karşı çıktı Koda, sesi dörtlü bağımız üzerinden daha da sertleşmişti. *"Buna sinsilik denir."*

Ben daha itiraz edemedem Ash öne çıktı bakışları Hawk'a kilitlendi. "Bekle... Hawk? Bu sen misin? Burada ne halt ediyorsun? Hem de Takoda'yla birlikte?"

Hawk'ın kalbinin teklediğini hissettim. Bir saniye önce beni maul'umuzla azarlamaya başlamıştı, sonra birdenbire *mükemmel* kardeşi Dr. Ash'in onun bir maul'da olduğunu bile bilmediğini hatırlayarak gafil avlandı. Ya da hapisten çıktığını.

"Sen olduğuna inanamıyorum," dedi Ash, Hawk'a bakmak için geri çekilirken sesi kalınlaşmıştı. "Ve sen bize bir ebe getirdin. Sonunda en iyi arkadaşımı kayınbiraderim olarak geri alabileceğim."

"Olağanüstü duygusal zekası ve psikoloji derecesi iki arkadaşımın ısırtıklarıyla ortaya çıkan Ash, Koda'ya döndü ve üç yıllık gerginliği basit bir 'Seni özledim dostum' cümlesiyle kesti. Sana hala Koda dememin bir sakıncası var mı?"

Koda'nın yüreğindeki büyük burkulmayı hissettim, ama dışarıdan sadece sert bir baş hareketiyle onay verdi

"Harika. Aileye tekrar hoş geldin, Koda." Ash yeni kayınbiraderine sırttıktan sonra müsrif ağabeyine döndü. "Annem ve babam senin geri döndüğünü, parçalandığını ve çiftleştğini biliyor mu?"

"Henüz değil." Hawk bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Sanırım buradaki işimiz bittikten sonra ziyarete gitmeliyim."

"Bu iyi bir fikir." Ash, Hawk'ın omzunu sıktı. "Uzun zamandır eve dönmeni bekliyorlardı. Seni on yıl erken ve kendi maulunla görmek, bu-"

Ash sözünü kesti, sesi o kadar çok duyguyla çatlıyordu ki duraklamak zorunda kaldı ve bitirmeden önce birkaç kez yutkundu, "Bu onların tüm yılını dolduracak."

Noelle elimi sıkana kadar elimi tuttuğunu fark etmemiştim bile. Sanırım ikimizin de kalbi yeniden bir araya geldiğimiz için sevinçten titriyordu.

Mutlu son karşısında ikimiz de rahat bir nefes aldık. Sonra bakışlarımız, sanki "Sıra sende!" dercesine, artık birbirine son derece karışmış soy ağacımızdaki diğer parçalanmış kardeşlere kaydı.

Koda ve Mak birbirlerinin ve bizim gözlerimizden kaçarak sert bir şekilde durdular. Ama Noelle ilk maul'una zihinsel bir dürtü veriyor olmalıydı çünkü sonunda ilk konuşan Mak oldu.

"Kardeşim," dedi Mak küçük, sert bir baş

hareketiyle. Koda da başıyla onayladı.

"Kardeşim."

Sadece birer kelime ama ağırlığı çok büyüktü. Koda kalkanlarını kaldırmadı ve bu anın onun için ne kadar önemli olduğunu hissedebiliyordum. Yıllar süren yabancılaşma bir anda yok olmadı ama bu bir başlangıçtı. Yeniden inşa edilecek bir temel.

Bir süre daha gergin bir sessizlikten sonra Koda boğazını temizledi. "Bana verdiğiniz sığınağı bebek korumasına almak için atölyenizden bazı malzemeler kullandım. İstasyonda bana fatura keserseniz elbette size geri ödeyeceğim. Bizim için özel bir masraf hesabımız var."

Koda agresif bir şekilde Zengin Orosu Sikiinde Değil Dönemi'nde değildi ve hala Leifi yüzüğün kendi payına düşen kısmını geri ödemesine izin vermesi için ikna etmeye çalışıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Mak bir başka sert baş hareketiyle. "Bunu senin için bir hediye olarak düşün-"

"Aman Tanrım, Holly!" Noelle çığlık atarak ilk vuruşunu cümlesinin ortasında kesti. Gözleri bana kaydı, görünüşe göre Koda'nın ne dediğini yeni fark etmişti. "Sen de mi hamilesin?"

"Sürpriz!" Kocaman bir Urkel "Bunu ben mi yaptım?" diyerek omuz silktim.

Sevinç çığlığı kadar yüksekti ki, daha sonra Cody ve Mak'ın rahim ikizleri olduğunu öğreneceğim şeylerle dolu bir karınla beni sarabileceği kadar sıkı bir şekilde sararken neredeyse kulak zarlarımı patlatacağı.

Cody kucaklaşmamızın arka planında bir yerde, "Tamam, Bar & Grill erkencilerini unutun," dedi. "Ben burada kalıp kahvaltı hazırlayacağım ve sıcak çay getireceğim, tabii biraz da kakao."

"Yardım edeyim," diye teklif etti Hawk, dünyanın en huysuz ev babası gibi mutfağa koşarak - ki zaten gelecek kışa kadar planı buydu.

Sabahın geri kalanı kahkahalar, gözyaşları ve paylaşılan hikayelerle dolu bir bulanıklık içinde geçti.

Noel'i ya da Sevgililer Günü'nü unutun, baharın ilk günü anında yeni favori tatilim oldu ve hayatımın geri kalanında da öyle kalacak.

O sabah kahvaltı masasında, benimle tanıştıktan on iki saat sonra beni bir maul ile kutsayan atlı polis ile eli hafifçe şişmiş karnının üzerinde duran Noelle'in arasında otururken, hayatlarımızın ne kadar garip bir şekilde geliştiğini anlayamıyordum.

Bear Mountain'a kız kardeşimi kurtarmaya geldim.

Ama sonunda, maullerimizin ikimizi de kurtardığı ortaya çıktı.

Koda'ya döndüğümde onun sert ağzını yumuşak bir şekilde yukarı kaldırarak bana baktığını gördüm. Evet...

Maul tarafından kurtarıldı.

Başımı artık pek de sert olmayan atlı polisimin geniş omzuna yasladım ve *işte bu kesinlikle izlemek isteyeceğim bir romantik-komedi-korku-şekil değiştiren filmi olurdu* diye düşündüm.

Ben de, Holly! Ben de!

Aman Tanrım, umarım *Ayıcıklı Baharatlı Sevgilisini*

sevmişsinizdir! [Daha fazla ister misiniz?](#)

[Beary Valentine Extended Bonus Epilogue'u almak için haber bültenime kaydolduğunuzdan emin olun....](#)

- Sürpriz Takoda ve Mak, Holly ve Noelle'in mutlu bir Birleşme Töreni günü geçirmelerini sağlamak için bir araya geliyor
- Demir Pençe başkanıyla korkutucu bir ziyaret
- Holly ve Noelle'in resmi Ayaska Töreni'ne bir davetiye ile **Her Beary Hot Summer'**ın yıldızı
- Holly'nin ve Noelle'in annesiyle ilgili bir gelişme var.

Bear Mountain'da tekrar buluşmak için sabırsızlanıyorum!

Bu arada, göletin diğer tarafındaki şekil değiştirenlerimle küçük bir ziyaret için okumaya devam edin (eğer Kuzey Amerika'daysanız).

"*Ach jah*, Sadie Schaduw, burada çok fazla erkek var!" Faoiltiarn kurtlarının Kraliyet Büyük Yürüyüşü adını verdikleri bir düğün ritüelinden sonra şatonun balo salonuna girdiğimizde Amanda ellerini birbirine vurdu. "Kokuna rağmen gece biri seninle konuşmak bile isteyebilir!"

Amanda'nın sözlerine alınabilirdim ama o haklıydı ve gözlerimi balo salonunda gezdirirken kalbim umutla parladı.

Önümüze serilen manzara, St. Ailbe, Kanada'da katıldığım tüm sosyal etkinliklerin tam tersiydi. Orada her erkeğe üç dişi kurt düşüyordu ve uygun erkekler benimle konuşma zahmetine girmiyordu.

Ben daha da garip bir annesi olan garip, esmer bir kızdım. Ve herkes "tuhaf koktuğumuz" konusunda hemfikirdi. Kurtlar iyi ve kötü kokular arasında ayırım yapmadıkları için ille de kötü değil.

Ama bir şekilde yanlış. İtici. On yaşma girdikten kısa bir süre sonra köpek dişlerim çıktığından beri 180 santimetreden uzun boyumla Aziz Ailbe'deki pek çok seçkin erkeğin üzerinde yükseliyordum.

Son derece dindar olan annem Aziz Ailbe'deki birkaç erkek kurdun bizden iğreniyor gibi görünmesini umursamıyordu. Evlilik dışı hamile kalmasına yol açan ve kendi deyimiyle "son derece günahkâr bir muhakeme hatasından" sonra Aziz Ailbe'ye sığınmıştı.

"Gereksiz ilişkilere" kesinlikle karşıydı ve Aziz Ailbe erkeklerinden hiçbirinin kendisini "rahatsız etmemesinden" memnundu.

Annem yeni doğmuş bir yavruyla köye sığındıktan sonra bize küçük bir ev verilmişti ve ortalıkta eşimiz yoktu. Kimsenin evimize girmesine izin verilmezdi, en iyi arkadaşım Naomi'nin bile. Ve annem çıplaklık da dahil olmak üzere pek çok konuda mümkün olan en katı tutumu sergilerdi. Her dolunayda sadece ayrı kafeslerde değil, ayrı odalarda da üstümüzü değiştirirdik.

Eğer ona kalsaydı, hayatımın geri kalanını Sadie Schadow olarak, gerçek bir soyadı bile olmayan o garip mülteci kurt olarak yaşayacaktım.

Gelin Değişimi için İskoçya'ya gitmeyi tercih ettiğimde köyümüzdeki herkes şok olmuştu. Hepsi beni Naomi Hamilton'ı nereye giderse gitsin takip eden iri bir gölge olarak görmeye alışmıştı, oysa kendi duyguları olan üç boyutlu gerçek bir insandım.

Naomi dışında kimse bana eş bulma programına kaydolmak isteyip istemediğimi bile sormadı. Henüz 23 yaşında olmama rağmen, diğer herkes Ontario'da kalıp annemin yanında evde kalmış bir kız olarak hayatımın geri kalanını geçirmeyi seçeceğimi varsayıyordu.

Ama şimdi, burada İskoçya'daydım.. erkek kurtlarla dolu bir odadaydım St. Ailbe'deyken bana "*guter daag*" deme zahmetine bile katlanmayan dişi kurt Amanda Smucker'la konuşuyordum.

Peygamber çiçeği mavisi gözleri ve mısır ipeği sarısı saçlarıyla Amanda'nın görünüşü, elbiselerimizdeki maviye mükemmel bir şekilde uyması için Tanrı tarafından önceden belirlenmiş gibiydi. Gelin takası için bizi havaalanına götürecek serviste ortaya çıktığında da insanlar şaşırılmıştı. St. Ailbe'de evlenmek için erkek seçebilecek az sayıdaki dişi kurttan biriydi.

Belki de Aziz Ailbe grubumuz balo salonunda ilerlerken sesinin bu kadar hafif ve neşeli çıkmasının nedeni buydu. Faoiltiarn'da işler yolunda gitmezse kaybedecek fazla bir şeyi yoktu. Amanda her zaman Ontario'ya geri dönebilirdi.

Ama bu, annemin bizi bir Wölfennite sürüsünün parçası olmamız için kaydettirdiğinde seçmediği bir hayatı kendim için kurmak için tek şansımdı.

Şoför bizi almaya gelmeden birkaç dakika öncesine kadar ona gideceğimi bile söylememiştim. Ve o zaman bile, bir olay olmuştu.

Tam da korktuğum gibi bana bağırdı, ona söylemediğim için beni nankör ve dinsiz bir sürtük olarak nitelendirdi. Naomi'nin babası Danso ve başka bir erkek, beni mekikten çıkarmak için aracın merdivenlerine koşmasını engellemek zorunda kaldılar.

Kiralanan araç uzaklaşırken bile bana nefret dolu sözler söylemeye devam etti.

Bu yüzden Gelin Değişimi programına katılma isteğimden sadece en yakın arkadaşıma bahsetmiştim. Ve Naomi'nin pasaportumu ve bilet talebimi son anda kendi pasaportunun yanına koyarak kimsenin anneme haber vermemesini sağlamasının nedeni de buydu.

Aksi takdirde, okul olayının tekrarlanması riskiyle karşı karşıya kalırdım. Yedi yıl önce, kurtlarla çiftleşme yaşıma 16'ya ulaştığımda, eğitimime devam etmek için yerel üniversitede derslere başvurmadan bahsetmiştim. Son derece mantıklı bir karar diye düşünmüştüm. Abel Flosswulf benim iri yarı, tuhaf kokulu yoluma kurt çiftleşme eşleşmeleri atmıyordu ve şansımı arttırmak için başka bir yol düşünemiyordum.

Ancak, hayatımla ilgili önemli kararlar almadan önce annemle konuşma ihtiyacımdan dolayı büyük pişmanlık duydum... hem de bir aydan fazla bir süre alt değiştirme kafesimde kilitli kaldıktan sonra.

Bu yüzden bu sefer annemle önceden konuşmaya çalışmadım. Onun pençesi altında yaşamaman bana asla sağlayamayacağı fırsatları kendime sunmak için yapmam gerekeni yapmıştım.

İşte ben de o meşum gecede kraliyet balo salonuna giren potansiyel Aziz Ailbe Gelinleri grubuna dahil oldum.

Her şeyden önce, geniş alanın arka duvarına doğru ilerledik ve Kral ve Kraliçe'nin kabul sırası için durdukları yerin arkasına sıkıca yerleştik. Burası görünmek için mükemmel bir yerdi ama dans etmemiz istenmiyordu. Dans etmek Aziz Ailbe Ordnung'una kesinlikle aykırıydı ve artık Aziz Ailbe'de olmasak da, köyümüzün büyüklerinin her zaman dikkatli gözlerinden uzaktayken değerlerimize sıkı sıkıya kalacağımıza söz vermiştik.

"Oh, işte Gavin ve Malcolm!" Amanda yanımda mutlulukla haykırdı. Kabul sırasının ön tarafında duran iki kurda el salladı.

Hangisinin Gavin, hangisinin Malcolm olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkisi de ince örme yeleklerinin altına kravat sıkıştırılmış eteklik giyiyordu ama birinin sarı saçları, diğerinin ise neredeyse omuzlarına kadar inen parlak kahverengi bukleleri vardı. Bir kasabada ne kadar

İskoçların "kaslı" dediği bu erkek kurtların son derece yakışıklı olduklarını fark ettim. Farklı saç stillerine rağmen, uzun zamandır en iyi arkadaşmış gibi görünüyorlardı.

"Hâlâ hangisiyle evleneceğime karar vermeye çalışıyorum," diye fısıldadı Amanda gizlice geri kalanımıza. "Bu noktada, muhtemelen hangisinin benimle birlikte St. Ailbe'ye geri taşınmaya istekli olacağı meselesi."

Dudaklarımı kenetledim. Kanada'ya dönmek Amanda ve diğerleri için bir seçenek olabilirdi. Ama benim için değil.

Kalbim tepemde çalan seküler müzikle umutsuz bir senkop içinde çarparken, mekik ürpererek uzaklaşırken annemin yüzündeki öfkeli ifadeyi hatırladım.

Hayır, oraya geri dönemezdim. Asla dönemezdim. Bunu zorundaydım.

"Neden el sallamıyorlar?" Amanda yanımda sordu, iki erkek el hareketine karşılık vermeyince sesi belirsiz bir nota aldı.

"Magnus ve Tara'yla konuşmak için muhtemelen çok hevesliler," dedi başka bir Aziz Ailbe dışı kurdu Wölfennit Almancasıyla. "Kraliyet Büyük Yürüyüşü'nü gördün. Bu kurtlar geleneklerini çok ciddiye alırlar. Eğer babanın bir Faoiltiarn erkeğini sürümüze kabul etmesini istiyorsan bu iyi bir şey."

"Haklısın." Malcolm ve Gavin, kral ve kraliçeyle konuşma sırası kendilerine geldiğinde Amanda'nın kendine güvensizliği bir yaz yağmuru gibi geçti. "Bunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim, Priscilla."

Ancak, kral ve kraliçelerini tebrik ettikten kısa bir süre sonra, parlak kahverengi saçlı kurt yüksek sesle sordu, "Peki bu kız kardeşiniz nerede? Diğer kurtlarla konuştuk ve hiçbirimizin ondan bir mektup almadığı ortaya çıktı. Ama içlerinde en güzeli o ve şimdi onu hiçbir yerde bulamıyoruz."

Grubumuzun birkaç üyesinden sesli bir soluk yükseldi ama ben hiç şaşırmadım.

Tara'nın kız kardeşi, benim en iyi arkadaşım Naomi, olağanüstü derecede güzeldi. Ayrıca en büyük kız kardeşi kurtla çiftleştikten on iki saat sonra aniden götürüldüğünden ve diğer kız kardeşi Tara da aynı kaderi yaşamamak için niyetine saldırmak ve sürümüzden kaçmak zorunda kaldığından beri bir koca edinmeye karşı çıkıyordu.

Aziz Ailbe'deyken Naomi'nin kavgacı ünü erkeklerin ona yaklaşmasını engellemişti. Ancak bu onu daha az çekici yapmıyordu. Oradaki köyde gizliden gizliye en güzel dişi kurt olarak görölüyordu ve İskoç Kurtları da belli ki aynı şekilde düşünüyordu ama yüksek sesle.

Amanda için neredeyse üzülyordum. Muhtemelen Naomi'nin şiddetle evliliğe karşı olduğunu bilmeyen yabancı erkeklerden oluşan bir grupta nasıl bir yer alacağını hiç düşünmemişti.

"Ah, evet, üzgünüm..." Kraliçenin sağında bir nedime gibi duran Tara'nın en arkadaşı Milly, Naomi adına cevap verdi. "Resepsiyon sırasında kızımızla ilgilenmek için gönüllü oldu, o yüzden gelemeyecek."

Hem Gavin hem de Malcolm büyük bir hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı.

"Peki bunu neden yapsın ki?" diye sordu tüylü sarışın. "Bizimle görüşmeyecekse gelmesinin ne anlamı var? Bizim zamanımızı ve krallığın parasını boşa harcıyor!"

Magnus, "Onu daha çok bir şaperon olarak düşünmenizi öneririm," diye öğüt verdi. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama sesi, iyi dileklerini iletenlerin çoğuna karşı takındığı neşeli tondan oldukça sertleşmişti. "Yerinizde olsam, dişi kurtları sıralamaktan çok onlarla bağlantı kurmaya odaklanırdım. Yoksa herkesin zamanını boşa harcamış olursunuz."

İyice azarlanan Gavin ve Malcolm ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar. Amanda'ya doğru bir kez bile bakmadılar.

Potansiyel gelinlerden oluşan grubun üzerine rahatsız edici bir durgunluk çöktü. Kimse konuşmaya ya da Amanda'ya bakmaya cesaret edemiyordu.

Bu arada kalbim sıkışıyordu. Eğer Amanda istediği kurtlardan birinin ona doğru bakmasını sağlayamazsa, benim ne şansım olabilirdi ki?

Aşırı uzun boylu, karanlık bir şeydim; Naomi gibi sevimli ve büyüleyici değildim. Ve yavru bir kunduzun baraja düşmesi gibi flört etmeye alışmış olan Amanda'nın aksine, ben çekici değildim. Neredeyse iki haftadır Faoiltiarn'daydık ve karşı cinsten biriyle iki kelimedenden fazla konuşmayı ancak başarabilmiştim.

"İyi durumda mısınız?" Priscilla sonunda Amanda'ya acıyan bir ses tonuyla sordu.

Amanda arkadaşına cevap vermek yerine, "Oh, bakın, bize her zaman suçluymuşuz gibi bakan bir kurt var. Belki onu evcilleştirebilirsin, Sadie Schadow!"

Herkesin Krallığın Savunucusu olarak adlandırdığı devasa bir erkek canavar olan Alban Scotswolf'un yoluna itilmeden önce aldığım tek uyarı buydu.

Neredeyse benim kadar buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Diğer erkeklerin aksine, eteğiyle birlikte sade bir siyah tişört giymişti. Resmi bir yelek ya da takım elbise ceketi değil.

Yine de, diğer Aziz Ailbe dişi kurtları arkamda kıkırdarken onun görünüşü beni rahatlatmadı. Flört etmeyi unutun, ilk içgüdüm korkmuş bir hayvan gibi kaçmaktı.

Ama sonra Alban'ın yüzü aydınlandı. Sanki beni tanıdı. Sanki bu resepsiyonda aradığı kişi tam olarak bendim.

Bakışları niyetli bir şekilde bana doğru ilerledi.

Gelen treni nasıl durduracağımı bilemeden olduğum yerde öylece kalakalmıştım. Ne söyleyebilirdim? Nasıl davranmalıyım?

Bir anda, bu sorulardan herhangi birine cevap bulmak için çok geç oldu. Tam önümde durdu. Siyah tişört ve kızıl saçlardan oluşan yüksek bir duvar.

Merhaba mı desem yoksa Aziz Ailbe sürüsünün çoğunun Naomi'den gelen Sadie die Schadow -Naomi'nin Gölgesi Sadie- olarak adlandırdığı bir kızla flört etmenin neden onun gibi görünen bir adamın işi olmadığını birkaç destekleyici tez noktasıyla açıklasam mı bilemedim. Kısaca Sadie Schadow.

O anda, büyürken alıştığım gibi bu etiketi gerçekten umursamadım. Başkasının gölgesi olmak güzelmiş, bunu çok geç fark ettim. Güvenli.

Tüm yumurtalarımı bu gelin alışverişi sepetine koyduktan sonra nasıl kendi kişiliğim olacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını geç de olsa fark ettim. *Eep.*

Zihnim bulanıklaştı ve ilk başta aklıma tek bir kelime bile gelmedi. Bu devasa kurt örneğine söyleyecek tek bir kelime bile bulamadım. Ama sonra, hiçbir uyarı olmadan, tüm kelimeler aşırı miktarda yağmurun taşırdığı bir dere gibi dökülmeye başladı.

"Konuşma konusunda iyi değilim," diye ağzımdan kaçırdım. "Yani, belki de öyleyimdir. Ama olmadığımдан oldukça eminim. Bir sosyal etkinlikte sadece bir kez konuştum. Ve eminim ki o da sadece hayırseverlik içindi. Sürü liderimiz Abel Flosswulf'un oğluydu. Evlenmeden önce, her dansta her dişi kurtla konuşurdu. Gerçekten iyi biriydi. Ama her neyse, konuşma konusunda iyi değilimdir. Yani, benden bir şey istemeden önce bunu bilmelisin. ... um, konuş."

Alban gözlerini kısarak baktı ve "Affedersiniz" dedi.

Vay canına, beni duymadı mı? Tekrar denemek için ağzımı açtım, bu sefer çok daha az kelimeyle.

Ama ben daha konuşmadan Krallık Savunucusu, "Kraliçeyle konuşmak için yanınıza gelmem gerekiyor, genç kız," dedi.

O zaman fark ettim Amanda'nın beni ittiği yeni pozisyonda artık onunla Tara arasında duruyordum.

İri kurt, hayatım boyunca yaşadığım acı dolu anların bu sonuncusuna tepki vermem için bana zaman tanımadı. Beni iki omzumdan kavradı ve o anda gerçekten konuşmak istediği dişi kurda ulaşabilmek için beni bir kenara bıraktı.

Amanda'ya ve diğer Aziz Ailbe dişi kurtlarına baktım. Büyük bir hataydı. Gözlerinde kahkaha gözyaşlarıyla neredeyse birbirlerinin üzerine düşüyorlardı.

Garip kurt olmaya alıştığımı sanıyordum. Tüm hayatım boyunca toplumdan dışlandığımı için artık sanıyordum.

Hayat. Annemin neredeyse tamamı beyaz olan dini bir topluluğa, adını vermeyi reddettiği bir kurttan hamile olarak geldiği günden beri.

Ama sanırım utanç kuyum düşündüğümünden daha derindi. Tüm yüzüm ısındı ve kendimi durduramadan balo salonundan dışarı koşarken buldum.

St. Ailbe'ye dönemezdim. Bu işe yaramalıydı. Ama işe yaramasına imkan yoktu. Bunu şimdi görebiliyordum.

Gözlerimden akan yaşlara rağmen üst kattaki odalara çıkan bir dizi basamak bulmayı başardım. En iyi arkadaşımın rahatlığına ihtiyacım vardı ve Naomi'nin misafir süitlerinden birinde olacağını, resepsiyona gitmekten kurtulmak için bilerek üstlendiği bebek bakıcılığı görevini yerine getireceğini biliyordum.

Üst kattaki koridorun iki yanında birkaç kapı sıralanmıştı. Ama sadece bir tanesi açıktı. Şansımı denedim ve önce oraya yöneldim.

"Naomi! Naomi!" Büyük ama boş bir süitin ön oturma alanına girerken seslendim.

Yakınlarda bir kurdun varlığının kokusunu alabiliyordum. Aslında birkaç tane. Naomi kaç yavruya bakıcılık yapmayı kabul etmişti? Sadece Milly'nin küçük kızı olacak sanıyordum.

Hem en iyi arkadaşımın burada saklanabilme hem de ona biraz yardım sunabilme ihtimali kalbimi biraz neşelendirdi. "Naomi? Burada mısın?"

Naomi'nin sesi arka kapılardan birinin arkasından geldi. "Sadie, yapma..."

Gözlerimi devirdim. Ne söyleyeceğini zaten biliyordum. Resmi nikah töreninden kısa bir süre sonra yollarımız ayrılmadan önce ondan büyük bir ders almıştım. Bana düşük özgüvenimi aşmam ve Faoiltiarn erkeklerine bana kur yapmaları için bir şans vermem gerektiğini söylemişti.

"En azından bir saat!" diye emretti.

"Bir saat olmadığını biliyorum," dedim, arkasından seslendiği kapalı kapıyı açarken sesim özürle doluydu. "Ama sen

inanamayacaksınız..."

sahneyi gördüğümde "oldu" kelimesi boğazımda düğümlendi.

Naomi bir kolunda Milly'nin bebeğini tutarak duruyordu. Ama diğer eli kocaman bir kasap bıçağının etrafında kıvrılmıştı. Benim gibi pasifist yetiştirilmiş olmasına rağmen, iki kurtla karşı karşıya gibi görünüyordu. İnanılmaz büyüklükte iki kurt.

Bir tanesi tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve göğsünün çaprazında kalın bir deri kemer vardı. Elinde, odanın elektrik ışıkları altında şiddetle parlayan birkaç bıçak tutuyordu.

Diğeri görebildiğim kadarıyla silah taşımıyordu ama daha az korkutucu değildi.

Çıplak gövdesinin üzerine korkunç bir ayı postu giymişti. Hayatımda hiç ayı görmemiştim ama ne olduğunu biliyordum çünkü yaratığın kafası hala postun geri kalanına tam bir başlık olarak bağlıydı, dişleri hem yüzünü hem de göğsünü siyah boyayla boyamış bir erkeğin alnının üzerinde sallanıyordu.

İki erkek de devasa ve korkunçtu.

Ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde ikisi de kafalarını bana doğru çevirdi.

"Sadie, kaç!" Naomi bana bağırdı. Onlar

ileri atılmadan hemen önce.

Tanrım, Tanrım, Tanrım, bu üç hikâyenin nasıl sonuçlanacağını kesinlikle görmek istiyorsunuz:

[Alban'ın yürek ısıtan Huysuz İskoç/Yaralı Kuş romantizmini okumak için buraya tıklayın](#)

[Naomi'nin destansı ve düğümlü neden İrlanda romantizmini seçtiğini okumak için buraya tıklayın](#)

[Ve üç gizemli İrlandalı milyarderin neden Sadie'yi seçtiğini öğrenmek için buraya tıklayın!](#)

special thanks to my ruthless patrons!

Ruthless Patreon'u olun!

RUTHLESS MEGAS

Akisha
Anita Allen
Beatrice
Colleen
DARSHELL HARPER
Germaine Behagen
Janet
Jessica Johnson
Julienne
Kelly Starner
Leydi E
Leydi Hawke
Lica N.
MaKaylah Stewart
Marguerite
Monique A.
Monique Freeman
Nicole

Sandra Wynn
Shaneka Nichols
Susan Williams
Tammy
Tona
Toni
Yvonne

ACIMASIZ SÜPER KANDIRICILAR

Christy Manning
Courtney Herndon
CrystaM0
Evelyn Whitehead
Genine Tyson
Georgette Connell
Hannah Kirstin
Helen D
Josephine Thompson
Kendra
Leslie Tucker
lisa
MonaGirl Lewis
Bayan Jones
Mylene Williams
Nicol
Patricia Cardinal
QueenAlicia619
Shanel
Sharon Keyes
Shyla Scott
Simone Frazier
Sonya Barry
Susan Hall Comrie
tameka teal
Vanessa F A
Vernecia McCall
Vickie

ACIMASIZ SÜPER

A01

Aaniyah Smith

Ahnjala Haggerty

Aiesha Hutson

Alice Hartford

Alice Rutland

Alicia Stowers

Amy

Andrea Angela

Givens

ANGELA L DAVIS

Angela Z

Antionette Elmore

April L George

AsiaRenee

Audrey Foreman

Ayalibis Dowell

Beverley Jackson

Biaunca Albury

Billie Henry

Bojana Pavicevic

Bonita Jackson

Bookish Lattes

Brenda

Brianna Simmons

Brionte Davis

Buffy M.

CallaLily Hill

Camille Ellis

Chinyere Offor

Clustelle Nielle Charles

CM

Daeterria McLucas

Damita Dana

R

Dana Sandoval

Danette

Danielle Blanchard
Danyelle
Darcy Leone
Deanna Rivera
Deb Derrepente
Dr. CC
Erica
Evelyn Green
Eyeljay
Fanny Mateo
FEMA
Özgür
Grace
Hin Lee
Hridhi Islam
HSimmonsKoch
Jaleda Wyatt
JaLese
JCR
Jenetha Williams
Ju Berrymore
JYELVERTON
Kandi Facison
Karen
KB
KC
Kimberly Czerwinski
Kimmey
Kisha Patton
Ladonna
Burden Lashan
Delancy
Latricia Warren
Lavett Ballard
Leah
Leahcar Dzansi
Leonora Rush
Lisa
Lisa Martin
Lisa Springer

Loritha Johnson-Hill
Lynnette M
M Jones
Manoucheka Chery
Marianne K.
Mary
Meaka
Melinda Jones
Melissa
Mo
Mo Yomi
Monica O
MrsZaraki
Bayan Herkes İçin Değil
01 Nadia Penn
Nakinah Webb
Natalie D. Eckman
Nene
Nicole H
Nikki
Nilise
Nina Driver
Nina Sandra
Nita Field
Nthabiseng Ralebitso
OOW
Penny
prietamia1
Ray
renee
Rhonda White
Sabrina
Sandi Hospedales
Sasha Steele
Sedoya Hayes
shazie1436
Sheryl Wilder
SokkasGirl
Sonya Napier

Stacy
Tanecia Appling
Tasha
Terri Thao
Tiffany Burns
Tiffany Mays Tiffany
Nicole Mace Tiffany
P
Toni
Toni Daniel
Treecie
Trenita
Trisha Lorfilis
WakeUpMakeUp Slay
Wendy Whitehead
Woods and Creek
Yolanda Sullivan
Yvonn Keen-Zic
Zay

ACIMASIZ
TARAFTARLAR

Andrea
Anissa M Jones
Ashleigh Dixon
Ayesha Cruickshank
Chanda Hill
Cherisse Ray
D R
Emma Sterrett-Hong
Flo Ltoile
J Gordon
Jackie
Janice The G
janice whitaker
karezone
Kemba Hollinsed
Keri Stevens
Kia

LadyDiva00
Marina Benitez
Martha
Mekke Emm
nanc evans
Portia Henderson
Rebecka Lancelot
Rochelle Younger
Shon Brown
Shronda C.
Sidney
Stacey kindles
Yolanda Turman

Ruthless Patreon'u Olun

also by theodora taylor

AYI DAĞI

[Seksi Ayı Noel'i Baharatlı](#)

[Ayı Sevgilisi](#)

[Her Beary Hot Summer \(Yaz 2025\)](#) Her

Beary Scary Halloween (Sonbahar 2025)

İRLANDA VARDİYACILARI

[Onun Onun](#)

[İrlandalı](#)

[Ayılarıİrlandalı](#)

[Kurtları](#)

İSKOÇ KURTLARI

[Onun İskoç Kurdu](#)

[Onun İskoç Onun](#)

[İskoç Kahramanı](#)

[Kralı](#)

ALFA KRALLAR

[Onun Viking](#)

[Kurdu Kurt Kurt ve](#)

[Ceza ve Önyargı ve](#)

[Ruh](#)

[Onun Viking Kurtları](#)

ALFA GELECEK

[Onun Sonsuz Ejderhası](#)

[NAGO: Onun Sonsuz](#)

[Kurdu KNUD: Onun Büyük](#)

[Kötü Kurdu RAFES: Onun](#)

[Kader Kurdu Onun](#)

[Ejderha Esiri](#)

[Onun Ejderha Kralı](#)

ACIMASIZ KODAMANLAR

[Kayla Paris'te](#)

[Sunny Vegas'ta](#)

ACIMASIZ KODAMANLAR

[Acımasız](#)

[Soylu Milyarder](#)

[Acımasız Acımasız](#)

[Kral Acımasız](#)

[Acımasız EsirKoca](#)

ACIMASIZ TİKOONLAR: Kırık ve Acımasız

[KEANE: Onun Acımasız](#)

[Eski Sevgilisi STONEAcımasız](#)

[İnfazcısı : Onun RASHID: Onun](#)

[Acımasız Patronu](#)

RUTHLESS TRIAD

[VICTOR: Onun Acımasız](#)

[Aşkı VICTOROnun Acımasız](#)

[VICTORAcımasız Kocası](#)

[Acımasız : : : Onun PHANTOM:](#)

[Onun Acımasız NişanlısıSahibi](#)

[Onun HANHatası](#)

RUTHLESS MC

[WAYLONMelek ve Acımasız Azrail 1Kitap : :](#)

[VENGEANCE: Kar ve İntikamcı . . HADES: Stephanie](#)

[ve Acımasız Azrail WAYLONMelek Acımasız 2Kitap](#)

[ve Azrail GRIFFIN: Kızıl ve Büyük Kötü Azrail Azrail](#)

[HADES: Stephanie ve Acımasız Azrail](#)

ÇOK KÖTÜ FAIRGOODS

[Yasak](#)

[Gelinini Saklıyor](#)

[Ona Ait](#)

ACIMASIZ MASALLAR

[Cynda ve Şehir Doktoru](#)

[Billie ve Rus Canavarı](#)

[Goldie ve Üç Ayı](#)

[Reina ve Heavy Metal Prensi](#)

(bültene özel)

ACIMASIZ PATRONLAR

[Onun Sahte](#)

[Bebeği Onun Onun](#)

[Kalıcı Aşkı İntikam](#)

[Bebeği Sonsuz Aşkı](#)

ACIMASIZ İŞ

[Acımasız Kralı Onun](#)

[Onun Onun Acımasız](#)

[ZorbasıAcımasız](#)

[Acımasız Sahibesi](#)

Kovboyu

ACIMASIZ RUSTANOVLAR

[ALEXEI](#)

[NIKOLAI](#)

[BAIR](#)

[IVAN](#)

ALIEN OVERLORDS (Taylor Vaughn olarak)

[Onunki](#)

Sahiplenmek

[Onunki](#)

[Çalmak](#)

[Onlarınki](#)

[Çiftleşmek](#)

[Sonsuza Kadar Onların](#)

about the author

Theodora Taylor kalbi olan sıcak kitaplar yazıyor. Okumadığı, yazmadığı veya incelemmediği zamanlarda muhteşem ailesiyle vakit geçirmekten, harika kocasıyla randevu gecelerine gitmekten ve başkaları tarafından düzenlenen partilere katılmaktan hoşlanıyor. Okurlardan haber almayı çok seviyor. So....

TT'nin [Patreon](https://www.patreon.com/theodorataylor)<https://www.patreon.com/theodorataylor>'una
Katılın

TT'yi TikTok'ta takip edin
<https://www.tiktok.com/@theodorataylor100>

TT'yi Instagram'da takip edin
<https://www.instagram.com/taylor.theodora/>

TT'nin Bültenine kaydolun
<http://theodorataylor.com/sign-up/>

Facebook'ta Acımasız Romantizm Okurları'na katılın
<https://www.facebook.com/ruthlessromancereaders>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.